

Giới thiệu A Tử Ở Bạch Đà Sơn

Truyện A Tử Ở Bạch Đà Sơn của tác giả Puffs Hồng Trà Cà Phê là câu chuyện nữ chính xuyên về những bộ phim truyền hình.

A Tử trong thiên long bát bộ chắc hẳn ai cũng biết, một người tàn nhẫn, nhưng lúc Tiêu Phong chết nàng ôm thi thể hắn nhảy xuống nhảy xuống vực nhưng chưa chết, xuyên không đến Bạch Đà Sơn tham dự vào câu chuyện ở Anh hùng xạ điêu.

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1

Bạch Đà Sơn.

Âu Dương Khắc đắm chiều nhìn nữ nhân mặc y phục màu tím trên giường.

“Công tử sư phụ, nữ nhân này sống dở chết dở, lại còn là một kẻ mù, tại sao lại bắt công đưa cô ta lên núi?”

“Ta tự có tính toán.” Âu Dương Khắc phát tay một cái, ra hiệu cho mọi người lui ra.

Từ lúc còn nhỏ, bên người Âu Dương Khắc đã không thiếu nữ nhân. Tiếng háo sắc của thiếu chủ Bạch Đà Sơn lan xa, duyệt qua vô số người, khẩu vị cũng ngày càng trở nên xoi mói.

Hắn xuống núi nuôi rắn, lúc nhìn thấy cô nương mặc y phục màu tím này thực sự có hơi kinh ngạc. Không phải vì hốc mắt lõm xuống của nàng mà là vì vết máu trên ngón trỏ và ngón giữa của nàng.

Nếu hắn đoán không nhầm, con người của cô nương này là so chính nàng móc xuống.

Âu Dương Khắc lắc quạt mỉm cười, cô nương này đúng là một người có cá tính.

Mạch tượng vững vàng chỉ là do tâm tính quá kích động, đại khái thời gian nửa ly trà là có thể tỉnh lại.

Quả nhiên, một bình Ô Long chưa uống được mấy ngụm thì người trên giường đã ngồi vụt dậy, hai tay mò mẫm phía trước, trong miệng không ngừng gọi: “Tỷ phụ, tỷ phụ...”

Âu Dương Khắc nhấp ngụm trà sau đó mỉm cười đến gần: “Cô nương tỉnh rồi?”

“Tại sao ta không chết? Tỷ phụ của ta đâu? Ngươi là ai?” Vừa nói vừa lui về góc giường.

Âu Dương Khắc ôn nhu nói: “Tại hạ Âu Dương Khắc, nhìn thấy cô nương ở dưới chân núi, cô nương yên tâm, đôi mắt của cô nương, tại hạ sẽ nghĩ cách chữa khỏi. Xin hỏi cao tính đại danh của cô nương?”

“Âu Dương công tử, ta cầu xin ngươi... giúp ta tìm tỷ phụ có được không... Huỳnh ấy cùng với ta....” Cô nương kia vừa nói vừa khóc, cầm chặt cánh tay của Âu Dương Khắc không buông.

Ông tay áo trắng như tuyết xuất hiện vết bẩn, Âu Dương Khắc nhíu mày “Vậy xin cô nương nói cho tại hạ, dung mạo của tỷ phụ cô nương ra sao?”

“Huỳnh ấy... Huỳnh ấy mặc trang phục người Khiết Đan, cao chín thước, mày rậm mắt to, trước ngực.... có cầm hai thanh đao găm.”
dien3dan83quydon

“Người Khiết Đan?”

“Ta cho ngươi biết, khi tỷ phụ ta còn sống là Nam Viện Đại Vương của Liêu Quốc, bang chủ Cái Bang, nếu như ngươi dám bắt nạt ta, sẽ có rất nhiều người giúp ta giáo huấn ngươi!”

Âu Dương Khắc cười nói: “Cô nương, ở Tây Vực, Cái Bang muốn nói chuyện cũng phải hỏi qua Bạch Đà Sơn của ta, còn Liêu Quốc... vẫn còn đi dân(*) sao?”

(*) Di dân: người dân trung thành với triều đại trước, người sống sót sau đại loạn.

“Ngươi nói cái gì? Tây Vực? Liêu Quốc... đã diệt vong?”

“Cô nương không biết sao? Nơi này là Bạch Đà Sơn ở Tây Vực, tại hạ là thiếu chủ Bạch Đà Sơn.” Từ trước đến nay, đối với nữ nhân, Âu Dương Khắc vẫn luôn có kiên trì, đặc biệt là đối với nữ nhân xinh đẹp.

“Ta lẽ ra phải ở Nhạn Môn Quan, tại sao lại đến Tây Vực? Không phải Gia Luật Hồng vừa thắng lợi trở về sao? Sao có thể bị diệt nhanh như vậy?”

“Gia Luật Hồng? Ha ha ha” Âu Dương Khắc dùng quạt nhẹ nhàng nâng cằm cô nương kia lên: “Cô nương, nàng thực sự là ở trong núi quá lâu, không biết thế sự sao?”

Nữ tử kia đẩy quạt sát ra, quay đầu qua chỗ khác, hung dữ nói: “Ngươi không muốn giúp ta tìm tỷ phu thì giết ta đi! Ném ta xuống dưới vách núi ở Nhạn Môn Quan là được!”

“Bạch Đà Sơn của chúng ta có một quy củ, nữ nhân chết rồi sẽ bị đem đi nuôi rắn. Lại nói, Nhạn Môn Quan xa như vậy, Âu Dương Khắc ta tuy thương hương tiếc ngọc, nhưng mà ta chỉ thích nữ nhân còn sống, chết rồi, ta cũng mặc kệ.” Âu Dương Khắc nói xong, dùng quạt sát điểm huyết đạo của nữ tử kia, nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống giường.

“Nếu cô nương không muốn nói tên mình vậy tại hạ đành phải gọi bừa thôi. Cô nương mặc một thân y phục màu tím, vậy gọi là A Tử đi, thế nào?”

“Ngươi...” Làm sao biết tên ta là A Tử?

“Ta thích nữ nhân quạt cường, ta cũng muốn nhìn xem, khi nàng có đôi mắt thì sẽ có dáng vẻ như thế nào.” Âu Dương Khắc nói xong, cười lớn đi ra ngoài.

A Tử nằm trên giường không thể động đậy, trong lòng đau thương. Tỷ phu lần này thực sự đã chết rồi. Nhưng mà không biết tại sao mình lại đến nơi quý quái này, thậm chí cũng không thể chết cùng huyệt ấy.

Nàng lẩm bẩm nói: “Tỷ tỷ... Từ đầu đến cuối, huynh ấy đều là của tỷ...”

Nàng bắt đầu hơi hối hận, hối hận mình lại móc mắt đi. Nơi này là Tây Vực, nếu như có thể nhìn thấy thì mình còn có thể đi về Nhạn Môn Quan.

Khi Âu Dương Khắc trở lại thì diện phía sau có một nữ tử áo trắng dan bên một cái khay theo sau, trên khay đặt một con dao nhỏ lequydon tinh xảo và một hộp gỗ nhỏ.

“Công tử sư phụ, dao này là để cho cô nương này dùng sao?”

Âu Dương Khắc nhẹ nhàng nở nụ cười, giờ tay vuốt ve gương mặt của nữ tử áo trắng, miệng kề sát vào tai nàng ta, chậm rãi thổi khí, nói: “Tiểu Mai, từ trên xuống dưới Bạch Đà Sơn này chỉ có đôi mắt của ngươi là đẹp nhất, linh động trong suốt, khiến cho người ta nhìn vào sẽ thần hồn điên đảo.”

Gò má đỏ ửng của Tiểu Mai cười ra hai núm đồng tiền: “Công tử sư phụ... Ngài quá khen rồi...”

Âu Dương Khắc hôn nhẹ lên núm đồng tiền: “Vậy, cho ta mượn dùng một chút có được không?”

“Công tử, đừng mà.... Á.....”

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì rất nhanh, thanh dao nhỏ trong khay Âu Dương Khắc tiến vào lui ra hai lần, một đôi mắt liền bị móc ra.

Âu Dương Khắc cũng chỉ nhìn thấy cách đôi mắt này trong điển tịch, hẳn thấy vùng tụ máu trong mắt A Tử chưa tím đen cho nên bí quá hóa liều, thử một lần. Nếu như thất bại, Âu Dương thiếu chủ là hẳn cũng không có gì hối tiếc, nữ nhân mà.

Đôi mắt xong, băng bó cẩn thận lại, Âu Dương Khắc đã đỡ mở hỏi đàm địa nhưng lời nói ra lại trầm ổn mạnh mẽ, tràn đầy tự tin: “Qua bảy ngày sau là nàng có thể nhìn được.”

A Tử lâu bầu nói: “Đừng tưởng rằng ngươi giúp ta đôi mắt thì ta sẽ nợ ngươi.” Tỷ phu đã nói, nợ người khác thì phải trả.

“Đương nhiên, cô nương không cần để tâm.” Âu Dương Khắc nói xong, xoay người vỗ về gò má Tiểu Mai, nói: “Tiểu Mai, ngươi đã giúp ta một việc lớn, ta sẽ báo đáp ngươi thật tốt.”

Tiểu Mai ôm hốc mắt vẫn còn đang chảy máu, run lấy bầy.

“Người đâu.” Âu Dương Khắc nói với hai tỷ nữ: “Đưa nàng ta đi, chăm sóc thật tốt.”

“Ta vốn cho rằng ngươi sẽ sợ đến run rẩy.” Âu Dương Khắc hứng thú nhìn A Tử mặt không biến sắc: “A Tử cô nương, nàng thật sự khiến cho ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.” anhtro.lequydon

“Thiếu kiến đa quái (*)” Kiệt tác Thiết Sứ của A Tử, không biết Âu Dương công tử có thể liếc mắt nhìn không.

(*) Thiếu kiến đa quái: Thành ngữ của Trung Quốc, ý chỉ những người ít thấy chuyện khác thường thì luôn cảm thấy kỳ lạ, sau này được dùng để chê cười những người nông cạn.

“Cô nương nói tỷ phu của cô nương là Nam Viện Đại Vương của Liêu Quốc, còn từng làm bang chủ Cái bang?”

“Thế nào, sợ rồi sao?”

“Theo tại hạ được biết, Cái Bang thực sự đã từng có một vị bang chủ là người Khiết Đan.”

“Coi như ngươi thức thời.”

“Tỷ phu của cô nương tên là Tiêu Phong?”

“Hừ, tỷ phu ta là đại hiệp đại danh鼎鼎, quả nhiên ngay cả nông dân trong núi như ngươi cũng biết được.”

“Ha ha ha... Cô nương, Tiêu đại hiệp đã tạ thế hơn 100 năm rồi, coi như tỷ tỷ và tỷ phu của cô nương cùng tuổi, cô nương kém tỷ tỷ 40 tuổi thì bây giờ cô nương cũng nên hơn 100 tuổi rồi.”

“Ngươi nói láo!”

“Cô nương, Âu Dương Khắc ta chưa bao giờ lừa gạt nữ tử thông minh.”

“Ngươi... Ngươi nói Liêu Quốc đã diệt vong? Tỷ phu ta đã chết hơn 100 năm? Những điều này đều là thật sao?”

“Đương nhiên.”

A Tử nghĩ thầm, người này ăn nói mạch lạc rõ ràng, chẳng lẽ mình đã ngủ một giấc ngủ 100 năm?

“Vậy Đại Tổng thì sao?”

“Đại Tổng, theo ta thấy, khí số cũng sắp tận rồi.”

A Tử thở dài một hơi, Đại Tổng không diệt vong, không biết anh rể có thấy vui mừng không.

“Vậy còn Đại Lý?”

“Cũng vẫn còn, có điều, năm sau không bằng năm trước. Cô nương có quan hệ gì với Đại Lý?”

“Không liên quan đến ngươi!”

“Ha ha ha. vậy tại hạ không quấy rầy cô nương nghỉ ngơi.”

Nổi băn khoăn trong lòng Âu Dương Khắc xuất hiện tầng tầng lớp lớp, hần mơ hồ nhớ tới thúc phụ đã từng nhắc tới chuyện giang hồ 100 năm về trước. Nếu như Tiêu Phong thực sự là anh rể của nữ tử kia, vậy chẳng phải nàng là...

Trong Tầng Thư Các, quyển sách trên tay Âu Dương Khắc xoay một tiếng, rơi xuống mặt đất. Chữ viết trên trang sách óng vàng đã hơi mờ: “.... Con gái Trần Nam Vương Đoàn Chính Thuần của Đại Lý, được phong làm Bình Nam Công chúa của Liêu Quốc, đệ tử của Đình Xuân Thu phái Tĩnh Túc, tại năm Thiệu Khánh thứ nhất theo Tiêu Phong tự vẫn ở Nhan Môn Quan, thọ 17 tuổi. Đại Lý Quốc truy phong là Kim Thành Công chúa. Không tìm được hài cốt, di vật được chôn ở chùa Sùng Thánh.”

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Qua vài canh giờ, huyết đạo tự động được giải, A Tử xoay người, thân thể đau đớn giống như xương cốt toàn thân đều bị vỡ nát.

“Âu Dương Khắc, ta muốn rút gân của ngươi, lột da của ngươi, lấy xương của ngươi làm củi đốt! Sau đó chụp vào đầu ngươi một thứ còn xấu hơn cả Thiệt Sứ!” A Tử cắn răng, cảm hận nói.

Nhưng mà, tỷ phu đã chết, không có ai cung chiều nàng, dung tức nàng, để cho nàng tùy ý làm loạn rồi.

Khi tỷ phu còn sống vốn cũng không thích nàng làm những chuyện đó.

“Tỷ phu, nếu như huynh có thể sống lại, A Tử sẽ không tiếp tục làm những chuyện huynh không thích nữa, ngoan ngoãn ở bên cạnh huynh có được không?”

Nói xong, nước mắt không kiềm được lại chảy xuống. Trên mắt quần đầy băng gạc, nước mắt giống như vô số con sâu nhỏ đang bò bên trong.

“Chờ đôi mắt của muội bình phục sẽ lập tức đến Nhạn Môn Quan tìm huynh... Tỷ phu, muội biết huynh và tỷ tỷ ở bên kia rất tốt... Chỉ là, xin đừng đuổi muội đi...”

“Xem ra cô nương nhất nhớ người tỷ phu kia, tại hạ cũng không nhịn được mà ghen tị”

Âu Dương Khắc bê com vào, để trên bàn.

A Từ men theo mép giường đứng dậy: “Ngươi ăn được sao?”

Âu Dương Khắc không trả lời, diu nàng ngồi vào bàn, gấp một món ăn, đưa đến bên miệng nàng: “Ném thử xem. Món này gọi là Nhất Dạ Phi Độ Kính Hồ Nguyệt.”

Hình dáng như trăng tròn, vừa vào miệng liền cảm thấy mát lạnh, quả thực khiến cho nàng nhớ tới mẫu thân ở Tiểu Kính Hồ.

“Lại ném thử cái này, Tinh Mộc Trúc Yêu Lộng Nhuyễn Ngừ.”

Sau khi A Từ nghe xong đập bàn đứng dậy, bàn tay vung ra một cái bạt tai: “Tên của mẫu thân ta để cho ngươi tùy tiện chà đạp sao?!” (Mẹ của A Từ tên là Nguyễn Tinh Trúc)

Âu Dương Khắc nhanh tay nhanh mắt bắt lấy bàn tay đang vung tới, thuận tiện vuốt ve một chút: “Cô nương nghĩ oan cho tại hạ, tại hạ thực sự không biết tên của lệnh đường cô nương không thích ăn món này vậy thì ăn những món khác.” diendan@anhtho@lequydon

“Buông tay!” A Từ vung tay, tự mò mắt về giường, không nói một lời.

“Cô nương không ăn, không cẩn thận chết đói, vậy làm sao có thể đến Nhạn Môn Quan chết một lần nữa? Như vậy đi, cô nương nói muốn ăn gì, tại hạ cho hạ nhân đi làm. Bạch Đà Sơn chúng ta mặc dù cách xa Trung Nguyên nhưng chỉ cần thứ cô nương muốn ăn không phải là đào tiên trên Dao Trì thì tại hạ đều có thể chuẩn bị cho cô nương.”

A Từ trầm nghĩ, khẩu khí của người này đúng là rất lớn: “Ta muốn ăn tay gấu.”

Âu Dương Khắc cười nhạt: “Đương nhiên là được.”

“Ta còn chưa nói hết. Ta chỉ ăn nửa tắc thịt trong lòng bàn tay của gấu, làm cho ta hai cân, dùng lửa nhỏ đun ba ngày. Canh gà đen, rượu ngon ủ từ 20 năm trở lên, thịt chân giò ở cửa hàng Tô gia cách Tiểu Kính Hồ hai dặm về phía nam, đồ muối của Hoài Nam Khánh Dương.” Dứt lời, nàng nhẹ nhàng hát cảm lên: “Thế nào?”

Âu Dương Khắc đứng cách nàng 2 trượng nhếch môi, nói: “Không nhìn ra cô nương đúng là một người biết ăn như vậy.”

“Ngươi chỉ cần nói có làm được hay không?”

“Âu Dương Khắc ta chưa bao giờ nuốt lời hứa với nữ nhân xinh đẹp. Có đều những món ăn cô nương muốn đều không phải bình thường, xin cô nương cho phép tại hạ chậm mấy ngày.”

“Cho ngươi ba ngày, thế nào?”

“Ba ngày thì ba ngày.”

“Nếu ba ngày sau ngươi không làm được thì sao?”

“Vậy tại hạ tùy cô nương xử lý, rút gân lột da, đem xương đi làm củi đốt, thế nào?”

“Vậy thì không cần, đợi ta nghĩ ra sẽ nói cho ngươi.”

“Được. Nếu như ta làm được thì sao?”

“Làm được thì làm được, ngươi còn muốn thế nào?”

Âu Dương Khắc vung vẩy quạt giấy một cách thoải mái: “Đến lúc đó, chỉ cần cô nương giống với các nàng ấy, gọi ta một tiếng công tử sư phụ.”

“Gọi thì gọi, dù sao cũng không mất một miếng thịt nào.”

“Cô nương thực thẳng thắn... Vậy, mấy món ăn này, cô nương ăn hay không ăn?”

“Ngươi đi ra ngoài, ta ăn.”

“Tốt, ta gọi người tới hầu hạ cô nương.”

“Không cần. Một lúc nữa cho người đến dọn dẹp là được.” A Tử mò mắt trở lại cạnh bàn. Cảm lấy đôi đũa Âu Dương Khắc vừa đặt xuống bàn một cách chính xác, đưa đũa về phía món ăn Nhất Dạ Phi Độ Kính Hồ Nguyệt.” Món này vốn hình viên tròn, nàng gấp nửa ngày mới gấp được một miếng đưa lên miệng.

Âu Dương Khắc để mấy món ăn khác lại gần trước mặt nàng, đóng cửa đi ra ngoài.

A Tử trầm nghĩ, may mà nàng đã từng bị mù một lần, ở Linh Thử Cung đã luyện được bản lĩnh nghe âm thanh để phân biệt vị trí.

Mấy ngày sau đó, mỗi bữa đều có người đưa cơm tới, nhẹ chân nhẹ tay, cũng không nói gì, đặt đồ ăn xuống liền lập tức rời đi, ăn xong lại đến dọn dẹp đồ mang đi. tho.lequydon.com

Có điều, nghe bước chân thì hẳn là một cô nương.

Đến ngày thứ ba, A Tử gọi người đưa cơm lại: “Vị cô nương này xin dừng bước.

“Chuyện gì?”

Giọng điệu hơi không kiên nhẫn, A Tử cố không nổi nóng, tự nhủ là người đứng dưới mái hiên, lấy chữ nhẫn làm đầu, liền cười ngọt ngào: “Xin hỏi, các cô gọi người kia là công tử sư phụ, vậy các cô là đồ đệ của hắn sao?”

“Chúng ta xem như là đồ đệ của thiếu chủ, cũng là cơ thiếp của ngài ấy.”

“Cơ thiếp?”

“Đúng vậy, Bạch Đà Sơn này có khoảng bốn mươi, năm mươi cơ thiếp như vậy. Công tử sư phụ võ công cao cường, đối xử với nữ nhân lại dịu dàng săn sóc, nữ nhân trong lòng trăm dặm đều tranh nhau muốn lên Bạch Đà Sơn đây.”

“Bốn mươi, năm mươi người?” Một miếng cơm của A Tử nghẹn trong cổ họng, nuốt xuống không được, nhả ra cũng không xong. “Quả nhiên là một tiểu dân tộc.

Cơ thiếp kia hừ lạnh một tiếng: “Không biết phân biệt tốt xấu, công tử sư phụ đưa cô về, còn chăm sóc như bảo vật, người lại nói ngài như vậy. Nếu không phải công tử sư phụ nói muốn chúng ta chăm sóc người thì ta nhất định sẽ móc hai con mắt của người để trả cho Tiểu Mai!”

A Tử cười lạnh: “Bạch Đà Sơn này của các người lớn như vậy, mỗi ngày khẳng định là đều giết lợn thịt dê, không phải là có rất nhiều mắt sao? Tùy tiện lấy cho nàng ta một đôi là được rồi.”

“Người... Hừ!” Cơ thiếp này tức giận bỏ đi.

A Tử thấp giọng nói: “Chờ mắt của bản cô nương có thể nhìn thấy, nhất định sẽ móc con mắt của tiểu tiện nhân kia xuống!” Nhớ tới tỷ phu vẫn trách nàng vì chuyện của Thiết Sư, liền nói thêm: “Coi như không móc mắt thì cũng phải bạt tai nàng ta hai trăm cái!”

Tối hôm đó, Âu Dương Khắc mang theo một đám cơ thiếp đưa tay gấu tới.

Đám cơ thiếp mỗi người bê một món ăn lên rồi báo tên “Tay gấu nhất phẩm” “Tay gấu hàm canh gà” “Tay gấu đậu hũ” “Tay gấu nướng” “Tay gấu hầm rượu” “Tay gấu nấu nật” “Tay gấu kho” “Canh tay gấu”

Âu Dương Khắc cho đám cơ thiếp lui xuống, nói với A Tử: “Món Tay gấu nhất phẩm này là làm theo cách của cô nương nói. Ta sợ cô nương ăn chưa tận hứng nên tìm những món khác đến, tạo thành một bàn tiệc tay gấu tám món. Cô nương yên tâm, mỗi món đều dùng nửa tắc thịt mềm trong lòng bàn tay để nấu ra. Tay gấu này ăn nhiều sẽ bốc hỏa, nếu cô nương chịu nể mặt thì mỗi món nếm một hai miếng là được rồi.”

A Tử nghe thấy liền ngẩn người, tay gấu này không phải là cứ cắt xuống là có thể ăn mà phải phơi hơn một năm chờ cho khô hẳn thì mới có thể lấy ra nấu. Tiểu dân tộc này đi đâu mà tìm được nhiều như vậy.

Âu Dương Khắc thấy A Tử chu môi không nói lời nào thì cười nói: “Cô nương sẽ không ngốc đến mức hoài nghi ta hạ độc thủ trong thức ăn chứ?”

“Nực cười, độc gì có thể độc nổi A Tử ta chứ!” A Tử đi tới bàn, ngồi xuống: “Âu Dương Công tử quả nhiên thần thông quảng đại, mua tay gấu lại thuận tại như mua đậu hũ ngoài chợ.”

“Ha ha ha ha...” Âu Dương Khắc cầm cái đĩa nhỏ, gấp một hai miếng từ các đĩa lớn đặt trước mặt A Tử: “Cô nương nếm thử trước đi, mùi vị có được không?”

A Tử ăn từng miếng một sau đó lấy nước trà súc miệng.

“Mùi vị này so với đồ trong hoàng cung Đại Liêu thì thế nào?”

A Tử quả thực đã được ăn tay gấu ở hoàng cung Liêu Quốc, theo đúng lương tâm mà nói thì một bàn thức ăn này nếu so với trong hoàng cung thì cũng

không hề thua kém “Cũng tạm, có điều chân giò này thực sự mua ở Tiểu Kính Hồ sao? Mùi vị không giống lắm.”

“Không nói gạt cô nương, cửa hàng thịt của Tô gia mấy chục năm trước đã không có rồi, chân giò này là được mua ở cửa hàng của Lý gia cách Tiểu Kính Hồ ba dặm về phía nam.” Âu Dương Khắc cười mỉa: “Ngay cả điều này mà cô nương cũng có thể nếm ra thực sự khiến cho ta phải nhìn với cặp mắt khác xưa.”

“Đó là đương nhiên.” A Từ thầm nói trong lòng, trong lòng 20 dặm về phía nam của Tiểu Kính Hồ căn bản không có một gia đình nào họ Tô.

“Thịt tay gấu này...”

“Đích xác là thịt trong lòng bàn tay, mấy chục cái tay gấu còn đang trong nhà bếp, nếu cô nương muốn kiểm tra thì lúc nào cũng có thể đi tra.”

“Vậy thì không cần, dù sao ta cũng không nhìn thấy, dùng tay sờ sẽ bẩn tay.”

“Có điều không thể mua được chân giò mà cô nương muốn, coi như ta thua, cô nương muốn ta làm chuyện gì cũng được.”

“Thật không?”

“Đương nhiên.” Âu Dương Khắc ghé sát vào tai nàng, dịu dàng nói: “Cô nương muốn mạng của ta, ta cũng có thể cho.”

“Ai thèm chứ!” A Từ nghiêng đầu tránh “Hơn nữa đám nữ nhân kia của ngươi rất khó dây vào, nếu như ta giết ngươi, sao các nàng có thể buông tha cho ta?”

“Cái này không quan trọng, chỉ cần ta ra lệnh cho các nàng không được nhúng tay vào là được rồi. Các nàng sẽ không làm trái ý ta.” Âu Dương Khắc đi theo sau nàng: “Cô nương không nhớ lấy mạng của ta phải không?”

“Tiểu dân tặc, ngươi lại nói hươu nói vượn nữa, bản cô nương sẽ cắt lưỡi của ngươi!”

“Đầu lưỡi thì có là gì, ngay cả tim của ta cũng là của cô nương, tùy ý xử trí.”

“Cái tên dân tặc tưởng bỏ này!” A Từ nói xong, đánh một chuông ra, chuông này thực ra chỉ là hư chiêu (chiêu giả, không phải đánh thật) Chiêu này gọi là Tụ Lý Càn Khôn, mấu chốt là bay cây châm độc bay ta từ ống tay áo.

Âu Dương Khắc vùng quạt sắt lên, châm độc leng keng bắn lên vách tường, Âu Dương Khắc nắm lấy cánh tay A Từ, giả vờ giận dữ nói: “Cô nương à, độc ác như vậy không tốt đâu.”

“Thả ta ra!” A Từ buồn bực giậm chân, hất tung cả bàn tiệc tay gấu xuống đất.

Đám cơ thiếp ở ngoài cửa nghe thấy tiếng động liền đi vào, kiểng lóe ra ánh sáng: “Công tử... Ngài không sao chứ?”

Âu Dương Khắc cười nhẹ như gió: “Không có chuyện gì, dọn sạch những thứ này đi, lại pha một bình trà Thiết Quan Âm tới cho A Từ cô nương.”

“Vâng.”

Đám cơ thiếp thu dọn xong liền lui xống.

Âu Dương Khắc rút ba cái ngân châm trên tường xuống, xem xem xét một hồi: “Nọc ong trên cây châm này của cô nương đã quá hạn rồi, đợi lát nữa ta sẽ cho người cầm ít độc rắn cực phẩm của Bạch Đà Sơn chúng ta đưa tới cho cô nương, cô nương thấy sao?”

A Từ hừ lạnh một tiếng: “Tiểu dân tặc, ta đánh không lại ngươi, tỷ phu của ta lại chết... Thế nhưng ngươi đừng tưởng rằng ta dễ ức hiếp, ta cho ngươi biết, ngươi đừng có chọc tới ta, bằng không bản cô nương sẽ cùng ngươi đồng quy vu tận!”

“Cô nương hiểu lầm, tại hạ tuyệt đối không có ý mạo phạm. Nếu cô nương không thích vậy thì trả lại cho cô nương vậy.” Âu Dương Khắc hai tay cầm châm độc dâng đến trước mặt A Từ.

A Từ cầm lấy, để vào trong ống tay áo.

“Tại sao ngươi còn chưa đi?”

“Nếu cô nương muốn ta đi vậy ta đi là được.”

Âu Dương Khắc lắc quạt đi ra ngoài: “Thú vị, thú vị.”

Đã rất lâu rồi không có một người hay một chuyện gì có thể làm cho hắn cảm thấy phấn chấn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Thời hạn bảy ngày đã hết, Âu Dương thiếu chủ cho một cơ nhân đến nói với A Tử cô nương: “Cô nương tự tháo băng gạc trên mắt ra đi.”

Chỉ có một câu thờ ơ như vậy, còn là nói cách một cánh cửa.

A Tử nghe xong lập tức nhảy từ trên giường xuống: “Dám tặc này, dám đối xử với ta như vậy!”

Ba lần hai lượt cuối cùng cũng tháo được băng gạc. Đột ngột nhìn thấy ánh sáng có hơi chói mắt.

“Có ai không?”

A Tử đẩy cửa ra ngoài mới phát hiện nơi gọi là Bạch Đà Sơn này quả thực hoa lệ giống như một cung điện, còn khí thế hơn cả vương cung Liêu Quốc mà nàng từng ở.

Nếu không có ai canh giữ vậy thì lạng lẽ xuống núi thôi, muốn đi đâu thì đi đó. Nghĩ đến không cần phải tiếp tục dây dưa với tên tiểu dâm tặc kia nữa, trong lòng A Tử liền cảm thấy vui vẻ.

Đi thẳng dọc theo đường nhỏ, đỉnh đài lầu các thay đổi liên tục, nơi nào cũng có vẻ giống nhau.

A Tử đang rất rầu rĩ thì lại nhìn thấy một nữ tử áo trắng từ phía xa liền lập tức chạy lại hỏi: “Vị tỷ tỷ này, xin hỏi đường xuống núi đi như thế nào?”

Nữ tử áo trắng liếc nàng một cái, nói: “Đi về phía trước trăm bước rồi rẽ trái, lại đi trăm bước nữa rồi rẽ phải là có thể nhìn thấy đường xuống núi.”

“Đa tạ tỷ tỷ.”

A Tử tỉnh dưỡng mấy ngày hôm nay, tinh thần rất tốt, đi suốt một đường nhưng cơ thể vẫn nhẹ như chim yến, không lâu sau đã nhìn thấy con đường mà nữ tử kia nói.

Nếu như đây quả thực được gọi là đường..

Bậc thang được tạc trên vách đá, mỗi bậc đều cao bằng nửa người nhưng độ rộng lại chỉ vừa đủ cho hai bàn chân, chỉ nhìn thôi cũng đã khiến cho người ta hoa mắt chóng mặt.

“Cô nương rồi đi, sao không nói lời tạm biệt với ta vậy?”

Nàng có thể nhận ra chủ nhân của giọng nói này chính là cái tên Âu Dương Khắc kia.

A Tử quay đầu lại: “Ngươi, tên dâm..” Chữ tặc còn chưa thốt ra được bởi vì gương mặt của người này có hơi gần với nàng.

Nam tử hào hoa nhã nhặn nhất nàng từng gặp chính là ca ca Đoàn Dự của nàng, nhưng người này so với ca ca lại có thêm mấy phần phong lưu ở đầu mày cuối mắt. Một thân bạch y, một cây quạt sắt, một đôi mắt hoa đào như cười mà như không cười khẽ chớp mắt nhẹ như mây gió, sóng mắt lưu động khiến cho người ta phải mê muội.

Âu Dương Khắc lắc quạt đi tới gần: “Đôi mắt này, cô nương có vừa lòng không?” Đôi mắt này phải phối hợp với người như thế này mới gọi là hoàn mỹ.

A Tử cúi đầu, lúng túng nói: “Bạch Đà Sơn này của các ngươi ở trên cao thế này không thấy chóng mặt sao?”

“Quen rồi thì không sao. Cô nương muốn xuống núi sao?”

“Đương nhiên là muốn xuống núi, ta nói rồi, ta muốn đi Nhạn Môn Quan.” A Tử ngẩng đầu lên, bất chợt bốn mắt nhìn nhau với Âu Dương Khắc, mặt cảm thấy hơi nóng: “Dâm tặc, ngươi ghé sát thế làm gì?” Nói xong liền lùi về phía sau hai bước, còn lui nữa chính là vách núi. A Tử kinh hoàng: “Ngươi.. Ngươi đừng lại đây...”

A Tử phóng mắt nhìn xung quanh, đây là một ngọn núi đơn độc, không xa phía tây là sa mạc, quả nhiên cách Nhạn Môn Quan rất xa.

“Nếu cô nương nhất định muốn đi vậy ta đưa cô nương xuống núi.”

Âu Dương Khắc chưa nói dứt lời thì đã phi thân lên, tay trái ôm eo A Tử, thả người nhảy xuống bậc thang bằng đá dưới vách núi.

“A.....”

Tiếng thét trong trẻo của A Tử vang vọng khắp Bạch Đà Sơn, chấn động cả những con quạ đen trên đỉnh núi làm cho chúng nó kêu to, bay tán loạn.

Mũi chân của Âu Dương Khắc điểm nhẹ xuống bậc thang “A Từ cô nương, ôm chặt.”

A Từ chỉ có thể dùng hai tay ôm chặt lấy eo của Âu Dương Khắc, bên tai là tiếng gió vù vù, giống như lúc trước khi nàng ôm thi thể của anh rẽ nhảy xuống vách núi. Chỉ là không biết tại sao, lần này nàng lại sợ chết như thế.

Nàng tự nói với mình, chờ đáp xuống đất nàng nhất định sẽ cảm châm độc đâm lấy lỗ lên mặt tên tiểu dân tộc kia... Nghĩ đến đây, nàng ngẩng đầu nhìn gương mặt tên tiểu dân tộc kia, một nam nhân lại trắng nõn mịn màng như vậy, đúng là nên đâm.

Từ nhỏ đến lớn, Âu Dương Khắc đã quen với ánh mắt nóng rực của các cô nương, nhưng ánh mắt của tiểu nha đầu từ trên trời rơi xuống này lại không phải loại ánh mắt tình ý triền miên mà lại mang theo vài phần sát khí.

Thân thể Âu Dương Khắc nghiêng ngã, giờ một tay bắt lấy một cành cây mọc trên vách đá, mắt thấy đã sắp rơi xuống liền lập tức duỗi hai tay cùng nắm lấy cành cây.

Cành cây kia vốn không to, bây giờ phải chịu sức nặng của hai người, càng ngày càng cong xuống, chỉ lát nữa là sẽ bị gãy.

Tay chân của A Từ đều ôm chặt lấy người Âu Dương Khắc, nôn nóng hô to: “Tiểu dân tộc, ngươi đùa gì vậy!”

Âu Dương Khắc nhin cười: “A Từ cô nương, thực xin lỗi, vừa rồi khi cô nương nhìn ta, ta nhất thời cao hứng, khinh công liền mất hiệu nghiệm.”

“Vậy ta không nhìn ngươi nữa là được! Ngươi mau đưa ta xuống!”

“Phong cảnh nơi này rất được, ngắm một lúc cũng không tồi.”

“Ai muốn ở đây ngắm cảnh chứ!”

“Bậc thang phía sau cô nương cũng cách nơi này năm trượng, cô nương đẩy ta một cánh là có thể mượn lực để qua đó.”

“Dâm tộc, không phải khinh công của ngươi rất lợi hại sao, ngươi dẫn ta qua!”

Âu Dương Khắc nói: “Vừa rồi ta không cẩn thận nên bị trật chân rồi, cô nương mau đi bằng, bằng không sẽ không kịp.”

Cành cây càng ngày càng cong, cuối cùng rắc một tiếng, trong nháy mắt khi cành cây sắp gãy, Âu Dương Khắc buông tay, đẩy A Từ một cái.

“Này.... Tiểu dân tộc.....” A Từ an toàn đáp xuống bậc thang bằng đá, chỉ nhìn thấy Âu Dương Khắc rơi xuống như đá chìm đáy biển, không thấy tăm hơi.

A Từ nhìn một chút, chỗ này ở giữa vách núi, bất luận là lên trên hay xuống dưới cũng đều không dễ: “Dâm tộc này, có ý bỏ ta ở đây!” Nàng mắng hai câu lại nghĩ, chẳng may họ Âu Dương này thực sự bị trật chân, lúc này ngã xuống, coi như không chết thì hẳn là cũng tàn phế?

Dâm tộc này tốt xấu gì cũng giúp mình thay mất, vậy thì làm người tốt một lần, đi lên báo tin giúp tên dâm tộc này đi. Thuận tiện còn có thể mượn bọn họ một con ngựa, trên núi này có không ít ngựa tốt, chỉ trong vòng ba ngày là có thể đi tới Tiểu Kinh Hồ, đi đến Nhạn Môn Quan hẳn cũng không mất quá nhiều thời gian.

Quyết định xong, A Từ bắt đầu trèo lên trên.

Muốn lên trên phải dùng cả chân cả tay, mỗi khi bò xong một bậc đều giống như dốc hết hơi sức toàn thân ra.

A Từ bò được mấy bậc liền thở hồng hộc: “Cha mẹ, tỷ tỷ, tỷ phu, nếu như mọi người trên trời có linh thiêng thì phù hộ cho con không chết giữa sườn núi này...”

Cũng không biết đã qua mấy canh giờ, khi A Từ bò lên được đỉnh núi kia thì mặt trời đã sắp xuống núi rồi.

Nàng nhắm hai mắt lại, ngủ thiếp đi.

Khi tỉnh lại thì thấy có một đám người mặc đồ trắng không ngừng lắc lư trước mặt.

Ý niệm đầu tiên trong đầu nàng chính là không lẽ tên Âu Dương Khắc này thực sự ngã chết chứ?

“Tỉnh rồi, tỉnh rồi! Nhanh đi báo cho công tử.”

A Từ bắt đầu hồi hận, dâm tộc này quả nhiên không chết, cái gì mà bị trật chân, rõ ràng là nói bậy. Nếu như lúc đó nàng xuống núi thì có thể có chút hơi sức, lúc này đang trên đường đi về phía đông rồi. Một lúc nữa dâm tộc kia đến nhất định sẽ cười nhạo mình. Nàng ngồi dậy, phát hiện quần áo vốn rách tả tơi đã hoàn hảo như mới.

“Cô nương, y phục của ngài đã bị vách đá làm rách, công tử dặn dò thay cho ngài bộ mới giống hệt.”

“Cô nương, điểm tâm đã được chuẩn bị, cô nương thích hương vị của Liêu Quốc, của Đại Tống, của Đại Lý hay là của Tây Vực?”

“Cô nương, tay chân của ngài bị thương, nên thay thuốc rồi.”

A Tử càng nghe càng thấy phiền: “Ra ngoài, ra ngoài, tất cả ra ngoài hết cho ta!”

“Ai lại chọc giận A Tử cô nương rồi?” Giọng nói của Âu Dương Khắc truyền từ xa tới, sau đó một gương mặt tươi cười hớn hở xuất hiện ở cửa, lạnh lùng nói: “Không phải đã dặn dò các người rồi sao, ai chọc giận A Tử cô nương thì lập tức cút xuống núi cho ta.”

Bốn cơ thiếp trong phòng đều dập đầu với Âu Dương Khắc rồi nhanh chóng lui xuống.

A Tử liếc nhìn Âu Dương Khắc một cái, tức giận nói: “Tiểu dam tặc, người còn chưa chết à?”

“Cô nương đã đi mà còn quay lại, là lo lắng cho ta sao?”

Nụ cười trên mặt Âu Dương Khắc vào trong mắt A Tử chính là đang cười nhạo nàng: “Cho ta một con ngựa, ta muốn rời đi ngay lập tức.”

“Tay chân của cô nương đều bị thương, phải dưỡng mấy ngày mới được.”

“Không cần người quản!”

Âu Dương Khắc đến gần, nhẹ nhàng nói: “Giận rồi? Ngày đó thực sự chân ta bị thương, được một cơ thiếp xuống núi nhìn thấy mới nhặt được một cái mạng vè, nếu không phải vậy, làm sao ta có thể để một cô nương như hoa như ngọc giữa sườn núi chứ?”

“Người cút xa một chút! Nhanh chuẩn bị ngựa cho ta! Bản cô nương không muốn ở lại nơi quỷ quái này một khắc nào nữa!”

“Cô nương đừng vội, ta....”

Âu Dương Khắc mới nói nửa câu thì nghe thấy bên ngoài có người hô: “Khắc nhi, có phải thừa dịp ta bế quan lại lười biếng rồi không?” Âm thanh rõ ràng ở rất xa nhưng lại nghe rõ như ở ngay bên tai.

Âu Dương Khắc nhanh chóng lấy chân trùm kín người A Tử: “Xuyt... Tuyệt đối không được động đây.”

“Khắc nhi, nghe nói gần đây con nhặt được một nữ nhân biết dùng độc? Ở đâu? Để thúc phụ xem xem công phu nàng dùng là của môn phái nào.”

“A Tử nằm trong chăn, cẩn thận nghe ngóng, người nói chuyện là một người đàn ông trung niên.

“Thúc phụ, thứ cô nương kia dùng chỉ là châm độc tầm thường, chất nhũ thấy nàng ta dung mạo thường thường thì đã thả xuống núi rồi.” Âu Dương Khắc dâng một ly trà lên: “Thúc phụ, đây là Thiết Quan Âm cực phẩm mà chất nhũ sai người đến Trung Nguyên mua được, ngài nếm thử xem.”

“Chơi bời lêu lổng, sau này dụng tâm luyện công một chút, Âu Dương Phong ta chỉ có một truyền nhân là con, con phải nhớ kỹ thân phận của mình! Ta muốn tiếp tục bế quan luyện công, con tự giác một chút đi.”

“Dạ, chất nhũ nhớ rồi.”

Sau khi Âu Dương Phong đi xa, Âu Dương Khắc vén chăn lên nói với A Tử: “Ta lập tức chuẩn bị ngựa cho nàng, cho người đưa nàng xuống núi, nàng nhớ kỹ, sau khi xuống núi, đi về phía đông chính là Song Kỳ Trấn, nàng đến đó rồi hỏi đường đi tới Trung nguyên.”

A Tử thấy vẻ mặt của Âu Dương Khắc biến đổi trong nháy mắt, trong lòng cảm thấy rất thú vị: “Người kia là thúc thúc của người sao? Người sợ không ta như vậy à?”

Âu Dương Khắc nghiêm mặt nói: “Nàng trốn ở trong chăn, không phải là ông ấy không biết, chỉ là không muốn lãng phí thời gian thôi. Phàm là những người cho thúc thúc nhà ta xem qua võ công thì không có mấy ai sống sót rồi đi.”

A Tử nghe xong, bắt đầu xỏ giày: “Vậy còn chờ gì nữa? Ta lập tức đi!”

Âu Dương Khắc tự mình chọn một con ngựa tốt, đưa A Tử xuống chân núi.

“Đường núi phía trước này thực ra rất dễ đi mà làm sao còn phải khó khăn tạo những bậc thang đá phía vách núi đằng sau kia chứ...”

“Đây là để phòng ngừa ngộ ngộ có kẻ địch xông tới thì còn có một con đường để thoát thân. Ta cũng chỉ có thể đưa cô nương đến đây thôi. Chúng ta tạm biệt từ đây.”

A Tử cười ngửa đi mấy bước rồi quay đầu lại, nở nụ cười: “Âu Dương công tử, người thua cược, còn nợ ta một chuyện, nhưng mà người chữa mắt cho ta, coi như ta nợ người. Như vậy hai chúng ta đã thanh toán xong, không ai nợ ai.” Nói xong, vung roi lên, đi về hướng đông.

Âu Dương Khắc nhìn bóng lưng màu tím kia, cười rất lâu. Nhan Môn Quan... nơi đó rất xa, mình ngày mai xuất phát, đại khái ngày hôm sau nữa là có thể đuổi kịp nàng.

Lần đầu tiên Âu Dương Khắc vì muốn đuổi theo một cô nương mà phải đi con đường rất dài, không phải bởi vì nàng nhí nhảnh yêu kiều cười khê, cũng không phải vì thân thể ly kì xuyên qua trăm năm của nàng, càng không phải vì nàng miệng lưỡi sắc nhọn, thủ đoạn tàn nhẫn.

Nhớ tới khi hần ngẩng từ vách núi xuống đã bắt gặp ánh mắt của nàng, tràn ngập lo lắng và không đành lòng. Một tay của nàng bám vào vách đá, tay còn lại đưa về hướng mà mình rơi xuống: “Này... Tiểu dâm tặc...”

Tiểu dâm tặc. Âu Dương Khắc nhắc lại ba chữ này nhiều lần, cười ha ha.

--- -----Ta là phân cách tuyến câu chuyện nhỏ-----

A Tử và Hoàng Dung đánh bài

Dung nhi: Ta ra Hồng Thất Công

A Tử: Tiêu Phong, KO. Tỷ phụ ta cao hơn sư phụ ngươi vài búi phận đấy, ngươi ra cái khác đi.

Dung nhi: Lão Ngoan Đồng.

A Tử: Thiên Sơn Đồng Mộc, KO

Dung nhi: Kim Dao Phò Mã

A Tử: Hoàng đế Đại Lý, KO

Dung nhi: Cừu âm chân kinh

A Tử: ... ..

Tình ca ca: Dung nhi, mau tới cho Trương nhi uống sữa~~~~~

Dung nhi: tới đây, tới đây (Nói với A Tử) lần tới lại đánh với ngươi, nhớ kỹ, thua thì đừng đến

đoàn kịch của chúng ta cướp vai.

Tình ca ca: Dung nhi, nàng tới rồi.

Dung nhi: Không phải là Trương nhi vẫn đang ngủ ngon sao?

Tình ca ca: Âu Dương Khắc bảo ta tới nói....

A Tử: Tiểu dâm tặc, giỏi lắm.

Khắc Khắc: (cười gian~ing)

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trên Bạch Đà Sơn có một nơi gọi là Vọng Phong Lâu, là nơi mà Âu Dương Khắc không thường lui tới nhất.

“Con đến đây làm gì?”

“Kim Quốc đang chiêu mộ rất nhiều cao thủ, nghe nói là muốn tìm một quyền bí tịch võ lâm, con cảm thấy thúc phụ cũng sẽ có hứng thú.”

“Ta không có hứng thú muốn biết!”

“Con muốn xuống núi một chuyến, đoạt quyền bí tịch này cho thúc phụ, xin mẫu thân nói lại với thúc phụ sau khi thúc ấy xuất quan.”

“Con bảo đám cơ thiếp kia là được rồi, ta cũng không gặp được ông ta.”

“Mẫu thân nói cũng đúng... Con xin cáo từ. Mẫu thân保重.”

Từ Vọng Phong Lâu ra ngoài, Âu Dương Khắc liếc mắt nhìn hang đá mà thúc phụ bề quan, đợi đoạt được quyền bí tịch này, có thể thúc phụ sẽ thực sự coi trọng mình.

Chọn bốn người cơ thiếp đi theo, đến giữa trưa thì Âu Dương Khắc đã đến Song Kỳ Trấn.

“Công tử sư phụ, đã hỏi thăm được, hôm qua A Từ cô nương đã tới đây, hôm nay vừa mới xuất phát không bao lâu.”

“Từ nơi này đi về hướng đông là nơi nào?”

“Nghe nói là một sơn trại, chuyên đánh cướp thương nhân và quan lại nhà giàu. Công tử, có cần nhanh chóng đuổi theo không?”

Âu Dương Khắc cười ngửa, khẽ cười: “Không vội, trước tiên tìm một khách điểm đề ở trọ đã.”

“Tên tiểu dân tộc này, dám lấy một con ngựa rách nát đến lừa ta.” A Từ đi hơn nửa ngày, người yếu ngựa mệt bèn dừng chân nghỉ bên cạnh một dòng suối nhỏ.

Nàng nhớ rõ tiểu nhị của khách điểm ở Song Kỳ Trấn đã nói với nàng, đi về phía đông có sơn tặc, vẫn nên đi đường vòng thì tốt hơn.

Một người đi đường cực kỳ nhàm chán, có mấy tên sơn tặc tới chơi đùa cũng không tởm mà.

Nhưng mà, đã đi hai canh giờ rồi, đừng nói là sơn tặc, ngay cả một con mèo cũng không nhìn thấy! Nhìn về phía trước là một vùng rừng núi vô tận, ngó lại phía sau cũng là một vùng rừng núi vô biên.

Bên dòng suối có một tảng đá tròn nhẵn ảm áp, nàng nằm lên trên, vừa vận nhìn ngắm mây trời.

“Này, nha đầu, mau lấy bạc ra, ta sẽ tha chết cho ngươi.”

Khi A Từ mở mắt ra thì trên cổ đã có thêm hai thanh đao.

Hai gã nam nhân cao lớn từ trên cao nhìn xuống nàng: “Có nghe thấy không?! Lấy bạc ra!”

Đúng là đi mòn gót giày không gặp được, ngồi không lại thấy sơn tặc đến. A Từ thả chân xuống, cố gắng nặn ra hai giọt nước mắt: “Hai vị hảo hán... Đừng giết ta... Ta lấy ngân phiếu cho các vị...” Nói xong đưa tay vào trong tay áo tìm kiếm, ba cây ngân châm đồng loạt bay ra ngoài.

Cổ tay mỗi tên sơn tặc bị trúng một châm, lập tức đánh rơi vũ khí, đau đến nổi lớn tiếng kêu gào.

“Ôi chào, hai vị đại ca, các ngươi làm sao vậy?” A Từ từ trên tảng đá nhảy xuống, gương mặt điểm đậm đáng yêu nhìn hai gã sơn tặc: “Xin lỗi hai vị đại ca, lần này ta ra ngoài không mang đủ bạc... Các ngươi lấy ngân châm có được không?”

“Trên châm có độc... Tiểu yêu nữ, mau đưa giải dược ra đây!” Sơn tặc Giáp dùng tay trái nhặt thanh đao trên mặt đất lên, hừ hừ nói.

Sơn tặc Ất ở bên cạnh nói: “Cô nương, coi như hai chúng ta rơi vào tay người, xin người đại nhân đại lượng, đừng phế bỏ cánh tay này của chúng ta...”

“Muốn thuốc giải thì cũng được.” A Từ ngồi lại trên tảng đá: “Bản cô nương đã đi hơn nửa ngày rồi, cực kỳ mệt mỏi, nếu có người xoa bóp chân cho ta thì tốt rồi...” Dứt lời liền đuổi chân ra, như có như không liếc hai tên kia.

Hai tên sơn tặc nhìn nhau, sau đó một người đó mỗi người đều mang về mặt đau khổ cầm lấy một bên chân, dùng cánh tay không bị thương cẩn thận xoa bóp, hàm răng nghiến chặt, nhả nhả đến đỏ mặt, giận mà không dám nói gì.

A Từ nói: “Hai vị đại ca, các ngươi không nên cảm thấy oan ức, chân của ta vậy mà còn có người muốn đến liếm đấy.”

Nhớ tới Du Thần Chi, trong lòng A Từ không khỏi cảm thấy chán ghét.

“Được rồi, được rồi, không cần bóp nữa!” A Từ ném thuốc giải cho hai tên kia: “Cút đi!”

Hai người kia uống thuốc giải rồi bỏ chạy như một con gió.

A Từ thở than, thật vất vả mới tìm được chuyện vui lại để cho cái tên Du Thần Chi đáng ghét kia phá hủy.

Mình thực sự nợ hán ta sao?

Nghỉ cũng nghỉ rồi, chơi cũng đủ rồi, tiếp tục đi thôi.

Đi không lâu thì đến một trạm dịch, có rất nhiều người, rất náo nhiệt.

Nơi rừng hoang núi độc này cũng có không ít người qua lại nha, A Từ ngồi xuống, gọi một ly trà.

Tiểu nhị tới đón tiếp, nói: “Vị cô nương này, muốn đi về phía đông sao?”

“Đúng vậy.”

“Nếu đi tiếp về phía đông chính là Thanh Phong Trại, cô nương hay là quay lại đi.”

“Thanh Phong Trại? Ta thấy cũng chỉ có thể dọa trẻ con mà thôi.” A Từ nhướn mày nói: “Bản cô nương không sợ đám sơn tặc ngu ngốc đó.”

“Cô nương, lời này của cô, vẫn là đợi lúc nguoi tỉnh rồi nói đi.”

Tiếng cười của tiểu nhị trở nên chói tai, A Từ đỡ trán, trước khi ngất xỉu đã nghĩ, thuốc mê trong chén này cũng không cao siêu gì, mình thực sự quá sơ suất rồi...

Khi tỉnh lại thì cả người đã bị trói trên một cái giá hình chữ thập, vừa mở mắt ra đã nhìn thấy gương mặt ghê tởm của hai tên đã bóp chân cho nàng ở trước mặt.

“Tiểu yêu như, nguoi có nhận ra lão tử không?”

A Từ nghiêng đầu nói: “Vị đại ca ngày, giọng nói đúng là quen tai... Nguoi đến gần một chút để cho ta xem.”

“Xem nguoi cũng không dám giờ trò gì.” Sơn tặc Giáp đến gần: “Nhìn rõ chưa?”

“Rõ rồi, thì ra là tên bóp chân.” A Từ vừa dứt lời đã cười ha ha.

“Tiểu yêu nữ, còn dám ngang ngược, nguoi có biết đây là nơi nào sao?”

“Thanh Phong trại mà thôi, cũng chỉ là một đám vô liêm sỉ dựa vào thuốc mê để bắt nạt một cô gái yếu đuối.”

“Nguoi có tin lão tử đánh chết nguoi không hả?”

Lời nói hung ác này khiến cho A Từ không nhịn được hơi co rụt lại: “Hừ, có bản lĩnh thì nguoi thả ta ra, chúng ta đấu tay đôi!”

“Hừ, nguoi cho rằng lão tử sẽ rơi vào bẫy của nguoi sao?”

Lúc này có một tên lâu la đi vào: “Lão đại dặn dò, đưa nha đầu này tới phòng nghị sự.”

Hai tên sơn tặc cỡi trói trên tay A Từ, một trái một phải, áp giải nàng đến một phòng khách. A Từ nhìn bốn phía, không nhìn được cau mày, trên tường đầy bùn đất, ghế tựa vứt lung tung, thứ duy nhất có vẻ dễ nhìn một chút là một bức bình phong phi thủy nhưng lại đặt ở nơi chỗ nào cũng lộ ra mùi vị nghèo túng này thực sự hoàn toàn không hợp.

Mười mấy sơn tặc hình thù kì quái đứng hai bên, chấp tay sau lưng hướng về một tên béo lùn đứng bên trên, có lẽ là thủ lĩnh.

“Tiểu yêu nữ, thấy Nhạc lão đại của chúng ta còn không mau quỳ xuống?!” Sơn tặc Giáp dùng sức ấn một cái, A Từ liền bị ép xuống, nàng thuận theo nghiêng người đi, đổi thành ngồi xuống.

Lúc này cái tên 'Nhạc lão đại' vẫn quay lưng về phía nàng cũng quay đầu lại, đến gần: “Nha đầu, nghe nói nguoi từ Bạch Đà Sơn tới đây, trên nguoi có không ít bạc phải không?”

A Từ ngẩng đầu nhìn lên, dáng vẻ của người này, rõ ràng là Nam Hải Ngạc Thần hung thần ác sát Nhạc lão tam mà! Ngay cả giọng điệu khi nói chuyện cũng giống hệt, chỉ là quần áo thay đổi, khoác áo khoác đen, trên đầu còn đội một cái mũ vừa cao vừa lớn.

A Từ đứng lên vỗ vỗ bả vai hắn: “Nhạc lão tam, nguoi cũng tới rồi sao? Thấy sư cô ta đây còn không mau quỳ xuống thỉnh an?”

“Tiểu yêu nữ này nói năng bậy bạ gì, Nhạc lão tam cái gì, sư cô cái gì? Nguoi còn nói bậy lão tử sẽ bẻ đầu nguoi xuống!”

“Ha ha ha! Nhạc lão tam, quả nhiên là nguoi! Ngay cả động tác cũng không đổi! Ha ha ha !” A Từ vỗ tay: “Nói cho ta nghe một chút, làm sao nguoi tới được đây? Sao lại trở thành sơn tặc rồi?”

“Lý nào lại vậy! Đè nàng xuống cho ta, đánh 20 roi!” Nhạc lão đại ngồi vào trên ghế thái sư, đập bàn nói.

Động tác của bọn sơn tặc rất gọn gàng, gương mặt A Từ nhanh chóng kề sát mặt đất bần thiêu. Tiếng roi đánh hai tiếng vào sàn nhà phía sau nàng kêu vang, coi như là thí nghiệm trước.

“Đừng đừng đừng... Nhạc lão đại... Ngài đại nhân đại lượng... Các nguoi muốn tiền đúng không... Ta cho ác nguoi!”

Nhạc lão đại phát tay một cái, bọn lâu la liền thả A Từ ra.

A Tử từ từ móc ra mấy tờ ngân phiếu, run rẩy dâng lên: “Tất cả đều ở đây.”

Nhạc lão đại cầm ngân phiếu nhú mày lại: “Nực cười, Bạch Đà Sơn hoành hành Tây Vực, phủ giáp một phương, chỉ có từng này tiền?”

A Tử tới gần cười nói: “Lúc ta ra ngoài cái tên họ Âu Dương đó chỉ cho ta có từng này... Nếu không đợi ta trở về lại sai người đưa chút vàng bạc đến cho ngài.”

“Nực cười, thả người ra thì người còn quay lại sao?! Nói, ngoài chỗ này ra thì người cất bạc ở đâu rồi.”

A Tử đau khổ nói: “Ta thực sự không có mà...”

“Không phải là người cuỗm được một nửa gia tài của Bạch Đà Sơn sao? Đừng cho rằng ta không biết!”

“Cái gì?!”

Thì ra, trong vòng trăm dặm quanh đây đều biết thiếu chủ Bạch Đà Sơn có một cơ thiếp, cuỗm của hắn một nửa gia tài rồi trốn ra, người này mười bảy mười tám tuổi, trên người mặc y phục màu tím, giỏi dùng châm độc, bắt được người sẽ được Bạch Đà Sơn trọng thưởng.

“Tiểu dân tộc này... Dám tính kẻ ta!”

“Người nói cái gì? Tiểu dân tộc?!” Nhạc lão đại dùng một tay nắm lấy cằm của A Tử: “Ha ha ha, nữ nhân của Âu Dương Khắc quả nhiên rất xinh đẹp nha...”

“Thả... Thả ta ra!” A Tử dùng sức tránh thoát, đoạt lấy một thanh đao của một tên lâu la bên cạnh, đặt lên cổ mình: “Người dám chạm vào ta, ta sẽ chết cho người xem! Âu Dương công tử đối xử với ta rất tốt, hắn nhất định sẽ báo thù cho ta! Người... Người đồng ý thả ta ra, ta sẽ nói cho các người biết bạc ở đâu!”

“Lão đại, chúng ta đưa nha đầu này cho Âu Dương Khắc hẳn sẽ được không ít tiền thưởng!”

“Lão đại, nếu như tên Âu Dương Khắc này không giữ lời thì sao? Ta thấy đã làm thì làm cho chót, chờ lấy được bạc xong thì giết quách nha đầu này đi!”

A Tử trầm nghĩ, các người là đầu heo sao? Nói những lời này ngay trước mặt, coi như bản cô nương thực sự có bạc, lẽ nào sẽ ngốc đến mức đem tiền đưa cho các người rồi để các người giết?

“Ôi...”

“Nha đầu thôi, người than cái gì?”

A Tử ném một ánh mắt oán hận tới: “Nhạc lão đại ta thấy ngài đường đường là chủ một sơn trại, sớm muộn cũng có ngày bị đám thuộc hạ không có đầu óc này hại mất mạng.”

“Chuyện của Thanh Phong Trại chúng ta tự có người của Thanh Phong Trại đến quản, người vẫn nên để tâm đến mạng nhỏ của mình đi!”

“Được, vậy bản cô nương nói cho người biết, muốn bạc thì đi đến Tinh Túc Hải, tìm Tinh Túc Lão Quái.”

“Tinh Túc Hải? Là nơi nào?”

A Tử liên tục thở dài: “Ôi trời, ngay cả Tinh Túc Hải cũng không biết thì làm sao có thể tiếp tục lăn lộn ở Tây Vực đây?”

Nhạc lão đại vò đầu: “Lão tử sinh ra ở Tây Vực nhưng chưa từng nghe thấy Tinh Túc Hải!”

Lúc này một tên lâu la nói: “Khởi bẩm lão đại, nghe nói Tinh Túc Hải là một ốc đảo trong sa mạc, hơn 100 năm trước, ở đó xuất hiện một giáo phái là phái Tinh Túc, Tinh Túc Lão Quái này chính là chương môn nhân của phái Tinh Túc.

Nhạc lão đại nghe xong đập bàn một cái: “Yêu nữ lớn mật! Lại dám đùa bọn lão tử!”

A Tử giương cằm lên: “Hừ, các đời chương môn của phái Tinh Túc đều được gọi là Tinh Túc Lão Quái, chẳng lẽ người không biết sao? Cũng khó trách, phái Tinh Túc chúng ta làm việc khiêm tốn, bình thường cũng lười giao thiệp với đám phạm phu tục tử các người.”

“Người là người của phái Tinh Túc?”

A Tử nhú mày nói: “Thế nào, sợ rồi?”

Nhạc lão đại cười gần: “Sao lão tử lại phải sợ một tên Tinh Túc Lão Quái giả thần giả quỷ? Nực cười. Người nói một chút, chương môn của các người có công phu sở trường gì?”

“Chương môn chúng ta ít giao du với bên ngoài, ít khi lộ diện trên giang hồ. Lão nhân gia gần đây đang luyện một môn công phu gọi là Bát Hoang Lục

Hợp Duy Ngã Độc Tôn công, đã luyện đến tầng thứ bảy.”

“Bát Hoang Lục Hợp Duy Ngã Độc Tôn?”

“Chưa từng nghe tới chứ gì? Loại như ngươi mà cũng đòi nghe tới sao. Ta đến Bạch Đà Sơn lấy chút tiền tài vốn là làm quà chúc thọ cho Lão nhân gia, nếu như các ngươi thích thì tìm ngài ấy đòi đi.”

Lúc này tên lâu la biết Tinh Túc Hải còn nói: “Lão đại, đừng nghe nàng ta nói bậy, Tinh Túc Lão Quái gì chứ, căn bản chỉ là gạt người.”

Nhạc lão đại chớp chớp mắt: “Hừ hừ, chương môn của các ngươi có công phu tốt như vậy thì hần công phu của ngươi cũng không tồi?”

A Tử nói: “Ta học nghệ không tinh, chỉ học được một chút da lông, ví dụ như, ta có thể nhìn ra tử huyết của Nhạc lão đại nhà ngươi nằm ở...” Nàng ghé sát vào bên tai Nhạc lão đại, nhẹ nhàng nói: “... Sau gáy của ngươi.”

“A?” Nhạc lão đại nghe xong, gương mặt biến sắc.

Trong lòng A Tử thầm nói, lần đánh cược này, may mà cược thắng: “Xương cốt phía sau gáy của ngươi nhô dài hơn người khác, vì thế là kì tài tập võ, ta nói không sai chứ?”

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

“Ngươi...” Trong lòng Nhạc lão đại âu sầu, sợ sờ sau gáy, sau đó kéo A Tử sang một bên, nhỏ giọng nói: “Nha đầu, những lời này, ngươi nhất định không được nói với người khác.”

Lúc này tên lâu la kia lại lên tiếng: “Lão đại, không thể tin lời của tiểu yêu nữ này được!”

Nhạc lão đại vỗ bàn một cái: “Bà nội ngươi! Lão tử nên tin ai chẳng lẽ lão tử không biết sao? Còn ồn ào nữa thì cái chức quân sư của ngươi không cần làm nữa! Đến sân sau giết lợn đi.”

Hóa ra là quân sư, hiếm thấy có một người thông minh ... A Tử cong môi nở nụ cười: “Đương nhiên ta sẽ không truyền tin này ra ngoài, lần này ngươi đã tin lời ra chưa?”

Nhạc lão đại nghiêm nghị nói: “Trước tiên đưa vị cô nương này đi, chiêu đãi thật tốt cho ta.”

A Tử vênh vác tự đắc đi vào căn phòng sang trọng nhất của Thanh Phong Trại, được ăn ngon nhưng lại có người canh gác.

Hôm đó Nhạc lão đại nằm mơ thấy một công tử áo trắng tuấn tú, chỉ vào trán ông ta, nói: “Nhạc lão tam, thấy sư phụ ngươi là ta sao còn không mau quỳ xuống thỉnh an!”

Ôm chần suy nghĩ nửa canh giờ, Nhạc lão đại đỏ mắt nghĩ thầm, tiểu yêu nữ này không biết có lai lịch gì, thà rằng không làm chuyện buôn bán này, còn chưa chọc giận nàng ta là tốt rồi.

Ngày hôm sau, ở phòng nghị sự, Nhạc lão đại thương lượng với mọi người chuyện thả tiểu yêu nữ đi.

“Lão đại, ngài nói chúng ta không thể trêu vào tiểu yêu nữ không rõ lai lịch này?”

Nhạc lão đại trầm trầm gật đầu: “Nếu như chúng ta giao nàng cho Âu Dương Khắc thì cũng không biết tên tiểu độc vật này có thể cho chúng ta bạc hay không, nếu không làm tốt còn có thể kết thù với Bạch Đà Sơn thì sau này chúng ta cũng không dễ làm ăn.”

Quân sư vuốt vuốt chòm râu ngang nếp: “Lão đại, ta thấy tên Âu Dương này vì mặt mũi hần cũng sẽ giữ lời, chỉ cần chúng ta giao người cho hần, không sợ hần không cho bạc. Chỉ là, để cho hần đến Thanh Phong Trại nhận người, đến lúc đó, ở trên địa bàn của chúng ta, không sợ không làm gì được hần.”

Nhạc lão đại cười đến mức mắt híp lại: “Rất tốt, rất tốt. Cứ làm như thế đi!”

A Tử ngồi trên ghế tựa chậm trở hoa văn, khoanh chân ngồi ăn quả anh đào.

Thanh Phong Trại này, thức ăn cũng không tồi, bữa ăn có rau có thịt, sao lại làm một cái phòng nghị sự mộc mạc như vậy, thực sự so với ăn xin còn rách nát hơn.

Nghĩ đến ăn xin, trong lòng A Tử căng thẳng. Tỷ phú mình, nói thế nào cũng coi như thủ lĩnh của đám ăn xin... Ôi, khi tỷ phú làm ăn xin còn thoải mái hơn

cả khi làm Nam Viên Đại Vương. Nếu như huynh ấy còn sống, cho dù nàng theo huynh ấy đi làm ăn xin, muốn nàng quần áo lam lũ, bốn bề là nhà cũng tốt.

Bầu trời trong xanh, một công tử áo trắng gương mặt như ngọc chấp tay sau lưng, đứng trước cửa Thanh Phong Trại.

Nhạc lão đại tuyệt đối không ngờ Âu Dương Khắc lại đến nhanh như vậy.

Lại một lần nữa nhìn thấy bức tường đầy bùn đất bong tróc, phòng nghị sự vẫn là phòng nghị sự.

“Âu Dương công tử, vị cô nương mà ngài muốn tìm đang ở phòng nhỏ bên kia, tất cả đều rất tốt. Công tử muốn gặp nàng ấy không?” Nhạc lão đại chưa bao giờ là người quanh co, lời nói cẩn thận lúc này là do quân sư dạy ông ta nói.

Âu Dương Khắc không tỏ rõ ý kiến, nữ tử áo trắng bên cạnh tiến lên một bước, nói: “Chỉ cần trại chủ làm theo lời nói của chúng ta, tiền bạc đương nhiên không thành vấn đề.”

“Cháy rồi! Mau cứu hỏa!”

A Từ nghe thấy tiếng kêu ở bên ngoài thì vội vàng chạy về phía cửa nhưng bọn sơn tặc này làm việc quá cẩn thận, ngay cả cửa sổ cũng khóa đủ ba lượt khóa sắt, mặc cho nàng dùng hết sức nhưng cũng không thể đập ra.

Mất thấy khói đã bắt đầu từ khe cửa chui vào, A Từ sốt ruột đến mức giậm chân. “Âu Dương Khắc chết tiệt! Đội bán cô nương gấp lại ngơoi, nhất định phải dùng độc châm đâm một trăm cái lỗ trên mặt ngơoi!”

“Một trăm cái lỗ? Cô nương thực sự nhẫn tâm sao?”

Lời này truyền từ ngoài cửa sổ vào giống như ngay sát bên tai. Nội lực của tiểu dân tặc này cũng không tệ lắm, A Từ cắn răng nói: “Có bản lĩnh thì ngơoi thả ta ra ngoài, xem ta có nhẫn tâm không!”

Âu Dương Khắc lặng lẽ mở khóa cửa ra, đứng dưới cửa thở dài: “Ta thực vất vả mới có thể đánh một đường lên núi, vì cứu cô nương, ngay cả thủ đoạn bỉ ổi như phóng hỏa thế này cũng đã dùng rồi, vậy mà cô nương lại đối xử với ra như vậy, ta làm sao có thể chịu nổi!”

“Nói thật dễ nghe! Nếu không phải vì ngơoi truyền tin ra ngoài, nói bản cô nương cuỗm tiền của ngơoi thì đám sơn tặc này sẽ bắt ta sao?!”

“Cô nương, thực sự là oan uổng cho ta.” Lúc Âu Dương Khắc nói lời này thì đã mở cửa sổ ra, nhảy vào bên trong, một tay ôm chặt hai vai của A Từ.

Bốn mắt nhìn nhau, một ánh mắt thì lưu chuyển, một ánh mắt thì lúng túng; một người ý tứ sâu sa, người kia ẩn dấu sát khí.

“Thả ta ra!” A Từ thoát khỏi cánh tay của Âu Dương Khắc liền lập tức muốn nhảy ra bên ngoài.

Âu Dương Khắc điểm huyệt A Từ từ phía sau, thuận lợi vác người lên: “Cô nương, bên ngoài lửa cháy lớn, khinh cô của nàng vẫn cần phải luyện thêm hai năm nữa.”

Ánh lửa ngút trời, Âu Dương Khắc lấy bình trà trên bàn tưới lên người A Từ sau đó khiêng người nhảy ra ngoài cửa sổ.

Dưới chân là tiếng xé gió vù vù, phía sau có một thanh xà nhà không chịu nổi lửa lớn mà rơi xuống. Trong lòng Âu Dương Khắc thầm mừng, đám sơn tặc này, làm việc cũng quá thành thực rồi. (Đoạn này ý là anh Khắc bảo đám sơn tặc giả vờ đốt lửa để làm anh hùng cứu mỹ nhân, nào ngờ đám sơn tặc đốt thật =.=)

Một hơi chạy đến dưới chân núi, gương mặt của Âu Dương Khắc đã dính đầy bụi bặm và tro tàn, quần áo ở một bên bả vai bị một thanh gỗ rơi trúng giờ đã cháy xém, cũng may A Từ vờ bên vai khác.

Đặt A Từ xuống mặt đất. Âu Dương Khắc ngẫm lại cảm thấy mình chẳng có lời gì cả, liền nhanh chóng hôn một cái lên gương mặt nhỏ nhắn đang hơi kinh hoàng như lại tràn đầy vẻ quyết tâm của A Từ.

“Tiểu dân tặc! Ngơoi muốn chết sao!” A Từ không thể động dậy nhưng lại có một cây châm độc từ trong miệng bắn ra. Âu Dương Khắc bị bất ngờ, không kịp tránh liền bị cây châm này bắn trúng bả vai bị thương.

Âu Dương Khắc kinh ngạc nhìn A Từ, lúc rút châm độc ra thì nửa bả vai đã tê dại: “Đây... Đây là loại độc gì?” Hắn từ nhỏ đã ngâm trong rượu thuốc mà lớn lên, độc được tẩm thuốc căn bản không có tác dụng với hắn.

“Hừ, ngơoi không cần biết là độc gì, muốn thuốc giải thì nhanh giải huyệt cho ta!”

Âu Dương Khắc cười khò: “Tay của ta không động dậy được nữa.”

“Hừ, đã biết bản cô nương lợi hại thế nào chưa? Xem người sau này còn dám bắt nạt bản cô nương nữa không!”

Cảm giác tê dại đã lan tới toàn thân, Âu Dương Khắc đơn giản nằm xuống bên cạnh A Tử: “Huyệt đạo của cô nương qua một thời gian nữa sẽ tự động giải, thế nhưng tại hạ phải chết dưới độc châm của cô.... Cô nương hoa nhường nguyệt thẹn như thế này, sao lại nhẫn tâm như vậy.”

“Người không phải là người thông thạo dùng độc sao, nọc ong này đã sớm hết hạn, làm sao có thể làm khó được Âu Dương thiếu chủ người chứ.”

Âu Dương Khắc nghiêng đầu qua chỗ khác cười nhạt một tiếng: “Thì ra mỗi câu nói của tại hạ đều được cô nương ghi tạc trong lòng, tại hạ có chết cũng không đáng tiếng.”

“Tiểu dân tặc, một lúc nữa, ta có thể cử động, ta nhất định sẽ khâu miệng người lại.” A Tử liếc nhìn bốn phía: “Không phải bên người người lúc nào cũng có nữ nhân đi theo sao? Bây giờ đâu hết rồi?”

“Ta sợ cô nương nhìn các nàng chường mắt nên bảo họ về Bạch Đà Sơn hết rồi.”

“Liên quan gì đến ta.”

“Ta còn tưởng rằng cô nương sẽ ghen.”

A Tử thở dài: “Âu Dương công tử, tật xấu tướng bở này của người tốt nhất là nên sửa đi, bằng không nhất định sẽ bị nữ nhân làm cho phải chịu thiệt thòi.”

Âu Dương Khắc cười to: “Cô nương làm cho ta chịu thiệt thì ta vui về chịu đựng, nếu là người khác, chỉ sợ cũng không có bản lĩnh đó.”

A Tử nhớ tới lúc đuổi theo tỷ phụ tới Khiết Đan cũng đã từng dùng châm độc trong miệng bắn vào huynh ấy. Khi đó nàng chỉ nghĩ độc trên châm này không thể lấy mạng huynh ấy, chỉ có thể làm cho huynh ấy không thể cử động, người khác không thể giải được độc này, như vậy tỷ phụ liền thuộc về nàng.

Khi đó nàng chỉ muốn độc chiếm huynh ấy làm của riêng, không cần biết huynh ấy khỏe mạnh hay là hôn mê bất tỉnh. Nhưng hôm nay nàng hối hận rồi, chỉ cần huynh ấy còn sống, cho dù chỉ có thể đứng xa nhìn cũng tốt.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi thở dài.

“Vì sao cô nương thở dài?”

“Không cần người quan tâm.”

“Lần này cô nương đi về hướng đông là muốn đến Nhạn Môn Quan tìm tỷ phụ sao?”

“Liên quan gì đến người?”

“Cô nương muốn đi đâu, ta đương nhiên không quản được... Cô nương có thể kể cho ta nghe một chút, tỷ phụ của cô nương là người như thế nào?”

“Tỷ phụ của ta là người như thế nào thì liên quan gì đến người!”

“Có thể khiến cho cô nương nhớ mãi không quên như vậy đương nhiên liên quan rất lớn tới ta. Âu Dương Khắc ta sống tới bây giờ đã gặp qua không ít nữ nhân, cô nương là người duy nhất đi đến một nơi thật xa tìm cái chết chỉ vì một nam nhân. Nói vậy vị Tiểu đại hiệp kia nhất định là anh hùng phi thường, luôn luôn khiến cô nương vui về sao?”

Lời này đã đâm trúng vết thương trong lòng A Tử, nàng buồn bã ủ rũ nói: “Tỷ phụ của ta đương nhiên là anh hùng phi thường, nhưng mà, huynh ấy chưa từng tổn tâm tư để làm ta vui về.”

“Vậy cô nương cần gì phải vì một người không đặt cô nương trong lòng mà hy sinh tính mạng.”

“Người không hiểu đâu.”

A Tử nói xong câu này thì không nói gì nữa.

Trong lòng Âu Dương Khắc thầm nói, hiếm thấy nàng không gọi hắn là dân tặc này dân tặc nọ, lại yên tĩnh như vậy là bị nói trúng tâm sự rồi sao, lúc này mới có dáng vẻ đáng yêu một chút.

Thời điểm A Tử đắm chìm đắm yêu phần lớn là để gạt người, nhưng vào lúc này, nàng thực sự thương tâm. Nghĩ đến lúc trước sau khi tỷ phụ đã thương mình xong thì dốc lòng chăm sóc, sau đó khắp nơi bảo vệ nàng cũng chỉ vì A Châu tỷ tỷ giao phó mà thôi. Sao nàng không biết trong lòng tỷ phụ chỉ có tỷ tỷ, chỉ là, khi nàng nhìn thấy huynh ấy đánh chết tỷ tỷ ở trên cầu, gương mặt tuyệt vọng ấy liền khắc sâu trong lòng nàng, câu hồn nhiếp phách của nàng, từ đó vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Khóe mắt A Tử chảy xuống hai giọt lệ. Tỷ phụ, đừng trách muội luôn quấn lấy huynh, chỉ là, không có huynh, muội không thể tìm được một nơi để sống yên phận nữa.

“Cô nương, nếu một ngày nào đó cô nương không muốn chết nữa thì đến Bạch Đà Sơn của ta uống trà nuôi rắn, thế nào?”

“Uống trà nuôi rắn? Vậy không buồn chết mới là lạ.” A Từ vươn tay đỡ eo từ từ ngồi dậy. Nàng chấp tay sau lưng đi vòng quanh Âu Dương Khắc: “Tiểu dân tặc, có muốn bán cô nương cho người thuốc giải không?”

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

“Độc này của cô nương là luyện từ Thần Mộc Vương Đình sao?”

“Tiểu dân tặc, ánh mắt cũng không tồi.” A Từ cười khanh khách lấy chùy thủ* vỗ vỗ gò má của Âu Dương Khắc: “Vật kia đúng là bảo vật hiếm có, đáng tiếc ta lại làm mất rồi, nếu không đem ra nuôi trùng cũng tốt.”

(*) Chùy thủ: dao nhỏ, gao găm

“Không lừa cô nương, Vương Đình này ở trong kho binh khí của thúc thúc nhà ta, nếu cô nương thích, ta cho người mang tới cho cô nương là được.”

“Ý người là, nếu như ta giết người thì lập tức sẽ có người tìm ta tính sổ sao?” A Từ nhướn mày, cây chùy thủ đặt lên cổ Âu Dương Khắc, khẽ nhấn một cái đã có tơ máu chảy ra.

“Nào có, người những cơ thiếp kia thích là thiếu chủ của Bạch Đà Sơn, không phải tại hạ.” Những lời này của Âu Dương Khắc vô cùng bi thương, thờ dãi đáng thương một cái: “Chỉ sợ một ngày ta chết đi, ngay cả một người roi nước mắt vì ta cũng không có.”

Công phu lừa gạt nữ nhân của Âu Dương Khắc từ trước đến giờ vẫn rất tốt, tất cả tình túy chính là hai chữ nhập vai. Lúc này hiếm thấy có vài phần chân thành thực lòng, bất kì nữ nhân nào cũng không nhẫn tâm cho hắn một đao.

“Âu Dương công tử, đáng vẻ giả vờ đáng thương của người đúng là khiến cho người ta không đành lòng ra tay... Nào, roi vài giọt nước mắt xem, bản cô nương sẽ cẩn thận suy nghĩ lại chuyện thuốc giải.”

“Cô nương nói đùa...”

“Âu Dương thiếu chủ, vậy bản cô nương không thể làm gì khác, đành không khách khí vậy... Ôi, gương mặt sạch sẽ lịch sự như vậy, phá hủy đi thì cũng thực đáng tiếc...” A Từ vừa nói vừa dùng dao găm lướt qua mặt Âu Dương Khắc, thời điểm lưỡi dao lướt đến cằm cổ thì để lại một vết thương không nông không sâu, máu chảy ra nhưng vẫn chưa làm tổn thương tới mạch máu. “Ta chợt nhớ tới, cái tên Thiết Sứ kia của ta, hình như trước kia cũng rất thanh tú... Tại sao lúc đó ta lại không động lòng trắc ẩn nhỉ...”

Âu Dương Khắc không ngờ A Từ thực sự cắt một đao trên cổ hắn, trong lúc hoảng sợ, sắc mặt khẽ biến: “Thiết Sứ?”

“Âu Dương công tử, người có muốn thử một lần hay không? Dùng một cái mũi sắt nung đỏ chụp lên đầu, ngay cả lão hổ cũng không cắn được đâu! Ha ha ha...”

“Cô nương không hổ là truyền nhân của Tinh Túc Lão Quái, quận chúa Liêu Quốc, công chúa Đại Lý, em vợ của Tiêu Phong...” Âu Dương Khắc cười khổ: “Hôm nay cô nương giết Âu Dương Khắc ta, nhất định có thể nổi danh khắp Tây Vực, Tiêu đại hiệp dưới tuổi vàng cũng có thể nhắm mắt.”

“Tên tiểu dân tặc nhà người, dám lấy tỷ phu ra dọa ta!” A Từ tức giận ném dao găm xuống đất: “Thôi đi, ta không giết người, người cũng không cần đi theo ta! Người dù sao cũng không chết được, gọi cái người thúc thúc võ công cao cường kia của người giải độc cho người đi!” A Từ dứt lời, xoay người đạp Âu Dương Khắc hai cái, sau đó đi về hướng đông.

Âu Dương Khắc thấy A Từ đi xa mới từ từ đứng dậy, lấy từ trong ngực ra một cái bình nhỏ, đổ hai viên đan dược ra ăn. Độc này tuy rằng tới nhất nhanh nhưng công lực nhiều năm hắn nghiền cứu đám bọ cạp, rắn độc, qua nửa khắc thì đã không sao rồi. Chỉ là nửa cánh tay vẫn còn hơi tê dại, cần phải về Bạch Đà Sơn tìm thúc thúc mới có thể giải.

Tiếng còi vang vọng trong thung lũng, bốn cơ thiếp cười ngửa tới.

“Trong kho binh khí có một cái đỉnh đồng nhỏ, kích thước cỡ một nắm đấm, gọi là Thần Mộc Vương Đình, các người đi lấy đến đây. Ta ở đây đợi, cảnh nhanh càng tốt.”

“Thiếu chủ, ngài bị thương sao? Có cần bẩm báo với Trang chủ không?”

“Không cần.”

Lúc mặt trời lặn, Âu Dương Khắc đuổi đám cơ thiếp đi, mang theo Thần Mộc Vương Đình, một người một ngựa rời đi.

Bốn cơ thiếp nhìn bóng áo trắng mang theo hy vọng của mọi người càng đi càng xa, trong lòng không khỏi có chút thất vọng.

“Từ trước đến giờ, mỗi khi ra ngoài thiếu chủ đều mang theo chúng ta đi theo làm tùy tùng, lúc này ngài ấy lại chỉ bảo chúng ta ẩn trong bóng tối đi theo, chẳng lẽ lại phải tự chăm sóc mình sao?”

“Cánh tay trái của thiếu chủ hình như có hơi bất tiện, không biết có bị thương nghiêm trọng không...”

“Không phải là thiếu chủ muốn đến Triệu Vương phủ ở Kim Quốc sao? Vì sao lại đi về hướng Đại Lý?”

“Các người không biết sao, nghe nói tiểu yêu nữ kia là công chúa tiền triều của Đại Lý đó...”

Đúng là trước khi đến Nhạn Môn Quan thì A Tử muốn tới Đại Lý một chuyến.

Người ca ca Đoàn Dự này, nàng chỉ chấp nhận hai lần, một lần là ở nhà tranh bên dưới Thiếu Thất Sơn cầu xin Hư Trúc chữa mắt cho nàng, một lần là nàng từ Liêu Quốc chạy đến cầu xin huynh ấy cứu tỷ phu. Khi đó chỉ nghĩ tới tỷ phu, mặc kệ ca ca tỷ tỷ muội muội gì cũng không để trong lòng. Bây giờ đảo mắt đã qua trăm năm, nàng chết đi mà sống lại, lúc này lại nhớ những người đó.

Đoàn Dự hẳn là cưới những muội muội như hoa như ngọc kia, làm một Hoàng đế vui vẻ.

“Tiểu ca ca, người đúng là có phúc lớn.” Trong lòng A Tử thầm nói, may mà những tỷ tỷ muội muội kia đều thích ca ca, không ai cướp tỷ phu với mình.

Lúc này bọn họ đã không còn, như con cháu hẳn là vẫn còn đi.

Hoàng đế Đại Lý bây giờ, luận về bối phận thì còn phải gọi mình một tiếng bà cô đó. A Tử quyết định xong, mua một con ngựa ở trạm dịch rồi đi thẳng đến hoàng cung Đại Lý.

“Nữ tặc lớn mật, dám xông vào hoàng cung!!!”

Thị vệ ở cửa hoàng cung, nhiều năm như vậy cũng vẫn chỉ nói một câu này. A Tử quát to: “Ta là công chúa Đại Lý, ai dám cản ta?!”

“Đây là một kẻ điên, mau bắt lại cho ta!!”

A Tử vùng đôi loan đao trong tay đánh nhau với thị vệ đại nội, thời gian dài không luyện tập, tay có chút không quen, không lâu sau thì mồ hôi đã đầm đìa.

“Bảo Hoàng thượng của các người ra nói chuyện với ta!” Nói lời này xong, độc châm trong tay áo liền bắn ra, ba tên thị vệ lập tức ngã xuống đất.

Thủ lĩnh đám thị vệ đứng xa hai trượng nói: “Người là thứ gì, Hoàng thượng mà người muốn gặp là gặp sao? Trói lại cho ta!”

Đại lao âm thấp lạnh lẽ, còn có mấy con chuột nhảy nhót kêu to. A Tử ở trong này vô cùng không quen.

Đến nửa đêm, A Tử dùng ngón châm ghim toàn bộ mấy con chuột này vào tường, dù sao cũng không ngủ được liền mở miệng kêu to: “Người đâu! Người đâu! Ta muốn gặp cai ngục!”

Năm đó lúc A Tử bị thương, Tiêu Phong từng truyền nội lực cho nàng để kéo dài tính mạng, nhiều lần như vậy cũng truyền cho nàng khoảng tám, mười năm nội lực. Bây giờ vận khí từ đan điền phát lên cổ họng, tuy không được như chuông lớn nhưng cũng đủ để khiến cho đại lao gà chó không yên.

Rốt cuộc có một tên ngục tốt tới quát: “Àm ỉ cái gì? Trời sáng thì đại nhân sẽ tới thăm vấn, người ở đây gào rách cuống họng cũng không có ích gì!”

A Tử dựa vào cửa nhà lao, nở nụ cười ngọt ngào: “Vị đại ca này, huynh lại đây một chút, ta có lời muốn nói với huynh.”

Ngục tốt cột nhà áp sát tới: “Khà khà khà, tiểu muội muội, nhìn người lớn lên xinh đẹp như vậy, bị nhốt ở đây rất tịch mịch sao?”

A Tử nhìn hẳn tới gần, vươn tay kéo hẳn lại, lại dùng một cây ngón châm đâm vào huyệt Bách Hội của hắn.

“Phé vật!” A Tử lấy chìa khóa mở cửa nhà lao, lại mặc quần áo của ngục tốt, sau đó nghênh ngang đi ra ngoài.

Lúc đi tới cửa, tên ngục tốt khác ngủ ở trên ghế mơ mơ màng màng hừ hai tiếng: “Huynh đệ, vừa nãy hình như bên trong có người kêu?”

A Tử trầm giọng nói: “À, không sao rồi, ngủ tiếp đi.”

“Huynh đệ, hôm nay giọng nói của huynh sao lại khang khác...”

A Tử nhìn ngón châm trong tay, chỉ đợi ngục tốt này vừa đứng lên thì lập tức bắn chết hắn. Không ngờ ngục tốt này nhắm hai mắt lại, tiếng ngáy vang lên.

A Tử thu ngân châm lại, đang nghi ngờ tại sao đại lao to lớn này chỉ có hai người canh gác thì sau gáy bắt ngờ bị đập mạnh, hai mắt tối sầm, lập tức ngất xỉu.

Khi tỉnh lại thì chỉ nghe thấy tiếng xé gió vù vù bên tai, mình bị một người khiêng trên vai, chờ đến khi nhìn rõ bộ pháp của người này thì không khỏi giật mình, cực kì giống với Lăng Ba Vi Bộ của Đoàn Dự.

“Cô nương, người xông vào hoàng cung, lại còn vượt ngục, lá gan không nhỏ.”

Người này dùng đang sử dụng khinh công lướt nhanh nhưng khi nói, hơi thở lại không hề rối loạn, thực sự khiến A Tử kinh hãi.

“Người là ai? Thả ta ra!”

“Được.”

Lúc nói lời này thì người kia đã đưa A Tử tới một tĩnh thất giải huyết đạo cho nàng, chiếc mũ trên đầu được cởi ra để lộ cái đầu bóng lờng, hai tay chấp trước ngực nói: “A di đà phật, bản tăng đắc tội rồi.”

“Người... Hòa thượng nhà người bắt ta đến đây làm gì?” A Tử nhìn người đối diện, khoảng hơn 40 tuổi, diện mạo có hơi quen mắt.”

“Bản tăng là Liễu Trần, xin hỏi cô nương từ nơi nào đến? Lại muốn đi đâu?”

“Hòa thượng, người không cố gắng ngồi thiền đọc kinh, quản chuyện của ta làm gì?”

“Cô nương không cần thấy phiền lòng, hôm nay bản tăng từ hoàng cung đi ra, nhìn thấy cô nương thực sự rất giống một vị cố nhân, vì vậy mới cả gan mời cô nương tới đây.”

“Ta cũng không mượn người giúp, là người tự xen vào chuyện của người khác, ta cũng không nợ người ân tình gì cả!” Gần đây, A Tử đặc biệt miễn cảm với chuyện nợ ân tình của người khác.

Hòa thượng cười nói: “Đó là đương nhiên, đương nhiên. Xin hỏi cô nương, cô nương có quan hệ gì với Kim Thành công chúa?”

“Kim Thành công chúa cái gì? Ta không quen!”

“Chuyện này... Thực không dám giấu, bộ dạng của cô nương giống hệt Kim Thành công chúa, bản tăng còn tưởng rằng năm đó Kim Thành công chúa không chết, còn có con cháu... Ôi, nói như vậy, là bản tăng nhận lầm người...”

“Người nói công chúa gì kia, chết rồi sao?”

Hòa thượng phiền muộn liếc mắt nhìn mặt trắng ngoài cửa sổ, thở dài: “Năm đó Kim Thành công chúa ở Nhạn Môn Quan đi theo Tiêu đại hiệp, sau đó Tuyên Nhân Đế sai người vẽ chân dung của người, an táng cùng với di vật. Bức vẽ kia còn có bản sao, thời còn trẻ, bản tăng may mắn được nhìn thấy. Tuyên Nhân Đế thường cảm thán, vị Kim Thành công chúa này, cảnh đời trớ trêu, mặc dù có hơi ngang ngược nhưng cũng có chút đáng thương.”

Giờ A Tử mới hiểu được mình chết rồi còn được phong hào.

“Người và Đoàn Dự có quan hệ gì?”

Hòa Thượng nghe xong, gương mặt hoàn toàn biến sắc: “Sao cô nương lại gọi thẳng tọc danh của Tuyên Nhân Đế?”

“Người là con trai của huynh ấy? Hay là cháu trai?”

“Bản tăng chính là cháu của Tuyên Nhân Đế, xin hỏi cô nương, rốt cuộc có quan hệ gì với hoàng tộc Đại Lý chúng ta?”

A Tử cười khanh khách bước tới xoa xoa cái đầu trọc của hòa thượng: “Ngoan, ta chính là bà cô của người, Kim Thành công chúa.”

“Chuyện này... Nếu như Kim Thành công chúa vẫn còn sống thì cũng đã hơn trăm tuổi rồi, sao có thể là cô nương... Cô nương đừng đùa.”

“Cái tên hòa thượng này, người bảo ta nói, ta nói rồi người lại không tin...”

“Lời này của cô nương, cho dù ai nghe cũng không tin...”

“Ai nói vậy.” Có người sẽ tin. A Tử nhớ lại ngày đó khi lưỡi đao của nàng đặt dưới cổ Âu Dương Khắc, hắn đã nói nhẹ như mây gió: “Cô nương không hổ là truyền nhân của Tĩnh Túc Lão Quái, quận chúa của Liễu Quốc, công chúa của Đại Lý, em vợ của Tiêu Phong...”

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 7

Liễu Trần tuy là thứ huynh của Hoàng đế Đại Lý hiện nay nhưng từ nhỏ đã say mê Phật học, hơn 20 tuổi đã từ bỏ tước vị, xuất gia ở Thiên Long Tự, chuyên môn thu dọn sách cổ của các đời, đương nhiên đã đọc không ít sách. Nhưng cái loại chuyện như trăm tuổi vẫn giữ được thanh xuân thì vẫn là lần đầu nghe được. Nhưng mà vị cô nương trước mặt này, không chỉ có dáng vẻ cực kỳ giống hơn nữa giọng nói lại mười phần ngạo nghễ, dường như không giống đang nói lão. Liễu Trần đành phải cười mỉa nói: “Xin thứ cho tại hạ kiến thức nông cạn, cô nương nói mình là Kim Thành công chúa, có bằng chứng gì không?”

“Hòa thượng nhà ngươi thật buồn cười. Là tự ngươi bắt ta đến đây, ta cũng không thèm khát cái danh hiệu Kim Thành công chúa này. Mặc kệ ngươi có tin hay không, ta có việc phải làm, đi trước đây.”

A Tử nói xong liền lập tức muốn bỏ đi, Liễu Trần tiến lên ngăn cản: “Cô nương là một khâm phạm, không bằng nán lại tệ tự tạm lánh mấy ngày, thế nào?”

A Tử quan sát hòa thượng trước mặt, phát hiện giữa lông mày của hắn có một tia rất giống Đoàn Dự, nếu năm đó Đoàn Dự dán râu mép, vẽ nếp nhăn lên, hắn cũng là dáng vẻ như thế này: “Thấy dung mạo của ngươi có phần giống ca ca ta, vậy bản cô nương chấp nhận ở lại đây vài ngày. Có điều, ngươi tự mình thu nhận một người con gái, hơn nữa còn là khâm phạm... Hòa thượng, thanh quy giới luật của Thiên Long Tự của các ngươi không quan trọng sao?”

“Cô nương yên tâm, trụ trì của bản tự lòng dạ từ bi, sẽ không làm khó cô nương.” Liễu Trần nói: “Xin hỏi cô nương, tại sao lại lén xông vào hoàng cung?”

A Tử ngồi lại xuống ghế tre: “Muốn đi vào nhìn xem chứ sao.”

“Cô nương muốn tìm người nào sao?”

“Đúng vậy nha. Nhưng mà bây giờ không cần tìm nữa, không phải ngươi đã ở đây rồi sao.”

“Cô nương... muốn tìm bản tăng sao?”

“Ta chỉ muốn đi xem con cháu của ca ca dung mạo ra sao, ngươi rất giống huynh ấy, rất tốt.” A Tử nói, nở một nụ cười vô cùng rực rỡ: “Ta nói này hòa thượng, Lăng Ba Vi Bộ của ngươi học từ ai vậy?”

“Không giấu cô nương... Lăng Ba Vi Bộ của bản tăng chính là do đích thân tổ phụ(*) truyền thụ. Bộ pháp này thất truyền đã lâu, đến đời này ngoài bản tăng ra thì không có ai học được, chẳng lẽ cô nương đúng là Kim Thành công chúa hiển linh?”

(*) Tổ phụ ông nội.

“Hiển linh? Hiển linh cái gì? Bà cô của ngươi là ta còn chưa có chết!” A Tử trầm nghĩ, hòa thượng này cổ hủ đến nước này, vậy bà nội hắn nhất định là Vương Nữ Yên Ngâm ngô rồi.

“Nói cho ta nghe một chút, tổ phụ ngươi chết khi nào? Thọ bao nhiêu tuổi? Cuộc sống có yên bình không? Hắn có một huynh đệ kết nghĩa tên là Hư Trúc, sau này thế nào rồi?”

“Bốn mươi năm trước, tổ phụ đã cười hạc về trời, hưởng thọ 105 tuổi. Thời gian tổ phụ trị vì đất nước thanh bình, bách tính an cư lạc nghiệp, sau đó ngài xuất gia ở Thiên Long Tự, chuyên tâm niệm Phật. Vị Hư Trúc tiên sinh kia ở lại Linh Thứu cung, nghe nói cũng mất cùng một năm với tổ phụ.”

“À...” A Tử gật gù, những chuyện này hình như cũng không có quan hệ gì với mình. “Hòa thượng, ngươi tin ta nói thật sao?”

Liễu Trần vô cùng cung kính nói: “Nếu công chúa không ngại, có thể nói tại sao đã qua trăm năm mà dung mạo người chưa hề thay đổi?”

“À...” A Tử cười cười: “Thực ra ngày đó ta nhảy từ Nhạn Môn Quan xuống, sau đó ở dưới đáy vực được cao nhân trợ giúp, hắn truyền cho ta một phương thuốc, ăn vào có thể trường sinh bất lão, hòa thượng, ngươi có muốn thử không?”

“Bản tăng chính là người xuất gia, vạn sự đều là không, cũng không cầu được trường sinh, đa tạ ý tốt của công chúa. Sắc trời đã tối, công chúa nghỉ ngơi sớm đi, bản tăng cáo từ.”

“Được rồi được rồi, ta cũng mệt rồi, cháu ngoan, đi ra ngoài đi.”

“Nơi này là thiên phòng của Tàng Kinh Các, công chúa yên tâm ở lại đây, mọi sự đều có bản tăng.”

Liễu Trần trở lại phòng thiền, dọn đồ gác đêm tăng cường canh phòng Tàng Kinh Các, bất kỳ ai cũng không được vào.

Trời tối, người yên lặng, chân nến trên bàn thờ Phật vẫn cháy sáng.

Sau khi Liễu Trần từ trong cung trở về vẫn luôn lo lắng. Tướng quốc Cao A Dục chuyên quyền, hoàng quyền suy yếu, Cao gia đã phách lối hơn trăm năm, thâm căn cố đế, muốn diệt trừ thì không dễ tí nào.

Nghe nói Cao tướng quốc vô cùng tin vào thần tiên, nếu như A Từ có thể dùng chính bản thân để giáo dục, thuyết phục người khác, để cho hắn ta say mê với thuật trường sinh thì đây chính là một cơ hội tốt để lật đổ Cao gia.

“Lăng Ba Vi Bộ của đại sư quả nhiên có một không hai, tuyệt không thể tả.”

Liễu Trần nhìn bốn phía, không thấy một bóng người: “Các hạ đã đến, sao không hiện thân?”

Vừa dứt lời thì một bóng người mặc bạch y đã tới trước cửa: “Hiện giờ trong tay đại sư có một Kim Thành công chúa, coi như có được thiên quân vạn mã nha.”

Bàn tay Liễu Trần âm thầm đặt vào nhuyễn kiếm ở bên hông: “Các hạ không giống người của Tướng quốc, vì sao lại đến Thiên Long Tự của ta?”

“Đại sư muốn hỏi thăm thuật trường sinh từ công chúa sao? Kể này thật là hay nhưng sợ là không thể được.”

Liễu Trần thấy công tử áo trắng này, mi thanh mục tú, tinh thần phần chấn, từ trong lời nói tản ra một loại khí chất thần nhiên, nhất định không phải là thuộc hạ của Cao A Dục liền chấp tay nói: “Xin mời công tử vào phòng nói chuyện.”

“Xin hỏi cao tính đại danh của công tử? Công tử có gì chỉ giáo?”

Công tử áo trắng lắc quạt mỉm cười: “Đại sư có nghe qua Bạch Đà Sơn chưa?”

“Hóa ra là Âu Dương công tử, lệnh thúc danh chấn thiên hạ, công tử quả nhiên là một nhân tài.” Liễu Trần rót một ấm trà: “Công tử đêm khuya đến thăm, bần tăng chỉ có một bình trà xanh, để cho khách quý chớ cười rồi.”

“Đại sư vốn là cao tăng đắc đạo, hà tất phải câu nệ lễ tiết. Có trà rất tốt.” Âu Dương Khắc nói: “Tại hạ đi trên đường, không cẩn thận nghe được lời nói của đại sư và vị cô nương kia, đại sư không trách chứ?”

Trong lòng Liễu Trần thầm nói, đi trên đường, coi như có lộn 18 vòng thì cũng không vào được đến Thiên Long Tự, không cẩn thận nghe được? Sợ là lai giả bất thiện(*).

(*)Lai giả bất thiện: người đến thì không có việc gì tốt.

“Công tử nói đùa rồi, đương nhiên là không dám trách. Công tử có kiến thức bất phàm, không biết có gì chỉ giáo?”

Âu Dương Khắc nhấp một ngụm trà: “Không giấu đại sư, Kim Thành công chúa này vốn là từ Bạch Đà Sơn tới đây.”

“Hà?”

“Thứ cho tại hạ nói thẳng, công chúa điều ngoa tùy hứng như vậy, sao có thể nghe lời đại sư?”

“Chuyện này....”

“Đại sư cầu xin nàng ấy, không bằng cầu xin Âu Dương Khắc ta.”

“Công tử?”

“Đoàn thị ở Đại Lý có Nhất Dương Chi và Lục Mạch Thần Kiếm danh chấn thiên hạ nhưng nếu nói đến chuyện ám sát thì vẫn là độc dược của Bạch Đà Sơn chúng ta tốt hơn.”

Âu Dương Khắc nghiêng người, chống quạt trên bàn, nhẹ giọng nói: “Nghe nói phủ Tướng quốc của Đại Lý phòng vệ nghiêm ngặt nhưng ta dùng độc có lại có thể thần không biết quỷ không hay. Chỉ cần đại sư có thể nói một tiếng, ta liền có thể lấy tính mạng của tướng quốc, đại sư nghĩ sao?”

“Chuyện này...” Liễu Trần vuốt vuốt râu mép: “Công tử đồng ý giúp đỡ, bần tăng không biết nên lấy gì báo đáp?”

“Đại sư chỉ cần truyền Lăng Ba Vi Bộ cho ta là được.”

“Lăng Ba Vi Bộ chính là thần công truyền lại cho đời sau của Đoàn thị ta, sao có thể truyền cho người ngoài?!” Liễu Trần đập bàn đứng dậy: “Công tử không cần nói nữa, xin mời đi đi.”

Âu Dương Khắc chậm rãi đứng dậy, khẽ mỉm cười: “Nếu đã như vậy, tại hạ cáo từ.” Lúc đi tới cửa thì xoay người nói: “Đại sư có cảm giác hai huyết Thiên Trung, Thần Phong nóng như lửa đốt?”

Liễu Trần đỡ bàn, mồ hôi lạnh tuôn ra to như hạt đậu: “Ngươi... Ngươi hạ độc?”

Âu Dương Khắc ném một viên thuốc qua: “Đây là thuốc giải, uống vào rồi điều tức một chút thì sẽ không có việc gì, tại hạ chỉ muốn chứng minh với đại

sư, bản thân có thể giết được Cao A Dục. Đại sư nghỉ ngơi đi, tại hạ cáo từ trước.”

Từ phòng thiền của Liễu Trần đi ra, Âu Dương Khắc đi thẳng tới Tầng Kinh Các.

Tầng Kinh Các của Thiên Long Tự chứa đựng tám phần võ học trong thiên hạ, tuy rằng thần công truyền cho đời sau nhất định sẽ không để ở nơi mà người khác có thể tùy tiện lấy đi, nhưng mà, lỡ như để sót thì sao?

Âu Dương Khắc nhẹ nhàng đi vào một căn phòng tối của Tầng Thư Các.

A Từ đang ngủ say, một gương mặt tươi đẹp như hoa đào ở dưới ánh nến lại càng thêm lung linh. Yên tĩnh an bình khiến cho người ta quên hết âu lo.

Âu Dương Khắc nhìn nàng một lúc rồi cần nấn đến căn phòng tối khác.

Lúc này Thiên Long tự căn căn phòng nghiêm ngặt, yên tĩnh thanh tịnh, thực sự thoải mái hơn bất kì khách điếm nào.

Liễu Trần lại không thể nào ngủ được. Âu Dương Khắc này không biết là địch hay bạn, rõ ràng là muốn đoạt Lăng Ba Vi Bộ. Tổ phụ nói yêu cầu của Lăng Ba Vi Bộ đối với thân hình, tư chất đều rất cao, đến cuối cùng chỉ truyền cho một mình mình, nếu như Âu Dương Khắc trở lại chỉ sợ là khó thoát khỏi độc thủ của hấn ta.”

Trước mắt, việc cấp bách là phải tìm được hậu sinh ở Đoàn thị, truyền lại môn tuyệt thể thần công này.

Tìm ai đây?

Liễu Trần lấy gia phả Đoàn thị ra, tính của quận vương và vương tôn công tử thì có hơn 20 người, muốn chọn được một người thích hợp để truyền lại thì thực sự phải phí một chút tâm tư.

Đang sầu nào thì bên ngoài có tiếng động. Một tiểu hòa thượng vội vã chạy tới báo: “Sư phụ, không tốt rồi, Ngự Lâm Quân đến đây!”

“Ngự Lâm Quân?”

“Nói là ngài che giấu khâm phạm, muốn vào trong tự bắt người!”

Liễu Trần đập bàn một cái: “Ta đi xem xem.”

Bên ngoài cửa chùa, mấy vũ tăng đang giằng co với Ngự Lâm Quân.

Liễu Trần chấp tay trước ngực nói: “A di đà phật, Cao tướng quân đêm khuya tới chơi, không biết là vì chuyện gì?”

Cầm đầu là thống lĩnh Ngự Lâm Quân, Cao Viễn, hấn ta ngồi trên lưng ngựa quát to: “Gọi trụ trì của các nơi ra gặp ta!”

“Trụ trì của tệ tự đang bế quan, mọi chuyện trong chùa tạm thời do bản tăng xử lý, tướng quân nói với bản tăng cũng được.”

“Bản tướng quân phụng lệnh tướng quốc đại nhân, tới bắt khâm phạm, nơi mau bảo những hòa thượng này nhường đường!”

“Tướng quân, Thiên Long Tự của ta từ trước đến giờ không hỏi việc triều đình, sao có thể che giấu khâm phạm chứ? Kính xin tướng quân báo lại với tướng quốc, điều tra làm rõ lại rồi quyết định...”

“Nói nhảm nhiều như vậy làm gì! Mệnh lệnh của tướng quốc mà nơi cũng dám cãi lời? Lão hòa thượng, mau tránh ra, bằng không ta cho người đốt Thiên Long Tự của nơi.”

Liễu Trần thấy thanh thế của Ngự Lâm Quân lớn như vậy, không dám lấy cứng đối cứng, chỉ có thể để cho bọn họ vào trong lục soát. Chỉ mong bọn họ sẽ không phát hiện ra căn phòng trong Tầng Kinh Các.

Trong lúc Ngự Lâm Quân lục soát thì Liễu Trần mời Cao Viễn tới phòng thiền uống trà.

“Không biết khâm phạm mà tướng quân muốn tìm dung mạo thế nào? Bản tăng sẽ bảo người trong tự để ý hơn, có phát hiện gì sẽ lập tức báo với tướng quân.”

“Lão hòa thượng, có người nhìn thấy người cướp yêu nữ này từ đại lao ra, nơi còn hỏi ta!”

Liễu Trần cười nói: “Yêu nữ? Tướng quân nói đùa rồi, bản tăng cả ngày ở trong chùa đọc kinh, chỉ có lúc Hoàng thượng triệu kiến thì mới tiến cung, làm sao có thể đến đại lao.”

“Hừ, chờ lục soát ra thì không phải là nơi sẽ biết dáng vẻ của yêu nữ này sao?”

“Không biết yêu nữ này có lai lịch thế nào, tại sao tướng quốc phải điều động Ngự Lâm Quân rầm rộ truy bắt?”

“Nghe nói là một kẻ điên lén xông vào hoàng cung, còn về lai lịch thì bản tướng quân cũng không biết! Nơi hỏi nhiều như vậy, có phải là đồng phạm

với yêu nữ này không?”

“Tướng quân hiểu lầm rồi, bản tằng chỉ muốn biết tướng quốc một ngày bận trăm công ngàn việc, sao lại để tâm đến một kẻ điên như vậy... Huống hồ tướng quân vốn là đại tướng có công mở rộng bờ cõi, đêm hôm nay lại tới bắt một tiểu yêu nữ, thực sự khiến người ta không tưởng tượng nổi.”

“Nghe nói tiểu yêu nữ này nói một câu đồng dao, tướng quốc vì vậy mới có động thái lớn thế này.”

“Đồng dao?”

Lúc này có binh sĩ tới báo: “Báo cáo tướng quân, trong Tàng Kinh Các phát hiện một căn phòng, người ở bên trong đã được mang tới đây!”

Liễu Trần nhìn Âu Dương Khắc bị người ta áp giải đến, trái tim vừa mới nhảy lên liền an tĩnh lại.

Chỉ thấy Âu Dương Khắc phát tay áo, giả vờ giận dữ nói: “Liễu Trần đại sư, đây là lễ đãi khách của Thiên Long Tự sao?”

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

“Tệ tự đãi khách không chu toàn, mong Âu Dương công tử thứ lỗi.” Liễu Trần chấp tay trước ngực tạ lỗi với Âu Dương Khắc rồi quay lại nói với Cao Viễn: “Cao tướng quân, vị này chính là Âu Dương công tử từ Bạch Đà Sơn của Tây Vực, đến bản tự để nghe giảng về Phật pháp.”

Âu Dương Khắc khi vũ hiên ngang nhìn Cao Viễn, Cao Viễn đi vòng quanh, quan sát một vòng: “Nghe giảng về Phật pháp? Nói cho bản tướng quân nghe, người nghe được những gì?”

Âu Dương Khắc lắc quạt: “Tướng quân thực sự muốn nghe?”

“Ít nói nhảm, tên tiểu bạch kiểm(*) nhà ngươi, nếu không nói được thì chính là đồng phạm của yêu nữ!”

(*)Bạch kiểm nghĩa là gương mặt trắng, cụm từ tiểu bạch kiểm ý chỉ loại đàn ông mặt trắng nõn, thư sinh, yếu đuối.

“Phật dạy, thị chư chúng sanh vô phục ngã tướng, nhân tướng, chúng sanh tướng, thọ giả tướng, không có pháp tướng cũng không có phi pháp tướng. Vì có sao? Thị chư chúng sanh, nhược tâm thủ tướng tắc vi trước ngã, nhân, chúng sanh, thọ giả(*).”

(*)Đoạn kinh Phật này nằm trong đoạn thứ 6 của Kim Cang Kinh, nếu mình không nhầm thì đại ý hẳn là không nên trông mặt mà bắt hình dong. Bạn nào muốn tìm hiểu thêm thì có thể tìm hiểu ở đây ~> <http://www.thientongvietnam.net/kinhsach-thike/dirs/kinhkimcang/unicode/p4.html>

Âu Dương Khắc nói xong thì chỉ cười không nói, thấy vẻ mặt của Cao Viễn vô cùng tức giận thì nói thêm: “Xem ra thường ngày Cao Tướng quân không đọc kinh Phật, ý của những lời này là chúng sinh vốn không có tướng mạo. Trong lòng tướng quân nhận định tại là là đồng phạm của yêu nữ gì đó chỉ là suy đoán trong lòng tướng quân mà thôi. Yêu nữ-thần nữ-dân nữ, mặt trắng- mặt đen- mặt vàng, tướng quân- hòa thượng và tại hạ, vốn không khác gì nhau.”

“Cái tên tiểu bạch kiểm nhà ngươi nói gì, lão tử nghe không hiểu!” Cao Viễn nhảy lên ngựa, nói: “Lão hòa thượng, hôm nay tha cho ngươi!”

Sau khi Ngự Lâm Quân đi hết, Liễu Trần mới cười nói với Âu Dương Khắc: “Thì ra Âu Dương công tử còn tinh thông Phật pháp.”

“Tại hạ dám ở trước mặt đại sư mưa riu qua mắt thợ, khiến đại sư chê cười rồi.” Âu Dương Khắc đi ra ngoài được vài bước lại quay đầu lại: “Đại sư, đêm lạnh sương giá, có thể cho tại hạ mượn một cái chăn bông hay không?”

Liễu Trần nói: “A di Đà Phật, nếu Âu Dương công tử không chê thì mời ở lại phòng khách của tệ tự đi.”

“Cũng được, đồ phải quấy rầy công chúa của ngài nghỉ ngơi.”

Sau đó Âu Dương Khắc liền danh chính ngôn thuận ở lại Thiên Long Tự nghe bàn Phật pháp.

Liễu Trần dặn dò những vũ tăng canh giữ Tàng Kinh Các, từ ông ta và Âu Dương công tử ra thì không cho phép ai vào bên trong.

Mấy ngày nay Âu Dương Khắc đi lại ở bên ngoài đã nghe được câu đồng dao kia: “Từ khi tây lai chúng thị đoạn, Kim Thành nhất cổ mặc tu Cao.” Trờ về chùa nói cho Liễu Trần nghe: “Đại sư, đây không phải là do ông thả tiếng gió ra ngoài chứ?”

Liễu Trần nói: “Âu Dương công tử dù sao cũng nhàn rồi, không bằng đi giảng một chút Phật pháp cho công chúa đi.”

Âu Dương Khắc suy nghĩ một chút còn nói: “Việc này nhất định không phải do đại sư truyền ra ngoài.... Có điều đồng dao cũng chỉ là đồng dao mà thôi, đại sư không nên để trong lòng. Tại hạ... vậy thì đi giảng kinh cho công chúa vậy.”

Đồng dao này đương nhiên không phải do Liễu Trần truyền ra ngoài.

Liễu Trần quỳ gối trước mặt phật tổ, lẩm bẩm: “Đức phật từ bi, chẳng lẽ thực sự là người phái Kim Thành công chúa đến để diệt trừ kẻ gian, cứu vớt Đại Lý của chúng ta.”

“A Từ cô nương, Liễu Trần đại sư bảo tại hạ tới giảng kinh cho cô nương, cô nương muốn nghe Kim Cang Kinh, Đại Tàng Kinh hay là Quan Âm Kinh?”

“Cút xa một chút!” A Từ nhìn thấy Âu Dương Khắc liền tức giận, càng đáng giận là Âu Dương Khắc là người duy nhất mà nàng có thể nhìn thấy. Năm đó ở vương phủ ở Liêu Quốc, mỗi ngày đều có một đám người đồ dành, chơi đùa với nàng, không hề thấy buồn chán. Nhưng mấy ngày này ở trong cái căn phòng nhỏ tối tăm không thấy mặt trời, nàng cũng sắp buồn chán đến sinh bệnh rồi.

“Cô nương vẫn tức giận về chuyện Nhuyễn Cân Tán sao?” Âu Dương Khắc ôn nhu nói: “Hôm nay, ở trên đường ta nghe được một câu đồng dao: Từ khi tây lai chúng thị đoạn, Kim Thành nhất cổ mạc tu Cao. Cô nương, cái này nói về cô đó.”

“Liên quan gì đến ta!”

“Tướng quốc của Đại Lý Cao A Dục nắm giữ triều chính, cái hòa thượng Liễu Trần kia vẫn luôn muốn diệt trừ hắn, lúc này Liễu Trần đã nhận định cô nương là khắc tinh của Cao tướng quốc, khẳng định sẽ không dễ dàng thả cô nương đi. Coi như ông ta có thả thì cô nghĩ Cao tướng quốc sẽ buông tha cho cô sao?”

Lời này nói cũng có lý, A Từ nghe xong cũng không nói được gì.

Rèn thép khi còn nóng, Âu Dương Khắc tiếp tục nói: “Nếu như cô nương muốn đi, chỉ cần đáp ứng một điều kiện của tại hạ.”

“Điều kiện gì?”

“Cô nương truyền lại Lăng Ba Vi Bộ cho tại hạ.”

“Ta cũng không biết Lăng Ba Vi Bộ!”

“Liễu Trần biết nha, có một ngày ông ta sẽ truyền cho cô nương, cô nương truyền lại cho ta là được.”

“Âu Dương công tử, tính toán này của công tử sợ là sẽ vô ích rồi, Liễu Trần sẽ không truyền lại cho ta đâu. Ta thấy ngươi nên đi tìm Đoàn Dự ca ca để học đi.”

“Cô nương chỉ cần nói, đồng ý hay không đồng ý?”

“Ngươi thực sự có thể giúp ta ra khỏi nơi này?”

“Tại hạ đã lừa cô nương bao giờ chưa?”

Trong lòng A Từ thầm nói, dù sao cũng là chuyện xa tận chân trời, đồng ý với hắn cũng không sao: “Vậy thì được rồi, ta đồng ý với ngươi.”

“Vậy, nếu đến lúc đó cô nương đổi ý thì sao?”

“Âu Dương Khắc, bản cô nương đường đường là công chúa Đại Lý, sẽ nói không giữ lời sao? Nếu không chẳng lẽ còn muốn ta thề, nếu như ta đổi ý thì bị thiên lôi đánh, vĩnh viễn không được siêu sinh sao?” Trong lòng A Từ thầm nói, lời thề độc mình nói ra mà có thể ứng nghiệm thì mình đã sớm bị thiên lôi đánh mấy trăm lần rồi.

“Cô nương quá lời.” Âu Dương Khắc cười đến mức mặt mày hớn hở: “Nếu như cô nương đổi ý thì lấy thân báo đáp, thế nào?”

“Tiểu dân tặc! Ngươi thật to gan!” A Từ giơ tay lên nhưng không có sức đánh qua đó.

“Cô nương còn chưa nói là đồng ý hay không đồng ý?”

“Tiểu dân tặc, nếu như ngươi dám lừa ta, ta sẽ móc mắt ngươi!”

“Ha ha ha, cô nương nói như vậy, ta coi như cô nương đã đồng ý rồi.” Âu Dương Khắc lấy một cái đệm hương bỏ ngồi ở bên giường A Từ, lấy từ trong lòng ra một quyển Kim Cang Kinh. “Thiên Long Tự là cổ tự trăm năm, cô nương và tại hạ có thể thanh tu ở nơi này cũng là duyên phận. Tại hạ đọc cho cô nương nghe một đoạn Kim Cang Kinh, được không?”

“.....”

Trời tối người yên, ám vệ nằm vùng canh gác của phủ tướng quốc cũng đều đã trở về, Âu Dương Khắc nhân lúc tối trời lên vào phòng thiền của Liễu Trần.

Liễu Trần đang ngồi thiền đọc kinh, neho mắt nói: “Rốt cuộc Âu Dương thiếu chủ cũng đã tới.”

“Đại sư đã biết trước, đúng là cao nhân.” Âu Dương Khắc cũng không khách khí, tự rót một ly trà để uống.

“Lúc này công tử tới đây là để đòi Lăng Ba Vi Bộ sao?”

“Lăng Ba Vi Bộ này, đại sư cứ giữ một mình đi. Âu Dương Khắc ta, thời điểm phải chạy trốn không nhiều, có học cũng khó tránh khỏi bị lãng phí.”

“Nói như vậy, công tử cũng không đồng ý đi giết Cao A Dục phải không?” Liễu Trần nói, lông mày đã nhíu chặt.

Âu Dương Khắc không tỏ rõ ý kiến, nhấp một ngụm trà: “Đại sư, nghe nói ngày mai Cao tướng quốc muốn tới Thiên Long Tự dâng hương, sợ là lại giả bất thiện.”

“Công tử định giúp tỳ tỳ sao?”

“Ngày ngày nay được đại sư chăm sóc chu đáo, tại hạ vô cùng cảm kích. Nếu như Cao tướng quốc muốn đến thì nhất định đã biết Kim Thành công chúa ở trong tự, đến lúc đó, nếu như lại lục soát một lượt, e rằng toàn bộ vũ tăng trong chùa cũng không bảo vệ được Tàng Kinh Các.”

“Ý của công tử là?”

“Kế sách trước mắt, chỉ có thể đưa công chúa ra ngoài, sau đó mới định tiếp.”

“Nhưng mà... đâu đâu cũng có tai mắt của phủ tướng quốc, rất khó có thể làm được không có sơ hở nào.”

“Đại sư ghé tai lại đây.”

Âu Dương Khắc cứ như vậy rỉ tai nói thầm với Liễu Trần một lúc, Liễu Trần cười nói: “Quả nhiên là diệu kế, bản tăng sẽ đi sắp xếp. Chỉ là tuy bản tự nhiều tăng nhân nhưng lại không có nữ nhân nha...”

“Việc này đại sư không cần bận tâm, tại hạ tự có biện pháp.” Bên người Âu Dương Khắc không thiếu nhất chính là nữ nhân, hơn nữa còn là loại nữ nhân nói gì nghe đấy.”

Nguyệt hắc phong cao(*) trước trước sau sau, có bảy đội người ngựa xuất phát từ Thiên Long Tự, vội vàng tản đi khắp nơi. Sắp xếp đều giống nhau, đều là bốn hòa thượng khiêng một cái kiệu, bên trong có một cô nương mặc y phục màu tím. Chỉ có điều trong số bảy vị cô nương này, có đến sáu vị là do hòa thượng cái trang.

(*) Nguyệt hắc phong cao là chỉ đêm không trăng, gió lớn, thích hợp làm chuyện xấu.

Sau hai canh giờ, các hòa thượng lục tục trở về, đa số đều có những vết thương nhỏ, cũng may là không thiếu ai.

Là lúc nửa đêm nên số Ngự Lâm Quân mai phục khá ít, lại còn phải chia thành bảy đường, căn bản không phải là đối thủ của những vũ tăng này.

Liễu Trần kiểm kê số người, nói với đệ tử dẫn đầu: “Vị cô nương kia đã bị cướp đi rồi?”

“Đệ tử tuân theo lời dặn dò của sư phụ, chỉ đánh mấy hiệp với Ngự Lâm Quân rồi bỏ chạy.”

Âu Dương Khắc cười cười: “Sắc trời đã muộn, tại hạ đi nghỉ ngơi trước, ngày mai lại tìm đại sư đánh cờ.”

Ngày hôm sau trời quang, gió nhẹ lướt qua, vạn dặm không mây, Hoàng Lich viết nên xuất hành, không nên cưới gả.

Tướng quốc đương triều giá lâm đến Thiên Long Tự, toàn tự trên dưới dưới sự dẫn dắt của Liễu Trần cùng nhau ra cổng chùa nghênh đón từ xa.

Thấy Cao A Dục xuống khỏi xe kéo, Liễu Trần tiến lên cười xòa nói: “Trụ trì của tỳ tỳ đang lúc bế quan, không thể cung nghênh tướng quốc, xin tướng quốc thứ tội.”

“Đại sư nói quá lời, điều động nhiều người như thế này, bản quan cũng không yên lòng.”

“Tại sao tướng quốc lại còn trẻ như vậy?” Trong đám hòa thượng, A Từ một thân áo trắng đứng bên cạnh Âu Dương Khắc, nam trang trên người cũng không thể che được thân thái nữ tử.

“Xuyt.” Âu Dương Khắc nói: “Cúi đầu, ngậm miệng.”

Âu Dương Khắc cũng thăm kinh ngạc, vốn tưởng rằng tướng quốc này là một lão già gần đất xa trời, không ngờ lại còn trẻ như vậy, giữa lông mày là mười phân anh khí, nhìn thế nào cũng không giống kẻ đại gian thần cướp nước, chỉ như một thư sinh.

A Từ cúi đầu nhỏ giọng nói: “Tướng quốc này thật giống người, vẻ ngoài trắng nõn nà giống người tốt.”

Cao A Dục đi xuyên qua đám hòa thượng, A Từ không nhận được ngẩng đầu lên nhìn một chút, không ngờ lại vừa vận đối mắt với Cao A Dục, vội vàng cúi đầu.

Cao A Dục đứng lại, đi đến bên cạnh Âu Dương Khắc nói: “Âu Dương công tử của Bạch Đà Sơn, quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Tướng quốc quá khen.” Âu Dương Khắc nói: “Tướng quốc tài trí mưu lược kiệt xuất, tại hạ vô cùng khâm phục.”

“Âu Dương công tử đường xa tới đây, có rảnh rồi thì đến phủ tướng quốc ngồi một chút.”

“Vâng.”

Lúc tướng quốc dâng hương, cả đám người đều chờ ở ngoài điện.

A Từ cười hi hi trêu chọc Âu Dương Khắc: “Tướng quốc này bảo người tới phủ ngồi một chút là có ý gì? Lễ nào tướng quốc tuần tú này nhìn trúng nam nhân phong tao như người?”

“Không phải nhìn trúng ta, là nhìn trúng cô nương.”

“Không phải là người nói giúp cháu trai nhà ta diệt trừ hắc sao? Người đi phủ tướng quốc, thuận tay hạ cái độc gì đó, không phải là được rồi sao.”

“Hắc ra ngoài, xuyt.”

Kỳ quái là tướng quốc thực sự chỉ thấp một nén nhang, không phí lời nửa câu đã rời đi.

Trước khi đi sai người nói lại với Âu Dương Khắc: “Đêm nay phủ tướng quốc có yến tiệc, xin mời Âu Dương công tử đến tham dự.”

Vốn Âu Dương Khắc bảo cơ thiệp giả trang A Từ kia, vào lúc thăm vấn phải nói là đồng phạm của Liễu Trần, câu đồng dao đó là do Liễu Trần truyền ra để quấy nhiễu dân tâm. Nếu như vậy, hôm nay Liễu Trần đương nhiên sẽ bị bắt, đến khi ông ta bị dồn đến bước đường cùng thì mình lại cứu ông ta ra, trước khi ông ta tắt thở thì đem Lăng Ba Vi Bộ truyền cho A Từ.

Không ngờ tướng quốc này vẫn giữ được bình tĩnh.

“Âu Dương công tử, người nói lúc dâng hương hôm nay chính là giờ chết của Cao A Dục, bây giờ hương cũng đã dâng xong, không phải là hắc ta vẫn còn sống sao?!” Liễu Trần cầm que hương đã cháy được một nửa. “Âu Dương công tử nói hương này có thể đẩy Cao A Dục vào chỗ chết, sao lại không có hiệu nghiệm hả?! Hay là công tử có ý tha cho hắc một lần, lừa gạt bản tăng?”

“Đại sư đừng vội, tại hạ đúng là đã bôi kịch độc vào đầu hương, lúc vừa thấp hương lên người phải sẽ chết ngay lập tức... không phải như thế này nha....” Âu Dương Khắc cau mày, lát sau, bỗng nhiên tỉnh ngộ nói: “Đại sư, trong điện có gỗ nhãn sao?”

“Bàn thờ phật chính là được làm từ gỗ nhãn, có chuyện gì?”

Âu Dương Khắc thở dài một tiếng: “Độc này có tên gọi là Diêm La Thủy Tiên, gặp phải gỗ nhãn thì sẽ bị giải.... Ôi, là sơ sót của tại hạ, đại sư thứ lỗi. Đêm nay tại hạ đến phủ tướng quốc dự tiệc, tùy cơ ứng biến là được.”

Tức giận trong lòng Liễu Trần hơi giảm xuống: “Âu Dương công tử, nếu như việc này thành công thì công tử có gì dặn dò, bản tăng cũng quyết không từ nan.”

“Ai, hòa thượng, người làm gì phải hạ thấp mình nói chuyện với nam nhân phong tao này như vậy? Thật đúng là mất mặt Đoàn gia chúng ta.” A Từ đi tới vỗ vỗ vai Liễu Trần: “Ngày hôm nay ta cũng đi đến phủ tướng quốc, chuyện này cứ giao cho ta đi.”

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Trời còn chưa tối, phủ tướng quốc đã đưa hai cỗ kiệu đến cửa chùa.

Tùy tùng của phủ tướng quốc thấy Âu Dương Khắc thì liền đưa một tấm thiệp vàng lên mời: “Tướng quốc đại nhân mời Âu Dương công tử qua phủ một chuyến. Tướng quốc đặc biệt dặn dò Âu Dương công tử có thể đưa cả đệ tử đi cùng.”

Âu Dương Khắc liếc mắt nhìn A Từ ở bên cạnh, cười nói: “Tướng quốc khách khí.”

Đi tới cửa chùa, Âu Dương Khắc nói: “Đệ tử của ta nhất gan, hai người chúng ta cùng ngồi một kiệu là được.”

“Chuyện này....” Gương mặt tên tùy tùng trở nên khó cừ: “Tướng quốc sẽ trách tội chúng tiểu nhân thất lễ với công tử...”

“Người không nói, ta không nói, sao Tướng quốc có thể biết được chứ?” Âu Dương Khắc kéo A Tử lên kiệu,

Người của phủ tướng quốc làm việc cẩn thận, kiêng kiệu cũng rất vững vàng.

Âu Dương Khắc thấp giọng dặn dò: “Một lúc nữa đến phủ Tướng quốc, cô nương không được lên động thủ.”

“Như vậy không được, ta đã đồng ý với cháu trai rồi.”

“Nếu như cô nương còn muốn sống sót rời khỏi Đại Lý thì nghe lời ta.”

“Họ Âu Dương kia, người hù dọa bản cô nương sao?”

“Tướng quốc này không đơn giản như cô nương nghĩ đâu. Có nghe không thì tùy cô, dù sao cũng là chết, cũng không cần phải chạy đến nơi xa xôi như Nhạn Môn Quan. Cô nương thích hỏa táng, thổ táng hay là thiên táng?”

Sân viên của phủ tướng quốc không sâu, bài trí cũng rất đơn giản, nếu muốn nói đến chỗ đặc biệt thì chính là hoa trà ở khắp mọi nơi.

Dù cho là buổi tối nên nhìn không rõ nhưng hương thơm phả vào mặt lại mong manh vương vấn.

“Không ngờ Tướng quốc này cũng là một kẻ yêu hoa.” A Tử nhỏ giọng lầm bầm.

“Cô nương nói không ai, bản tướng thực sự là rất yêu hoa, yêu thích nhất chính là hoa trà.” Người còn chưa thấy thì giọng nói đã đến trước, Cao tướng quốc lắc quạt đi từ khách sảnh ra đón tiếp.

Âu Dương Khắc khẽ gật đầu xem như chào hỏi: “Xá muội ít khi ra ngoài, không biết nói chuyện, thất lễ rồi, xin tướng quốc thứ lỗi.”

“Còn tướng là đệ tử của Âu Dương công tử, hóa ra là lệnh muội... Bản tướng mạo phạm rồi... Cô nương tính tình vốn thẳng thắn, có sao nói vậy, thực đáng quý... Hai vị, mời.”

“Tướng quốc, mời.”

Ngồi xuống nghiên cứu món ăn một chút, vị thì không biết thế nào như sắc - hương đã có thể làm cho người ra nhỏ dãi ba thước rồi. Chén bát và ly trên bàn đều là đồ bạc.

Chờ cần khách sáo cũng khách sáo xong, rượu quá ba lượt, Cao tướng quốc nói: “Âu Dương công tử ở Bạch Đà Sơn xa xôi, không biết vì sao lại tới Đại Lý?”

“Gia thúc để cho tại hạ đi du ngoạn khắp nơi tích lũy thêm kiến thức, Thiên Long Tự của Đại Lý vang danh thiên hạ, tại hạ ngưỡng mộ đã lâu, may mắn được Liễu Trần đại sư và Tướng quốc đại nhân chiêu cố, tại hạ vô cùng cảm kích.”

“Công tử quá lời, công tử đã từng thấy qua thần công Lục Mạch Thần Kiếm và Lăng Ba Vi Bộ của Thiên Long Tự chưa?

“Nghe nói hai môn công phu này đã thất truyền, chẳng lẽ Tướng quốc đã từng thấy?”

“Ha ha ha, đương nhiên là chưa từng... Có điều nghe nói người cướp ngục ngày đó khinh công trác tuyệt, bộ pháp lại có mấy phần giống với Lăng Ba Vi Bộ trong truyền thuyết. Ban đầu bản tướng cho rằng đó là Liễu Trần đại sư nhưng kết quả lại chỉ là một hiểu lầm” Cao tướng quốc nói qua, lắc đầu một cái: “Chỉ sợ thực sự đã thất truyền.”

“Tướng quốc cũng có hứng thú với võ học sao?”

“Không không không, đối với võ học, bản tướng một chữ cũng không biết, chỉ là thấy một tuyệt thế thần công như vậy lại thất truyền, khó trách khỏi đáng tiếc.”

“Hiện nay, võ lâm không thiếu anh tài kiệt xuất, nhất là Đông Tà Tây Độc Nam Đệ Bắc Cái. Nhất dương chỉ của Nhất Đẳng đại sư của quý quốc cũng độc bộ thiên hạ. Một môn võ công thất truyền thì sẽ có một môn khác được sáng tạo ra, tướng quốc cần gì phải tiếc hận.”

“Âu Dương công tử không hổ là người tinh thông phạt hiệu, nhìn thấu mọi chuyện.”

“Nào có, tại hạ cũng chỉ là biết nói ngoài miệng, điều không hiểu được còn có rất nhiều, cùng lắm chỉ đủ để hù dọa người thường mà thôi, Tướng quốc là người hiểu nhiều biết rộng, không phải người thường có thể sánh bằng”

A Tử nghe hai người tăng bốc lẫn nhau đã bắt đầu không còn kiên nhẫn liền động thủ gấp một con trai trên mâm, tự nhủ: “Vật này có thể làm ra ngọc trai sao....”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý, Cao A Dục tiếp lời: “Âu Dương cô nương thích ngọc trai sao?”

A Tử cầm viên ngọc trai đánh giá một cách tỉ mỉ, hơi mắt tập trung nói: “Tướng quốc đại nhân, ta chỉ tùy tiện nói một chút thôi, không thể nói là yêu thích. Hơn nữa, ta không phải họ Âu Dương.”

Âu Dương Khắc bận bịu giải thích: “Nàng là con gái nuôi của gia thúc...”

Cao A Dục đề đũa xuống, đứng dậy chấp tay chào: “Vậy xin hỏi cô nương tên họ là gì?”

“Ta họ... Tiêu. Ngươi có thể gọi ta là A Chu.” A Tử bỏ con trai vào miệng, nuốt xuống.

“A Chu cô nương có vừa lòng với những thức ăn này không?”

“Ừ, cũng tạm.” A Tử nhớ tới bữa tiệc tay gấu của Âu Dương Khắc, tuy rằng không phải ăn rất ngon nhưng bàn về sự mới mẻ thì hơn bữa tiệc hôm nay rất nhiều.

“Bản tướng gần đây tìm được một vũ cơ rất giỏi, để gọi đến trợ hứng cho hai vị.” Cao A Dục vỗ tay một cái, từ sau tấm bình phong, nhạc công tấu lên tiếng sáo trúc, một nữ tử thân mặc y phục màu tím, yếu điệu thướt tha phát tay áo đi tới.

Ầm một tiếng, cánh tay bê ly rượu của Âu Dương Khắc run lên, một chén Trúc Diệp Thanh thượng hạng toàn bộ đổ xuống đất.

Vũ cơ này chính là cơ nhân buổi tối hôm đó Âu Dương Khắc đã phái đi giả trang A Tử, hai mắt lúc này trống rỗng, miệng đóng chặt giống như bị độc mù hai mắt, còn bị cắt đầu lưỡi.

“Sao vậy, vũ cơ này không hợp khẩu vị của công tử?”

“A, không phải không phải, tại hạ thất lễ. Ngươi múa đẹp, nhạc cũng hay, Tướng quốc thật tinh tường.” Âu Dương Khắc rót một ly rượu, uống một hơi cạn sạch.

A Tử nhìn đến vui vẻ, chỉ vào vũ cơ nói: “Cao tướng quốc, vũ cơ ở chỗ của ngươi, tất cả đều bị mù sao?”

“A, đương nhiên không phải. Thiên hạ này tìm đâu được nhiều cô nương mắt mù lại giỏi múa như vậy. A Chu cô nương thấy sao?”

“Tìm một người múa giỏi rồi làm mù mắt nàng ta, không phải rất đơn giản sao? Tướng quốc đại nhân, nếu như người không làm thì ta làm thử cho ngươi xem.”

Âu Dương Khắc nhíu mày: “A Chu, không được lỗ mãng.”

“Không sao, không sao, bản tướng rất thích A Chu cô nương nhanh nhẹn nhanh miệng.” Cao A Dục cười nói: “Cô nương là con gái nuôi của Tây Độc, đương nhiên rất giỏi dùng độc. Mặc dù bản tướng không biết võ công nhưng khó có dịp mời được hai vị, thực sự rất muốn mở mang kiến thức về công phu của Bạch Đà Sơn một chút. Như vậy đi, không cần tìm người khác, cô nương dùng bản tướng để thử một lần xem sao?”

“Tướng quốc nói đùa, tiểu muội còn nhỏ, tướng quốc không cần phiền lòng.”

“Công phu của Âu Dương công tử đương nhiên là cao minh hơn lệnh muội. A Chu cô nương hạ độc, Âu Dương công tử giải độc không phải là được rồi sao?” Cao A Dục ra lệnh cho ca vũ ngừng lại rồi nói với A Tử: “Cô nương, nếu trong vòng nửa canh giờ, cô nương có thể khiến cho tại hạ trúng độc mà không cảm giác được, bản tướng sẽ hoàn thành một tâm nguyện cho cô nương.”

A Tử nghe vậy vô cùng vui mừng: “Thật chứ?”

Cao A Dục nói: “Chỉ cần bản tướng làm được, chết không từ nan.”

“Được! Ngươi nói lời phải giữ lời!”

“Nói lời giữ lời. Có điều nếu cô nương không làm được thì phải đáp ứng một điều kiện của bản tướng.”

A Tử chu môi: “Điều kiện gì?”

“Nói chung là sẽ không làm hại đến tính mạng của cô nương, không nguy hại đến người nhà của cô nương là được rồi.”

“Được, bản cô nương đồng ý!”

“Âu Dương công tử, nếu như A Chu cô nương thành công, công tử nhất định phải giải độc cho tại hạ đó.”

“Đương nhiên, nếu không, làm sao huynh muội chúng ta có thể ra khỏi Phủ tướng quốc đây.” Âu Dương Khắc đứng một bên lạnh lùng quan sát, nghĩ thầm không biết Cao A Dục này giở trò gì. Hắn ta đã dám đánh cược thì đương nhiên là đã có chuẩn bị. Lúc trước mình đánh đổ ly rượu đã là yếu thế, hắn ta đương nhiên đã nhận ra thân phận không tầm thường của A Tử, có điều nếu hắn ta đã nói sẽ không làm hại đến tính mạng của A Tử, ngược lại, xem hắn làm thế nào để thoát khỏi độc của A Tử cũng không tồi.

“A Chu, khoa tay múa chân với tướng quốc thì không được dùng ám khí, muội đứng cách tướng quốc hai trượng đi một vòng là có thể phân định thắng thua rồi.”

“Vâng.” Trong lòng A Tử thầm nói, Âu Dương Khắc thực dong dài, mình cũng không ngu đến nỗi đứng tại chỗ dùng độc châm bắn chết hắn ta. Sau đó nàng quay củ đứng lên, bắt đầu từ trước mặt Cao A Dục, đi quanh hắn một vòng, lúc đến sau lưng hắn thì âm thầm đánh ra một cường, chém thẳng vào huyết Phong Trì ở sau gáy của hắn. Độc chương này vốn là năm đó bị mù mới học cùng Du Thần Chi để giải sầu, không ngờ hôm nay lại có đất dụng võ, chỉ là chương lực của mình không đủ mạnh, nhất định không thể lấy mạng người như Du Thần Chi.

..... Thế nhưng, tại sao vị Cao tướng quốc tự nhận không biết võ công này lại không có phản ứng gì?

A Tử đi hết một vòng, Cao A Dục cười nói: “Cô nương dùng châm độc sao? Bao lâu thì độc phát tác?”

A Tử kinh ngạc không nói được câu nào, trong lòng thầm mắng tên họ Cao này giờ trò lừa đảo, còn ác hơn cả tên họ Âu Dương kia.

“Lần này là xá muội thua.” Âu Dương Khắc đứng dậy ôm quyền nói: “Tướng quốc quá khiêm tốn rồi, nếu như không có nội lực thâm hậu thì làm sao có thể chống đỡ được độc chương của xá muội chứ? Tướng quốc nói không biết võ công chẳng lẽ là có ý định lừa gạt chúng ta?”

Từ ngữ như lừa gạt cũng nói ra được, A Tử không nhịn được cười một tiếng, họ Âu Dương này không giả vờ lịch sự được nữa rồi..

“Nào có nào có... Âu Dương công tử hiểu lầm... Tại hạ thực sự không biết võ công.” Cao A Dục cảm quát lắc lắc trước mặt Âu Dương Khắc: “Có điều bản tướng vừa nhớ ra từng được một vị cao nhân để mắt tới, truyền cho bản tướng chút nội lực... Như vậy xem ra tuy rằng bản tướng không cố ý muốn đầu nhưng thực sự là có chút lừa dối khiến công tử chán ghét... Như vậy đi, coi như bản tướng thua, cô nương có gì cần dặn, cứ việc nói ra đi.”

Âu Dương Khắc thầm nghĩ, tướng quốc này quả nhiên cao minh, sợ là cuộc đánh cược này chỉ để thử ra con đường võ công của A Tử. Kim Thành công chúa từng là môn hạ của phái Tinh Túc, tùy tiện sau người tới sử quán tra một chút là nó thể tra ra được điều này. Điều là cùng độc nhưng phái Tinh Túc chuyên về độc chương và độc châm, Bạch Đà Sơn lại giỏi dùng rắn độc. Không đợi A Tử trả lời, Âu Dương Khắc nói: “Vốn chỉ là chơi đùa một chút, cần gì phải phân định thắng thua... Ta thấy, trận này xem như hòa nhau đi.”

A Tử nhìn hắn thì muốn ăn tươi nuốt sống.

Ăn xong, uống xong, đánh cược cũng xong rồi, đêm cũng khuya dần.

Khi sắp chia tay, Cao tướng quốc nói: “Âu Dương công tử tấm lòng rộng lớn, bản tướng khâm phục.”

Âu Dương Khắc cười nhạt một tiếng, cười cùng một con ngựa với A Tử rồi đi.

“Ai muốn cưỡi ngựa với ngươi chứ? Ta muốn ngồi kiệu!”

“Kiệu của tướng phủ, ngươi dám ngồi, ta còn chưa dám để ngươi ngồi đâu.”

“Có gì không dám chứ, bọn họ còn dám giết ta sao!”

“Chỉ sợ Cao tướng quốc đã biết thân phận của ngươi, ngày hôm nay hắn không giết ngươi không có nghĩa là ngày mai sẽ không giết ngươi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Ta còn muốn giúp cháu trai ta giết hắn đó.”

“Từ giờ trở đi không được cách ta quá xa.”

“... Tiểu dân tặc, ngươi nói cái?!”

“A Chu cô nương hẳn sẽ không suốt ngày kêu tiểu dân tặc này tiểu dân tặc kia chứ?”

“Tỷ tỷ ta nói chuyện thế nào ngươi cũng muốn quản sao?”

“Quả nhiên A Chu là tỷ tỷ của ngươi.”

“Ngươi....!!”

“Màu tím không thể lán át màu đỏ(*), cô nương, cần gì phải khổ như vậy chứ.”

(*) Từ nghĩa là màu tím, Chu nghĩa là màu đỏ, ÁĐK nói câu này nghĩa là A Tử không thắng nổi A Chu.

“Câm miệng, Ngoan ngoan cưỡi ngựa của ngươi đi.”

“Ngược lại, ta thực hy vọng con ngựa này vĩnh viễn không chạy đến Thiên Long Tự.”

... ..

“Âu Dương Khắc!!!!!! Cái tên miệng quạ đen này!!!!!!”

“Cái này tuyệt đối không thể trách tại hạ... Ngựa của Đại Lý các ngươi thường sẽ đột tử như vậy sao?”

“Cút xa một chút!!!!!!”

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Ngựa của Đại Lý quả thực sẽ không tự nhiên đột tử.

Khi Âu Dương Khắc và A Từ nhìn thấy Liễu Trần đang thoi thóp thì đã là đêm khuya.

Trên dưới toàn bộ Thiên Long Tự, ngoại trừ Liễu Trần ra thì đều trúng thuốc mê, Liễu Trần trúng một chương trí mạng.

Liễu Trần run rẩy đề cánh tay đang muốn cứu ông của Âu Dương Khắc lại: “Âu Dương công tử, đây là Tội Tâm Chương (*) trong Cửu Âm Chân Kinh... Bần tăng ngu tạng đều rạn nứt, cũng chỉ chịu đựng được một thời gian ngắn nữa thôi.”

(*) Tội Tâm Chương là một trong nhiều môn võ công được ghi lại trong Cửu Âm Chân Kinh, đây là một môn chương pháp vô cùng âm độc dùng để đả thương nội tạng của đối thủ. Nổi danh nhất với võ công này là Hắc Phong Song Sát: Đồng Thi Trần Huyền Phong và Thiết Thi Mai Siêu Phong, 2 trong 6 đệ tử ban đầu của Đông Tà Hoàng Dược Sư.

A Từ oán hận nói: “Hòa thượng, ngày hôm nay ta không thể giết chết tên họ Cao kia, ngày sau nhất định sẽ giết hấn báo thù cho ngươi.”

“Công chúa....” Liễu Trần móc từ trong ngực ra một khối lụa trắng: “Đây là bộ pháp và tâm pháp của Lăng Ba Vi Bộ, bần tăng vốn định chọn trong đám con cháu của Đoàn thị một người có tư chất và đức hạnh tốt để truyền lại... nhưng mà xem ra không còn kịp nữa, liền tặng cho công chúa đi thôi. Mong công chúa gấp dữ hóa lành, bảo vệ thái bình của Đại Lý...”

A Từ tiếp nhận tấm lụa trắng, biểu hiện có chút khó xử: “Hòa thượng, ta không phải thần tiên, làm sao có thể bảo vệ thái bình cho Đại Lý... Nếu ngươi cứ nói vậy, ta thực không dám nhận.”

“Quần thần lòng quyền.... Hoàng Thượng thế đơn sức bạc... Nếu như công chúa có cơ hội... xin tận lực giúp đỡ...”

Liễu Trần nói xong câu đó, cánh tay buông xuống, không nâng lên được nữa.

Hòa thượng của Thiên Long Tự được ăn thuốc giải, sau nửa canh giờ thì đều tỉnh lại, thi thể của Liễu Trần được đặt ở hậu đường, chờ đọc kinh siêu độ xong rồi mai táng.

Sau khi dàn xếp cho các hòa thượng xong, A Từ thở dài một hơi: “Nơi này quá buồn bức, ta muốn ra ngoài một chút.”

Âu Dương Khắc kéo cổ tay nàng nói: “Phía sau núi có một nơi rất đẹp, đi thôi.”

Phía sau núi có một nơi rất cao, tầm nhìn rất rộng... vô cùng thích hợp để ngắm sao.

“Đây chính là nơi rất đẹp mà ngươi nói?” A Từ bị gió thổi đến mức run lấy bẫy, đang ấm đột nhiên lạnh. Lại là đỉnh núi lúc đêm khuya, không lạnh mới là lạ.

Âu Dương Khắc phủ chiếc áo ca sa vừa mới mượn được cho A Từ: “Nàng xem, bầu trời tối đen, ngôi sao lóng lánh, là điềm lành a.”

“Ngươi còn biết xem tinh tượng?”

“Biết sơ mà thôi.” Tuy gió lớn nhưng Âu Dương Khắc vẫn chậm rãi phẩy quạt - cái này gọi là phong độ - giọng điệu cũng chậm rãi: “Ta đã nói cô nương sẽ nhận được Lăng Ba Vi Bộ, cô nương quả thực nhận được rồi.”

“Ngươi vậy mà lại vì một Lăng Ba Vi Bộ mà giết cháu trai ta?!” Lúc nói lời này, đoàn đao của A Từ đã kề trên cổ Âu Dương Khắc.

“A Từ... cô nương, ngươi làm gì vậy? Nếu như ta muốn giết Liễu Trần cũng không cần làm lớn chuyện như vậy! Hơn nữa, thứ giết chết Liễu Trần chính là Tội Tâm Chương trong Cửu Âm Chân Kinh, công phu này gần đây chỉ có Đồng Thi và Thiết Thi đã từng sử dụng. Ta ở Tây Vực đã lâu, không có chút liên quan nào đến hai người kia, hơn nữa, coi như ta biết bọn họ, cũng không thể sai khiến bọn họ nha!”

“Ý ngươi nói, là do Tướng quốc kia gây ra?” A Từ thu đao, ánh mắt vẫn ác liệt.

“Cháu trai này của ngươi sáng tác ra bài đồng dao nói Tướng quốc đại nhân sắp gặp đại nạn, nếu đổi lại là ta, ta cũng sẽ giết người để diệt trừ hậu họa.”

“Đồng dao?”

“Đúng vậy, ta đoán hẳn muốn dùng ngươi làm quân cờ để lật đổ Cao A Dục, đáng tiếc quân cờ này đi sai một nước, cháu trai này của ngươi trời sinh không phải là người biết tạo phản.”

“Dùng ta làm quân cờ? Ta có thể làm quân cờ gì?”

“Thân thể truyền kì của cô nương vốn đã có nhiều bí ẩn, coi như hẳn nói ngươi là thần tiên, thoỉ một cái là có thể diệt Cao A Dục thì cũng có người tin.”

A Tử móc từ trong lòng ra một khối lụa trắng, ném vào mặt Âu Dương Khắc: “Lăng Ba Vi Bộ này cho ngươi! Ngày mai rút ra khỏi Đại Lý cho ta!” Dứt lời, quay đầu tự mình trở về Thiên Long Tự.

Âu Dương Khắc cầm lụa trắng trong tay, kinh ngạc đứng đó, tưởng tượng về mặt lúc thúc phụ nhìn thấy nó, sẽ là cao hứng, hay là xem thường?

Một cơ nhân đến báo: “Thiếu chủ, người của Tướng phủ mời người ra ngoài một chuyện.”

Nơi này vốn là chỗ hẳn liên hệ tin tức với đám cơ nhân.

“Đến Tướng phủ?”

“Tướng quốc đích thân đến đây, ở phía trước không xa, mời thiếu chủ.”

Đường mòn vắng vẻ trong rừng sâu, nguyệt hắc phong cao, hai bóng người một đen một trắng đứng nhìn nhau, xung quanh trải đầy trạm gác.

“Tướng quốc đến đây lúc này là có việc gì?”

“Âu Dương công tử giết Liễu Trần, thực sự chỉ vì Lăng Ba Vi Bộ sao?”

“Tướng quốc dựa vào cái gì mà nói là tại hạ giết?”

“Người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, ở trong thành này, người có bản lĩnh giết ông ta, ngoài bản tướng, chỉ sợ là chỉ có Âu Dương công tử.”

“Tướng quốc nói như vậy, chỉ sợ sẽ không ai tin.”

“Vốn là đến đây, chính là quyết định muốn thay ngươi gánh nỗi oan này.”

“Điều kiện?”

“Kim Thành công chúa.”

Âu Dương Khắc không lên tiếng, không phải là vì kinh ngạc khi Cao A Dục biết tất cả mọi chuyện, mà là không quyết định được chuyện làm ăn này có muốn làm hay không.

“Nếu như Âu Dương công tử không đồng ý, bản tướng đương nhiên có biện pháp đem chân tướng lan truyền khắp thiên hạ.”

Giết một hòa thượng vốn không có gì quá mức nhưng ở giữa còn dính líu đến một A Tử, mọi chuyện liền trở nên không đơn giản. Âu Dương Khắc khẽ thờ dãi: “Ngươi muốn làm gì A Tử cô nương?”

“Ha ha ha, không ngờ Âu Dương công tử lại thương hương tiếc ngọc đến vậy... Thât kính thât kính..... Bản tướng đảm bảo không làm tổn thương đến một sợi lông tơ của nàng là được rồi.”

Âu Dương Khắc phát tay áo: “Ngươi không nói rõ ràng, ta không thể nào quyết định được.”

“Công tử lo xa rồi. Bản tướng chỉ là không nỡ nhìn nàng phiêu bạt ở bên ngoài, muốn khôi phục thân phận công chúa của nàng, tiếp đón vào cung mà thôi.”

“Nàng cực kì không thích ở trong hoàng cung.”

“Công tử ngay cả sở thích của mình cũng không thể nói chính xác, sao có thể nói về người khác một cách chắc chắn như vậy?”

“Tướng quốc thực giỏi ăn nói, Âu Dương Khắc khâm phục. Xin hỏi tướng quốc, khi nào thì biết thân phận của A Tử?”

“Từ lần đầu tiên thấy nàng.” Cao A Dục cười nói: “Công tử phải người giả làm công chúa gạt ta tới bắt Liễu Trần, ta thực sự không đành lòng, vì vậy mới mời công tử tới Tướng phủ, phối hợp diễn vở kịch vui này với công tử. Công tử qua nhiên khôn khéo quyết đoán như ta nghĩ. Chỉ là, công chúa là công

chúa của Đại Lý ta, tuy thanh danh của ta không tốt nhưng vẫn còn hiểu được lịch sử, bàn về thân sơ, xa gần, công chúa đi theo công tử, chẳng bằng ở lại Đại Lý.”

“Cao A Dục, nếu như ta biết nàng có gì bất trắc, chắc chắn sẽ toàn lực giết hết Cao gia.”

Thiên Long Tự.

Trụ trì Liễu Không xuất quan, sau khi kiểm tra thương thế của Liễu Trần, vuốt chòm râu xám trắng nói: “Đây không phải là Tội Tâm Chương.”

A Tử tròn mắt: “Đại sư, Liễu Trần cũng nói đó là Tội Tâm Chương mà.”

“Tội Tâm Chương chỉ dùng nội lực để phá vỡ ngũ tạng trong một khoảnh khắc, mà người giết Liễu Trần, hiển nhiên là nội lực không đủ thân hậu, là mụm độc khiến cho ngũ tạng đều tổn hại. Vì lẽ đó hẳn mới có thể chống đỡ được đến lúc các người trở về. A Tử cô nương, thừa dịp trời chưa sáng, cô nương đi đến phòng khách nghỉ ngơi đi.”

Khi Âu Dương Khắc trở lại Thiên Long Tự thì một tiểu hòa thượng đang đứng trước cửa chờ hắn: “Trụ trì mời Âu Dương công tử tới phòng thiền một chuyện.”

Trong lòng Âu Dương Khắc có chút thấp thỏm, chẳng lẽ vị trụ trì này đã hoài nghi mình.

Liễu Không nghênh đón ở cửa: “Nghe nói Âu Dương công tử ở bị tự bàn về phạt pháp, lão nạp bề quan mấy ngày, chưa từng gặp mặt, thất lễ.”

“Văn bối tới quấy rầy, làm phiền đại sư thanh tu rồi.”

“Nào có nào có, công tử, mời vào.”

Hai người ngồi vào chỗ của mình, mặt đối mặt, Liễu Không nói: “Lão nạp mời công tử đến là muốn thỉnh công tử cho biết thân thế của vị cô nương đi cùng công tử rốt cuộc là thế nào?”

“Đại sư đi thẳng vào vấn đề, văn bối cũng không dám lừa gạt. Vị cô nương kia vốn là do văn bối cứu được dưới chân Bạch Đà Sơn, nàng tự nói mình là con gái của Trần Nam Vương nước Đại Lý trước đây... Ban đầu văn bối cũng không thể tin được, nhưng mà có chứng cứ xác thực, không thể không tin... Liễu Trần đại sư cũng là phát hiện dung mạo của A Tử giống hệt Kim Thành công chúa nên mới mạo hiểm giấu ở trong chùa. Ôi... Không ngờ Liễu Trần đại sư lại bị hạ độc thủ như vậy...”

“Sinh thì không, tử diệc thị không, chỉ mong sư đệ sớm đến miền cực lạc... A di đà Phật.”

“Thực không dám giấu giếm, chuyện này A Tử cô nương là muốn đến Nhan Môn Quan nhảy vực tự sát... Văn bối khẩn cầu trụ trì khuyên nàng một chút.”

“Trời cao có đức hiếu sinh... Có điều theo lão nạp thấy, A Tử cô nương trần duyên chưa hết, tạm thời không lo đến tính mạng. Công tử cứ yên tâm đi.” Liễu Không khẽ mỉm cười: “Có điều nếu nàng thực sự là công chúa của Đại Lý ta, chỉ sợ không đến phiên lão nạp làm chủ.”

“A Tử cô nương xưa nay chán ghét văn bối, đã hạ lệnh đuổi khách với văn bối, trời sáng văn bối sẽ đi. Chỉ sợ A Tử cô nương muốn đi báo thù cho Liễu Trần đại sư, xin trụ trì tận lực bảo đảm an toàn cho nàng.”

“Kẻ thù không rõ, nói gì đến báo thù. Lão nạp sẽ tận lực bảo vệ nàng. Còn có một chuyện muốn thỉnh giáo công tử.”

“Xin trụ trì cứ nói.”

“Theo công tử thấy thì vì sao Liễu Trần sư đệ lại chết?”

“Xem ra là Tội Tâm Chương. Công phu này chỉ có Đồng Thi và Thiết Thi biết được, nghe nói bọn họ đã trộm Cừ Âm Chân Kinh của đạo chủ đảo Đào Hoa là Hoàng Dược Sư, phản bội sư môn trốn đi. Hai môn độc công là Cừ Âm Bạch Cốt Trảo và Tội Tâm Chương vô cùng lợi hại. Những năm gần đây, đôi vợ chồng này mai danh ẩn tích, không ngờ lại xuất hiện ở Đại Lý.”

“Sau khi lão nạp cẩn thận tra xét, phát hiện đó không phải là Tội Tâm Chương mà là một loại độc chương cực kỳ giống với Tội Tâm Chương. Âu Dương công tử là người dùng độc, chẳng lẽ không nhìn ra sao?”

Âu Dương Khắc khẽ cười nói: “Xấu hổ xấu hổ, nhãn lực của văn bối còn chưa tốt, lại nghe Liễu Trần đại sư nói là Tội Tâm Chương thì liền tin... Độc chương, xác thực là Bạch Đà Sơn chúng ta tính thông công phu này.”

“Thực không dám giấu, lão nạp từng hoài nghi công tử... Nhưng nghĩ tới nghĩ lui, công tử không có động cơ giết người. Hôm nay kính xin công tử cho biết, việc này có quan hệ với công tử không?”

Ánh mắt Âu Dương Khắc vô cùng kiên định, nói từng chữ âm vang: “Văn bối thực sự không có quan hệ với việc này.”

“Được, vậy mời Âu Dương công tử đi nghỉ trước. Ngày mai lão nạp sẽ tiễn công tử.”

“Vân bối cáo từ.”

Âu Dương Khắc ra khỏi phòng thiền, thờ phào nhẹ nhõm, không biết là lão hòa thượng kia nhìn ra kẻ hở gì... Nếu như A Từ biết được nhất định sẽ giật tím mặt như lúc ở sau núi, muốn giết mình để báo thù cho cháu trai.

Có điều hòa thượng kia nói một câu rất đúng, nàng tạm thời không có nguy hiểm đến tính mạng. Chỉ là một người cháu trai vừa mới quen mấy ngày mà thôi, chẳng lẽ người vừa đặt chân lên quê hương thì sẽ có lòng thương xót sao?”

Vậy quê hương của mình... ở nơi nào?

Bạch Đà Sơn, thúc phụ, mẫu thân, võ công, lạnh lùng, xà trận, cơ nhân, vách núi, Vọng Phong Lâu...

Âu Dương Khắc mang đầy bụng u sầu, nặng nề ngủ, đến lúc mặt trời vừa lên đã tỉnh lại. Để lại một phong thư viết cho Liễu Không rồi lặng lẽ xuống núi.

Đến lúc sắc trời sáng rõ, đội nghi trượng của phủ tướng quốc cũng đến cửa chùa. Cao A Dục ngồi trên cái liễn, phía sau còn có một kiệu lớn tám người khiêng trang trí hoa lệ.

“Phương trượng đại sư, bốn tướng tới đón xá muội hồi phủ.”

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Đến ngày hôm sau, khắp đầu đường cuối ngõ đều bàn luận chuyện Cao tướng quốc mới nhận một cô nương làm nghĩa muội. Cô nương này quốc sắc thiên hương, ôn nhu nhân tĩnh, văn võ song toàn, ngay cả Đường kim Hoàng thượng thấy cũng phải động tâm, lập tức muốn phong làm Quý Phi.

Bên trong phủ tướng quốc lại huyền não tới long trời lở đất.

Tỳ nữ run rẩy lúng túng: “Tiểu thư, Tướng quốc nói, những thứ đồ sứ ngọc thạch này đều có giá trị liên thành...”

“Giá trị liên thành thì sao? Bản cô nương thích đập, không được sao?!” A Từ vừa nói xong một chiếc bình hoa bằng sứ Thanh Hoa đã rơi xuống đất, vỡ tan.

“Không không không, không phải... Tướng quốc nói tiểu thư tùy ý đập, chỉ cần tiểu thư thích là được. Chỉ có điều... Chỉ có điều...”

“Có chuyện thì nói mau! Đừng có úp úp mở mở!”

“Tiểu thư còn không ăn cơm thì tướng quốc sẽ chém đứt chân tay nô tỳ!” Tỳ nữ quỳ trên mặt đất “Xin tiểu thư mở lòng từ bi...”

“Chém đứt tay chân?” A Từ cười hi hi nhìn chăm chăm tỳ nữ này một lúc: “Sao trước kia ta không nghĩ ra chứ... So với móc mắt thì chuyện này thú vị hơn nhiều...”

“Tiểu thư tha mạng... tha mạng...” Tỳ nữ này nằm dưới đất, không ngừng run rẩy, sau đó, nhắm hai mắt lại, ngất xỉu.”

“Tướng quốc... Tướng quốc...” Quan gia thở hồng hộc chạy tới báo: “Tỳ nữ đi hầu hạ tiểu thư lại ngất xỉu rồi.”

Cao A Dục thả chiếc bút đang phê duyệt công văn xuống, khẽ nhíu mày: “Người thứ mấy rồi?”

“Thứ bảy rồi...”

“Đi, đưa ta đi xem một chút.”

Khi A Từ từ Thiên Long Tự tới đây, Liễu Không đã căn dặn nàng không được manh động, khi đến lúc tự nhiên sẽ có người đến cứu nàng.

Nhưng là từ khi A Từ bị Liễu Trần nhốt trong Tầng Kinh Các thì đã ghen một bụng hòn dỗi, từ khi đến Đại Lý, đầu tiên là bị giam ở đại lao, sau lại bị giam ở Thiên Long Tự, bây giờ lại bị nhốt ở phủ tướng quốc! Từ trước tới giờ đây là lần đầu tiên nàng phải chịu khổ lâu như vậy! Cho nên khi Cao A Dục 'mời' nàng đến căn phòng tĩnh tế này thì toàn bộ đồ cổ, tranh chữ trong phòng đều gặp tai ương.

Cao A Dục đi tới cửa, cho thị vệ lui ra, đẩy cửa vào. Không ngờ một nghiên mực bằng đá bay tới trước mặt hắn, nếu không phải hắn tránh kịp thì chỉ sợ sống mũi đã bị cắt thành hai khúc.

“Tiểu muội, ngươi khiến cho căn phòng này trở nên lộn xộn như vậy, ngươi làm sao có thể ở được?”

“Phi! Ai là tiểu muội của ngươi?! Ngươi làm chết trai của ta còn không xứng!”

“Được được được, vậy A Tử cô nương thích ta gọi tên cô là A Tử hay là A Chu đây?”

“Ngươi nhanh thả ta ra, nếu không ta liền đốt phủ tướng quốc của ngươi.”

Cao A Dục tránh qua những mảnh vỡ trên mặt đất, ngồi xuống bàn bát tiên, tự rót một ly trà uống: “Trong phủ đề phòng nghiêm ngặt, sẽ có người cứu hỏa.”

“Vậy... Vậy ta sẽ nhân lúc ngươi ngủ mà giết ngươi!”

“Cô nương, ta mời cô tới đây cũng không có ác ý, chỉ là không đành lòng nhìn cô phiêu bạt giang hồ, muốn cho cô một cuộc sống yên ổn mà thôi.”

“Mèo khóc chuột, giả từ bi.”

“Thân thể của cô nương, tại hạ có biết một chút, nếu như cô nương bị người có dụng tâm khác lợi dụng thì sẽ hại nước hại dân, khiến triều đình bất ổn. Vì lẽ đó, ta không thể thả cô nương đi. Ở bên trong phủ tướng quốc này, ta có thể đảm bảo sự an toàn của cô nương.”

“An toàn? Từ khi bản cô nương tiến vào nơi quỷ quái này thì sẽ không được an toàn!”

Cao A Dục nhú mày: “Cô nương có muốn giết ta để báo thù cho hòa thượng kia không?”

A Tử hung hăng trừng mắt: “Tốt nhất là mỗi ngày ngươi đều mở to mắt mà ngủ, nếu không, sớm muộn bản cô nương cũng giết ngươi!”

“Thị vệ trong phủ đều là cao thủ được tuyển chọn tỷ mỉ, cô nương tuyệt đối không nên manh động, bằng không đao kiếm không có mắt, làm bị thương cô nương thì sao bản tướng có thể nhẫn tâm chứ.”

A Tử từ hàm răng nghiến ra hai chữ: “Giả dối.”

“Như vậy đi, ta đánh cược với cô nương, sau một tháng, nếu như cô nương vẫn muốn giết ta thì ta sẽ giao mạng mình cho cô nương. Nếu như cô nương thay đổi chủ ý thì liền ngoan ngoãn làm tiểu muội của tại hạ.”

“Nửa tháng.”

“Được. Vậy, cô nương đã chịu ăn cơm chưa?”

Tường của phủ tướng quốc cũng cao hơn những nơi khác một trượng, vì thế A Tử cũng lập tức bỏ qua ý định trốn đi. Cũng may, có thể tùy ý đi lại bên trong phủ tướng quốc rồi.

Cao tướng quốc không phải là người hẹp hòi, phí ăn mặc ở đương nhiên không cần phải nói, ngày ngày đều mời các loại gánh hát gánh xiếc ảo thuật các trò để dễ dàng vị nghĩa muội này chơi đùa. Trải qua mấy ngày, nghĩa muội đại nhân dường như vẫn rất thỏa mãn.

Có điều, cho dù có đồ chơi tốt đi nữa thì với A Tử cũng chỉ là tình thành mới mẻ mà thôi, không bao lâu sau cảm xúc buồn phiền và nóng nảy của nàng lại bạo phát.

Hạ nhân của phủ tướng quốc thực sự không dễ làm.

Hôm nay, A Tử sau khi phát hỏa xong thì cảm thấy tinh thần rất thoải mái, đi bộ xung quanh phủ. Núi đá hoa cỏ, tiền thính hậu đường, thị vệ nô bộc, không hề khác gì mấy ngày trước.

A Tử dừng lại, ngồi nghỉ chân trên một tảng đá, thuận miệng hỏi nha hoàn phía sau: “Tướng quốc của các ngươi đâu?”

“Thưa tiểu thư, Tướng quốc đang phê duyệt công văn.”

“Bắt hẩn đến đây cho ta.”

“Chuyện này...” Trên mặt nha hoàn hiện lên vẻ do dự nhưng chỉ trong nháy mắt đã lập tức cười lạnh nói: “Nô tỳ lập tức đi.” Tướng quốc tức giận cũng chỉ răn dạy vài câu, vị tiểu thư một khi đã giận lên thì phải có người gây tay gây chân.

Chỉ qua thời gian uống nửa ly trà, nha hoàn trở về, gương mặt đau khổ.

“Thế nào, họ Cao kia không chịu đến?”

“Không không, không phải, tướng quốc hôn mê...”

A Tử đứng dậy đi về: “Thật mất hứng.” Đi mấy bước lại quay đầu lại, “Đưa ta đi xem xem.”

“Tiểu thư, sao ngài lại đến đây?” Quân gia vừa mới tiến ngự y đi, vừa bước một chân vào cửa đã thấy A Từ thành thành thoi thoi đi tới, tưởng rằng nàng tới để tìm thú vui tiêu khiển, bị dọa tới một thân toàn mồ hôi lạnh.

“Tại sao ta lại không thể tới?” “A Từ liếc nhìn quân gia một cái rồi trực tiếp đi vào phòng.

Cao A Dục nằm ngửa mặt trên giường, sắc mặt trắng bệch, môi xanh tím, nhìn qua không giống như đang giả bộ.

“Tướng quốc của các người làm sao vậy?”

Quân gia thở dài: “Tướng quốc gần đây vất vả quá độ, chứng hôn mê lại tái phát.”

“Vất vả quá độ?”

“Nghe nói Nam Cung phản loạn, Thổ Phiên xâm chiếm, phía tây gặp hạn hán.... Từ nhỏ Tướng quốc đã có chứng bệnh hôn mê, gần đây.... Rắc rối đúng là càng ngày càng nhiều.” Quân gia nói xong, đôi mắt rơi ra hai giọt lão lệ vẫn đục: “Nếu tướng quốc biết tiểu thư đến thăm, người nhất định sẽ rất vui mừng...”

“Ta tới là muốn nhìn xem hân đã chết chưa, xem ra không chết được, ta đi đây.”

“Tiểu thư xin dừng bước...” Quân gia chặn trước mặt A Từ đang muốn bỏ đi: “Lão nô khẩn cầu tiểu thư, bồi bên cạnh tướng quốc nhiều một chút đi... Tướng quốc, người... sợ là không còn nhiều thời gian nữa...”

“Ta cũng không phải người nào của hân... Ai nha, người tránh ra!”

“Tiểu thư bớt giận... Có thể nói chuyện một lúc hay không?”

Bên trong phòng nhỏ, quân gia kể cho A Từ nghe về nguyên do của chứng bệnh hôn mê của Tướng quốc nhà ông.

Năm ấy Cao A Dục tay nắm đại quyền, gặp phải chuyển sự với Thổ Phiên, biên thùy Đại Lý thế đơn sức yếu, đánh không lại, cũng chỉ có thể đàm phán hòa bình. Kết quả đàm phán ngoại trừ hàng năm phải tiến cống thì còn phải gả một vị công chúa đến Thổ Phiên.

Lúc đó Hoàng đế không có con gái, các đại thần kiến nghị Hoàng đế nhận con gái một vị vương công làm nghĩa nữ, phong làm công chúa rồi gả qua Thổ Phiên. Vì biểu hiện thành ý nên đã chọn trúng muội muội của Cao tướng quốc.

Mà Cao tiểu thư, sau khi đến Thổ Phiên một tháng liền bị tra tấn đến chết, bên phía Thổ Phiên đến một năm sau mới thông báo cho Đại Lý.

Lúc đó thực lực của hai nước cách xa nhau, Cao A Dục cũng chỉ có thể nhẫn nhịn khóc thầm

“Tướng quốc chỉ có một người muội muội như vậy... Người vẫn cho rằng là mình hại chết tiểu thư, từ năm đó liền mắc chứng bệnh hôn mê. Tiểu thư, người và tiểu thư nhà ta giống nhau đến bảy phần... Vì lẽ đó Tướng quốc mới nhận tiểu thư làm nghĩa muội. Ngự y nói bệnh của Tướng quốc phải từ từ điều dưỡng, nhưng mà mấy năm gần đây Tướng quốc không có một khắc nhàn rồi... Lần này ngự y nói, Tướng quốc lo lắng quá độ, tổn thương tới phủ tạng, sợ là không gắng được một tháng...”

Trong lòng A Từ thầm nói, khó trách họ Cao kia muốn đánh cược, thì ra là đã sớm biết mình không sống được lâu. “Vậy chờ hân chết đi là ta có thể rời đi rồi sao?”

“Chuyện này... Tướng quốc sẽ an bài cho tiểu thư. Chỉ cần tiểu thư rảnh rồi thì tới thăm người nhiều một chút.”

Câu nói tiếp theo của A Từ lập tức khiến cho lão quân gia ghen lời không nói được gì: “Đây không phải là do các người và Tướng quốc nhà các người cùng nhau diễn khổ nhục kế chứ?”

Thực ra từ khi A Từ nhìn thấy Cao A Dục nằm trên giường giống như người chết thì đã biết là không phải khổ nhục kế, vì sớm ngày có thể rời khỏi nơi quỷ quái này, chính mình không thể làm gì khác là miễn cưỡng làm người tốt.

Bưng trà, đưa nước, mớm thuốc, những việc này đương nhiên không cần A Từ làm. Nhiệm vụ của nàng là nói chuyện với Cao A Dục. Đây là do lão quân gia rơi lệ hết lời năn nỉ.

Tuy rằng Tướng quốc đại nhân đã ba ngày không tỉnh dậy rồi.

A Từ đỡ trán, ngủ gà ngủ gật: “Họ Cao... Người nhanh tỉnh lại đi... Bản cô nương sắp bị lão quân gia kia của người làm phiền chết rồi...”

“Ai khiến cô nương tức giận rồi? Bản tướng nhất định không tha cho hân.”

“Đương nhiên là lão quân gia đáng ghét kia của người rồi...” Lời nói được một nửa thì A Từ mở mắt ra, nhìn thấy Cao A Dục đang ngồi dậy nhìn nàng cười.

Hai người mắt to trừng mắt nhỏ không lâu thì quân qua vội vàng chạy tới báo: “Thành chỉ tới.... Xin tiểu thư đi ra ngoài tiếp chỉ... Tướng quốc? Ngài tỉnh rồi?”

Vị công công tuyền chỉ vênh vào tự đắc hơn bất kì lần nào khác.

“Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết: sắc phong nghĩa muội của Tướng quốc Cao A Dục làm An Quốc quận chúa, ba ngày sau tới Tây Hạ thành hôn cùng với Nhị vương tử của Tây Hạ. Khâm thủ.”

Cao A Dục tiếp nhận thánh chỉ xong, nói với A Tử: “Ta biết ngươi không muốn đi, ăn cơm tối với ta, ta nghĩ cách thả ngươi đi, thế nào?”

Ngày mai, Tướng quốc và An Quốc quận chúa tiến cung tạ ơn, A Tử cuối cùng cũng coi như gặp được một cháu trai khác của mình, Hoàng đế Đại Lý, Đoàn Chính Tường.

Quận chúa tạ ơn xong, quân thần hai người liền bàn luận về chuyện của Nam Cương và Thổ Phiên, Hoàng thượng nói: “Nghe nói gần đây thân thể ái khanh không khỏe, hôm nay nhìn khí sắc của ái khanh rất tốt, xem ra những gì trẫm nghe được chỉ là lời đồn rồi.”

“Hoàng thượng thánh minh, thần thực sự mang bệnh trong người, sau này sợ là không thể phân ưu với Hoàng Thượng... Xin Hoàng thượng phê chuẩn cho thần từ chức Tướng quốc, liên quan đến việc Tướng quốc mới, thần đã nghĩ được ứng cử viên, xin Hoàng thượng xem qua.”

Hoàng thượng đọc qua tấu chương Cao A Dục dâng lên một lần, khẽ nhủ mảy: “Ái khanh là rường cột nước nhà, sao có thể nói đi là đi... Hơn nữa lúc này chính là lúc rối loạn, ái khanh vẫn nên vất vả thêm vài năm, trẫm còn muốn dựa vào ái khanh a...”

“Hoàng thượng!” Cao A Dục lập tức quỳ xuống: “Bệnh của thần thực sự đã đến giai đoạn cuối... không còn nhiều thời gian rồi... Hoàng thượng tài trí mưu lược kiệt xuất đã có thể một mình chống đỡ một phương... Cầu xin hoàng thượng phê chuẩn cho thần từ quan!”

“Ái khanh kiên trì như vậy, trẫm về không làm khó ái khanh nữa.”

Về đến nhà, Cao A Dục đem quan ấn và công văn nộp lại cho Lại bộ, phân phát tất cả thị vệ và hạ nhân, chỉ còn dư lại một lão quản gia.

Chỉ là ngoài cửa có Ngự Lâm Quân phụng lệnh 'bảo vệ' quân chúa.

“Quận chúa, bây giờ ngươi là người có cấp bậc cao nhất nơi này rồi.” Cao A Dục bung chén cháo do chính tay mình nấu: “Ta chỉ có thể nấu cháo, xem như là bữa cơm tiền quận chúa rồi.”

“Thị nữ cũng đuổi đi, ngay cả người làm cơm cũng không có...” A Tử lăm bằm, múc cháo uống một ngụm, mùi vị cũng được.

“Hoàng thượng muốn gả ngươi tới Tây Hạ chính là đang nói cho đủ loại quan lại là Cao A Dục đã là minh nhật hoàng hoa (*), là tường cũ đang chờ mọi người đẩy ngã. Một khi ta từ quan nhất định sẽ có người kết tội ra, đến lúc đó đủ loại quan lại vì nịnh nọt Hoàng thượng, nói không chừng sẽ định cho ta một cái tội lớn phải chu di cửu tộc, có giữ lại thì bọn họ cũng sẽ bị ta liên lụy.”

(*) Hoàng hoa nghĩa là hoa cúc, người Trung Quốc thường thưởng cúc vào tiết Trùng Dương, Minh Nhật là để chỉ sau tiết Trùng Dương. Cả câu ý chỉ những việc đã qua, việc và người đã lỗi thời.

“Cũng đúng nha, ngươi làm nhiều chuyện xấu như vậy, không có ai cáo ngươi mới là lạ.”

Trời trong trắng sáng, Cao A Dục đón ngọn gió đêm thổi tới, cười nói: “Kỳ hạn nửa tháng cũng sắp đến, cô nương còn muốn giết ta sao?”

A Tử khó khăn nuốt miếng cháo đang ngậm trong miệng xuống, cái này gọi là ăn người miệng ngán, bắt người tay mềm: “Quên đi... Dù sao ngươi cũng không sống được bao lâu nữa. Có điều, ngươi nói sẽ nghĩ cách để ta đi, nói chuyện phải giữ lời.”

“Được.”

Còn lại hai ngày, A Tử được truyền vào cung học tập các loại lễ nghi của Đại Lý và Tây Hạ, đến khi nàng học xong, nhớ tới phò mã Tây Hạ năm đó là Hư Trúc, trong lòng khá là đồng tình.

Ngày thứ ba, y phục của A Tử được đổi mới hoàn toàn, ngồi trên đại kiệu tám người khiêng được đội ngũ đưa dâu hộ tống đi Tây Hạ.

Trước khi đi, Cao A Dục cũng không tới đưa tiễn, chỉ bảo quản gia đưa tới một câu nói: “Sau này không cần trở lại Đại Lý nữa.

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Đại Lý và Thổ Phiên đang khai chiến, vì thế nên không thể làm gì khác hơn là đi đường vòng qua Tổng Kim đề vào Tây Hạ. Đội ngũ đưa dâu ngoại trừ

hai cung nữ, tám tên thị vệ và một số kiệu phu của Đại Lý thì còn có một vị Tướng quân của Tây Hạ đến đón dâu, bốn cao thủ Nhất Phẩm Đường và mấy tên ám vệ.

Tuy rằng ra khỏi Đại Lý thì đã đổi kiệu thành xe ngựa nhưng cân nhắc đến thân phận kim chi ngọc diệp của quân chúa nên vị Tướng quân Lý Tông Úc đến đón dâu hạ lệnh không được đi nhanh. Đi hơn nửa tháng mới tới Thành Đô Phủ.(*)

(*) Phủ: là một khu vực hành chính từ đời Đường đến đời Thanh, cao hơn Huyện một cấp.

Ngay khi vừa lên kiệu thì A Tử đã tính toán làm thế nào để chạy trốn nhưng mà cái tên Lý Tông Úc kia nhìn qua có vẻ có võ công rất cao, lại còn không biết có bao nhiêu con mắt đang ẩn nấp ở nơi nào nhìn chăm chăm vào nàng, vì thế trong nửa tháng này kế hoạch chạy trốn của A Tử vẫn đang nằm trong trạng thái tìm cách.

Ngồi trong xe ngựa xóc nảy, A Tử chống cằm vô cùng sầu não. Cao A Dục nói sẽ có người tới cứu mình, người kia chẳng lẽ thực sự muốn chờ thêm mấy tháng nữa rồi mới tới sao?”

Mưa phùn kéo dài, đội ngũ đưa dâu đi đến một vùng hoang dã, xe ngựa rơi vào trong bùn.

“Mời quận chúa xuống xe, mặt tướng gọi người kéo xe lên.” Trong tiếng mưa rơi, thanh âm của Lý Tông Úc vẫn rõ ràng, mạnh mẽ.

A Tử vén rèm lên, dưới sự nâng đỡ của cung nữ, dẫm lên nước bùn, đứng ở bên cạnh.

Nhìn một đám người lao lực kéo xe, ngược lại cũng rất thú vị.

Bọn thị vệ cùng nhau tiến lên, Lý Tông Úc ở bên cạnh thét to: “Ta đếm một hai ba, mọi người cùng nhau dùng sức, một, hai,.....”

Tiếng 'ba' không thể thốt ra được bởi vì sau gáy của hắn đã xuất hiện một mũi tên.

Ngay sau đó, tám thị vệ của Đại Lý đều lấy vũ khí ra, giết hết bốn tên người Tây Hạ.

A Tử nhìn cung nữ đang che ô ở bên cạnh, cung nữ kia mang vẻ mặt kiên nghị nhìn nàng: “Quận chúa, chúng ta phụng lệnh Tướng quốc, bảo vệ quận chúa rời đi an toàn.”

A Tử nhìn theo ánh mắt của nàng, Âu Dương Khắc ngồi trên lưng ngựa, tay cầm cung tên, hí ha hí hửng nhìn nàng, hiển nhiên sau khi hắn bắn trộm tên thì có tâm tình rất tốt.

Âu Dương công tử ngồi trên lưng ngựa, đưa một cánh tay về phía A Tử, ánh mắt nhu hòa, giọng điệu kiên định: “Đến đây.”

A Tử nhẹ nhàng tiêu sái đi qua, sau đó được Âu Dương Khắc kéo lên ngựa.

Móng ngựa đạp lên bùn đất lầy lội, nhanh chóng chạy xa mấy dặm, sau cơn mưa trời lại sáng.

Trong thành có trà lâu để cho người ta nghỉ ngơi làm ấm người. Câu nói đầu tiên của A Tử lại khiến cho Âu Dương Khắc thất vọng: “Bọn họ sẽ không có phiền phức gì chứ?”

“Ta cho rằng nàng sẽ hỏi tại sao ta lại đến.” Trong tay Âu Dương Khắc phe phẩy cái quạt ngàn năm không đổi “Lúc này, hẳn là bọn họ đều tự vẫn rồi.”

“Tự vẫn?”

“Bọn họ muốn giả trang thành bị cướp giết hại, như vậy mới có thể báo cáo lại với phía Tây Vực.” Âu Dương Khắc cười khổ: “Quận chúa trở về nhà mẹ đẻ một chuyến, quả nhiên không giống như trước kia.”

“Ai cần người lo!”

“Xuyt---” Âu Dương Khắc đột nhiên dùng ngón trỏ che môi, vô cùng thần bí nói: “Trước tiên đừng nói chuyện....”

A Tử căng thẳng đến nỗi toát mồ hôi lạnh: “Sao vậy? Chẳng lẽ còn có ám vệ của Tây Hạ?”

Âu Dương Khắc chậm rãi đứng dậy, nghiêng người lau vết bùn đất trên cổ A Tử, bốn mắt nhìn nhau, phát hiện trong đôi mắt đã từng thấy mỗi ngày có thêm thần thái khiếp sợ: “Không cần nói không cần ta lo, ta sẽ thương tâm.”

Mặt A Tử hơi đỏ lên, lập tức cảm lý trà hắn qua.

Âu Dương Khắc vẫn còn sợ hãi, lau một mặt đầy nước trà, may mà trà này không nóng.

A Tử đặt mạnh ly trà xuống bàn, xoay người rời đi.

Tiểu nhị đem khăn lông đưa qua: “Công tử, lấy cái này lau đi.”

Sau cơn mưa đầu mùa, người đi trên đường dần dần tăng lên. Trong phố xá sầm uất, Âu Dương Khắc cách một đoàn người đi đường nhìn sang. Bóng dáng màu tím ở ngoài mười trượng kia vẫn luôn nằm trong tầm mắt của hắn.

“Ông chủ, ngựa này bán thế nào?”

“Cô nương thật tinh tường, đây là Hãn Huyết Bảo Mã của Tây Vực, toàn bộ Thành Đô Phủ này chỉ có một con, ba mươi vạn lượng bạc trắng.”

“Ba mươi vạn lượng?” Lúc A Tử rời khỏi Đại Lý, đồ cưới mang đi cũng không ít nhưng phần lớn đều là đồ vật quý giá, hiện tại ngân phiếu mang trên người chỉ có ba vạn lượng.”

“Cô nương có thể ra giá bao nhiêu?”

“Ta cũng chỉ có ba vạn lượng...” A Tử vuốt ve cổ ngựa, trên tay quả nhiên dính đầy mồ hôi màu máu.

Người buôn ngựa vỗ đùi: “Nhìn ánh mắt của cô nương rất tốt lại thoải mái, chuyện làm ăn này ta cũng không tính toán nữa, bán lỗ vốn cho cô nương!”

“Ngựa này thực sự có thể một ngày đi ngàn dặm sao?” A Tử vừa rút ngân phiếu vừa nghi hoặc.

Người buôn ngựa vỗ ngực một cái: “Nếu như không thể một ngày đi ngàn dặm thì cô nương cứ đến nơi này tìm ta đổi!”

A Tử đưa ngân phiếu ra, lại rút một tờ vè: “Ta phải giữ lại một trăm lượng để ở trọ ăn cơm.”

“Chuyện này.... Thôi thôi, dù sao cũng đã lỗ, không để ý lỗ thêm một trăm lượng.” Người buôn ngựa nhìn bóng dáng A Tử dẫn ngựa đi, hô to: “Cô nương còn muốn mua ngựa thì cứ tới đây nha!”

Âu Dương Khắc cách đó không xa nhìn thấy cảm thấy thực buồn cười.

Có Hãn Huyết Bảo Mã một ngày đi ngàn dặm, không tới mấy ngày là có thể đến Nhạn Môn Quan rồi. Tâm trạng của A Tử vui mừng, tìm quán cơm ăn uống no đủ, khi mặt trời lên cao liền cười lên ngựa tiếp tục đi về phía Bắc.

Từ đây đi hai trăm dặm về phía Bắc sẽ có một thôn trấn, dựa vào sức lực của ngựa này thì thừa sức.

“Tỷ phu, muội mua một con bảo mã mang đến cho huynh xem có được không?”

Âu Dương Khắc cười ngựa đi theo phía sau A Tử hai, ba dặm, đến lúc hoàng hôn mới đuổi kịp.

Bên dòng suối hoang dã, A Tử vừa cho ngựa uống nước vừa chỉ thiên mà mắng: “Tên buôn ngựa chết tiệt, bán cô nương muốn chặt chân tay của ngươi, cắt đầu lưỡi của ngươi, móc mắt của ngươi cho rết ăn!”

“Thì ra rết còn có thể ăn thịt người sao?”

A Tử vừa tức giận, theo tiếng nhìn sang, người kia đúng là Âu Dương Khắc âm hôn bất tán đang dắt ngựa từ từ đến, vẻ mặt thoải mái, giọng điệu nhàn nhã dường như đang cười nhạo nàng bị tên buôn ngựa lừa gạt.

“Rết bán cô nương nuôi có thể ăn thịt người! Ngươi theo tới đây làm gì?”

Âu Dương Khắc đến gần, vuốt cổ con 'Hãn Huyết Bảo Mã' một cái: “Chu sao này mãi không đủ mịn, xoa ở trong tay còn thấy gợn...”

A Tử tức giận trừng Âu Dương Khắc một chút: “Ngươi vẫn luôn đi theo ta?”

Âu Dương Khắc trợn mắt lên chớp chớp hai cái, vô tội gật đầu.

“Vậy ngươi nhìn thấy ta mua ngựa đúng không?”

Âu Dương Khắc lại gật đầu.

“!!!! Ngươi biết đó là tên lừa đảo còn không nói cho ta biết?!!!”

Âu Dương Khắc sờ lỗ tai, nhỏ giọng nói: “Cô nương nói tại hạ không cần lo chuyện của cô nương... Trong lúc tại hạ còn đang do dự thì cô nương đã dẫn ngựa đi rồi.... Có điều tại hạ đã vô cùng hối hận, mất bò mới lo làm chuồng thì đã muộn rồi...”

A Tử quét mắt tới, Âu Dương Khắc cười cười nói: “Ta muốn nói là, con ngựa này của cô nương đoán chừng cũng không thể chạy được nữa.... Ta có thể đưa cô nương một đoạn... Đến thành trấn phía trước thì sẽ mua giúp cô nương một con ngựa.”

A Tử lạnh mặt không lên tiếng, Âu Dương Khắc lấy từ trong bọc hành lý ra một vật: “Còn nữa, vật này trên trở về với chủ cũ rồi.”

“Thần mộc vương đình?”

Đi phía trước là núi hoang, phía sau là dã lĩnh, ăn gió nằm sương chính là để nói đến hiện tại.

“Này, rốt cuộc ngươi có làm được không hả?” A Tử đói bụng đến nỗi choáng váng đầu óc, vô vọng nhìn Âu Dương Khắc cảm cảnh cây khô khua qua khua lại trong nước.

Bắt cá, đúng là việc cần có kỹ thuật.

“Có, có.” Âu Dương Khắc vui mừng giờ cảnh cây lên, bên trên có một con cá bằng lòng bàn tay.

Lại bận rộn một lượt nữa, tổng cộng bắt được ba con cá, hai người nhóm lửa lên, cuối cùng cũng giải quyết được vấn đề cơm tối.

Một con nướng cháy, một con nướng sống, còn dư lại một con, hai người chia nhau, Âu Dương Khắc được chia phần đầu cá.

A Tử ăn xong lau miệng nói: “Nếu ngươi biết sẽ tới nơi này thì sao không mua vài đồ ăn mang theo?”

Âu Dương Khắc cúi đầu đỏ mặt nói: “Là lỗi của ta...”

Chỗ này nhiều cỏ nhiều sâu, A Tử lấy Thần mộc vương đỉnh ra đặt ở một chỗ, lại lấy chút cỏ ngải ra đốt, chốc lát sau liền có các loại bọ cạp rần rết linh tinh bò vào.

Một lát sau, chỉ còn lại một con nhện lớn cỡ nửa bàn tay.

A Tử cười hải lòng: “Một con hắc quả phụ lớn như vậy, cũng thực hiếm thấy.” (Nếu ta không nhầm thì do nhện cái thường ăn thịt bạn tình sau khi giao phối cho nên thường được gọi là hắc quả phụ, không biết đúng không nữa.)

“Nghe nói Thần mộc vương đỉnh này dùng để luyện hóa công đại pháp? Cô nương đã từng luyện thành sao?”

“Ta nếu như ta đã luyện thành thì đã sớm hút hết công lực của ngươi rồi.”

“Gia thúc cảm thấy hút công lực của người khác là việc làm của kẻ yếu cho nên sau khi có được Thần mộc vương đỉnh này thì vẫn bỏ không.”

A Tử nhìn con hắc quả phụ kia đang ăn một con bọ cạp nhỏ: “Không cần ngươi ở đây chê cười, xem thường Thần mộc vương đỉnh của ta thì rút xa một chút.”

Âu Dương Khắc cười cười, yên lặng ngồi một bên. Hắn nhớ mấy ngày trước Cao A Dục cho người tới tìm hắn, khi đó hắn đã đi tới Lộ Châu, nếu không phải bị trì hoãn ở Đại Lý vài ngày thì sợ là hắn đã đến Trung Đô.

Đi suốt ngày đêm, trở về lại đi vòng một đoạn lớn như thế, lại còn làm không biết mệt. Âu Dương Khắc lắc đầu một cái, dường như mình đối với nữ nhân này thực sự quá kiên trì rồi.

“Cô nương, tại sao Cao tướng quốc lại cho cô nương gả đi Tây Hạ?”

A Tử cũng không để ý đến hắn, tiếp tục nhìn trùng độc của mình.

Âu Dương Khắc tự nói một mình: “Lẽ nào Cao tướng quốc thất thế? Vậy thì thật sự là cơ hội tốt để cô nương báo thù cho Liễu Trần đại sư, tại sao cô nương không ta tay?”

A Tử vẫn không nói một lời.

“Cao tướng quốc tuổi trẻ anh tuấn, lại là tướng quốc cao quý, cũng khó trách cô nương lâu ngày sinh tình.”

A Tử nghe lời này xong trực tiếp cảm Thần mộc vương đỉnh ném qua: “Ngươi còn ở đây nói hươu nói vượn thì đừng trách bản cô nương không khách khí.”

Âu Dương Khắc hai tay ôm đỉnh trả lại: “Rốt cuộc cô nương cũng chịu để ý đến tại hạ rồi?”

A Tử đưa lưng về phía Âu Dương Khắc, nằm xuống trên cỏ: “Ngươi đã cứu ta, coi như ta nợ ân tình của ngươi.”

Màn đêm sâu thẳm, Âu Dương Khắc nằm đối mặt với ánh trăng, một đêm không ngủ.

Lúc trời sáng, hai người tiếp tục lên đường, ngựa của A Tử không chạy được nhanh mà hơn trăm dặm phía trước mới có người ở, hai người chỉ có thể cưỡi chung một con ngựa.

A Tử nói: “Tại sao ngày hôm qua chúng ta không nghĩ đến chuyện ăn thịt ngựa đây?”

Âu Dương Khắc ở phía sau u ám nói: “Cô nương thiên tính thuần lương, nhất định là không đành lòng giết.”

“Âu Dương Khắc, ngươi đang mắng ta sao?”

“Sao dám, sao dám...”

Đến trưa, rốt cuộc hai người cũng nhìn thấy thôn trấn, sau khi ăn uống no say, Âu Dương Khắc mua một con ngựa tốt cho A Từ.

“Đây là ngựa chiến của Mông Cổ, tốc độ và sức lực mặc dù không bằng Hãn huyết bảo mã nhưng tốn ít bạc hơn nhiều.” Âu Dương Khắc nói: “Ta đi Trung Đô, cô nương đi Nhạn Môn Quan, nếu cô nương không ngại, chúng ta có thể đồng hành một đoạn đường được không? Trên đường cũng dễ dàng chiếu cố lẫn nhau.”

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13

“Đây là ngựa chiến của Mông Cổ, tốc độ và sức lực mặc dù không bằng Hãn huyết bảo mã nhưng tốn ít bạc hơn nhiều.” Âu Dương Khắc nói: “Ta đi Trung Đô, cô nương đi Nhạn Môn Quan, nếu cô nương không ngại, chúng ta có thể đồng hành một đoạn đường được không? Trên đường cũng dễ dàng chiếu cố lẫn nhau.”

“Vậy cũng được, có điều người bảo những nữ nhân kia cách xa một chút, ta nhìn thấy chướng mắt.”

Âu Dương Khắc có bạc, có võ công, còn có tùy tùng đi theo bảo vệ, thực là một người bạn đường tốt hiếm có, cho dù A Từ mạnh mẽ nhưng cũng không đành lòng cự tuyệt.

“Đương nhiên, đương nhiên.” Âu Dương Khắc cười mờ ám: “Ta đã bảo các nàng ấy đi trước rồi, cô nương có thể yên tâm.”

“Người đừng có nghĩ nhiều, chỉ là ta không chịu nổi bộ dạng nữ giả nam trang của bọn họ mà thôi.” A Từ vung roi, móng ngựa đạp xuống khiến cho bụi đất tung bay.

“Kì dị?” Âu Dương Khắc cười cười, thúc ngựa đuổi theo.

Một đường ra sức thúc ngựa, cuối cùng cũng đã tới Trung Đô ở Yên Kinh.

Tám cơ nhân sớm đã đợi ở ngoài thành, mỗi người đều là một thân áo trắng, cưỡi một con lạc đà trắng như tuyết, xếp hàng ở trên đường, vô cùng chói mắt. Đám cơ nhân nhìn thấy Âu Dương Khắc thì đồng loạt xuống khỏi lạc đà, hành lễ.

“Chúng nô tỳ đã chuẩn bị xong tiệc rượu ở trong thành, mời công tử sư phụ đi dùng cơm trước.”

“À, các người đã từng gặp A Từ cô nương rồi.” Cây quạt của Âu Dương Khắc chỉ về phía A Từ ở bên cạnh, đám cơ nhân dù không tình nguyện nhưng vẫn ngoan ngoãn hành lễ. Âu Dương Khắc sầm mặt nói: “Sau này không được thất lễ trước mặt A Từ cô nương.”

“Vâng.”

Âu Dương Khắc xuống ngựa nhìn A Từ: “A Từ cô nương, chúng ta đổi thành đi lạc đà được không?”

A Từ nói: “Tự người cưỡi lạc đà của người đi đâu thì đi, ta muốn đi Nhạn Môn Quan, như vậy thì từ biệt thôi.” Nói xong liền vung dây cương muốn đi.

Âu Dương Khắc tiến lên ngăn cản: “Yên Kinh này là nơi phồn hoa nhất hiện nay, còn náo nhiệt hơn Biện Kinh khi xưa, nếu cô nương đã đến rồi thì đi dạo một chút đi, thế nào?”

A Từ lạnh lùng nói: “Ta không có hứng thú.”

“Cô nương và ta sắp từ biệt, tốt xấu thì cùng ăn bữa cơm rồi đi.” Giờ đang là buổi trưa, mặt trời chiếu lên những mảng tuyết đọng vô cùng chói mắt. Đám cơ nhân nhìn hai người ở trên ngựa một cách tức tối, thiếu chủ nhà mình đã bao giờ phải cầu khẩn một nữ nhân như vậy?

A Từ nhìn mặt trời: “.... Được rồi.”

Đoàn người cưỡi lạc đà trắng đi trên đường phố Yên Kinh vô cùng gây chú ý.

“Công tử sư phụ, chúng ta từng ở Trương Gia Khẩu gặp được một người cưỡi Hãn huyết bảo mã, đáng tiếc là lại không thể có được bảo mã này, hiện nay người này đang ở Yên Kinh, không biết công tử có hứng thú không?”

Âu Dương Khắc không tự chủ được nhìn về phía A Từ ở bên cạnh, thấy A Từ không có tâm tư gì liền nói: “Quên đi, không cần nữa.”

Âu Dương Khắc nghĩ rằng vì A Tử sắp tới Nhận Môn Quan cho nên tâm thần bất an, đang nghĩ làm thế nào mới có thể giữ nàng lại thì bất ngờ có một bóng người xẹt qua trước mặt. Lúc hắn muốn phòng bị thì lại phát hiện thân thủ người kia vô cùng nhanh nhẹn nhưng cũng không có ý làm hắn bị thương, chỉ là một đôi tay bần thiêu nhanh chóng lau hai cái trên y phục của hắn.

Cơ nhân nhanh chóng bắt người kia lại: “Nói, ngươi là ai?”

Âu Dương Khắc nhìn kĩ, thế mà lại là một tên ăn mày nữ già nam trang. Người kia ngẩng gương mặt đầy bụi bặm nhưng vẫn nhỏ nhắn thanh thú lên, hùng dũng oai vệ nhìn hắn nói: “Chỉ là ta không thích nam nhân sạch sẽ thơm tho trắng nõn như vậy, cho ngươi thêm một chút ý vị nam nhân tang thương ~”

Đột nhiên có một hán tử mày rậm mắt to xông ra: “Này, các ngươi thả Hoàng hiền đệ ra!” Nói xong liền kéo tay tên ăn mày nữ trong đám cơ nhân ra: “Hoàng hiền đệ, đệ không sao chứ?”

Tên ăn mày này hé miệng nở nụ cười: “Đệ không sao. Quách huynh đệ, sao huynh lại tới đây?”

Âu Dương Khắc lạnh nhạt nhìn một màn này, trong lòng thầm nói một cô nương tốt đẹp như vậy tại sao lại coi trọng tên tiểu tử ngốc như vậy, ngay cả nàng là một nữ tử cũng không biết. Mở miệng hiền đệ, ngậm miệng cũng hiền đệ, thật là thú vị. Lập tức bảo đám cơ nhân: “Đi thôi.”

“Không được, không cho phép ngươi đi!” Tiểu tử khốc này cũng không buông tha, đuổi theo ngăn cản lạc đà của Âu Dương Khắc: “Ngươi nhất định phải xin lỗi Hoàng hiền đệ!”

Âu Dương Khắc mặc kệ hắn, hai tay giơ ra đẩy hắn, tiếp tục chạy đi, không ngờ người kia lại có sức mạnh lớn, lại có thể hất lạc đà ngã trên mặt đất.

Âu Dương Khắc thấy tình thế đó, thả người nhảy một cái đã nhảy lên đài đá bên cạnh, trong lòng thầm nói người này có võ công bất phàm, tiêu tốn thời gian với hắn cũng vô ích cho nên liền chấp tay nói: “Hoàng huynh đứng không? Tại hạ thay mặt các đệ tử bồi tội với Hoàng huynh.”

Người kia nghe xong lời này, cười cười nói: “Vậy là được rồi.”

Âu Dương Khắc một lần nữa nhảy lên lạc đà: “Sau này còn gặp lại.” Dứt lời tiếp tục tiến lên nhưng lại thấy A Tử ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào cái tên ‘Quách huynh đệ’ kia, nước mắt trên mặt dường như đã chảy rất lâu rồi, trong miệng lầm bầm nói: “Tỷ phu... Tỷ phu...”

“A Tử?” Âu Dương Khắc nhìn A Tử, lại nhìn người kia: “A Tử cô nương làm sao vậy?”

A Tử cũng không để ý đến hắn, kinh ngạc nhảy xuống khỏi lạc đà, đi tới trước mặt người kia, túm lấy tay hắn khóc ròng nói: “Tỷ phu... Muội tìm huynh thật lâu...”

“Tỷ phu?” Cô nương trong bộ dạng tên ăn mày tròn tròn đôi mắt mắt hạnh: “Quách huynh đệ, không ngờ... huynh đã thành thân rồi sao?”

“Hoàng hiền đệ... Ta... Ta không quen nàng...” Nam nhân kia ngượng ngùng tránh khỏi tay của A Tử: “Cô nương... Ta nghĩ cô nhận nhầm người rồi...”

A Tử càng khóc lớn: “Tỷ phu... Huynh không nhận muội sao? Cái gì muội cũng nghe theo huynh... Huynh đừng đuổi muội đi... Muội đã tìm huynh rất lâu rồi...”

“Cô nương, cô thực sự nhận nhầm người rồi... Ta tên Quách Tĩnh, người cô nương muốn tìm hắn không phải là ta phải không?”

“Quách Tĩnh?” A Tử ngừng khóc, chỉ sững sờ nhìn Quách Tĩnh.

Âu Dương Khắc đi về phía Quách Tĩnh, chấp tay nói: “Thực xin lỗi Quách huynh, xá muội nhận nhầm người.”

“Cả nhà đều không bình thường.” Cô nương ăn mày kia trừng mắt nhìn Âu Dương Khắc rồi kéo Quách Tĩnh rời đi.

“A Tử?” Âu Dương Khắc nhìn A Tử vừa khóc sụt sùi, lấy khăn tay ra đưa cho nàng đã thấy nàng nhắm hai mắt lại, ngã vào lòng ngực của hắn.

Phía sau chính là khách điểm, Âu Dương Khắc sắp xếp cẩn thận cho A Tử xong, dặn dò đám cơ nhân: “Đi thăm dò xem lai lịch của tên Quách Tĩnh kia là gì.”

A Tử do nhất thời gấp gáp công tâm cho nên ngắt đi, lát sau liền tỉnh lại.

Âu Dương Khắc bưng trà sâm lên: “Cô nương, cảm giác có tốt hơn không?”

A Tử ngồi dậy, mang giày, muốn đi ra ngoài.

“Cô nương đi đâu?” Âu Dương Khắc đã ngăn ở ngoài cửa.

“Không cần ngươi quan tâm.” A Tử nói xong thì đẩy Âu Dương Khắc ra: “Ta đi tìm tỷ phu.”

Âu Dương Khắc cũng không cản, chỉ chấp tay sau lưng gần từng chữ: “Quách Tĩnh, đến từ Mông Cổ, võ công thượng thừa, cưới một con Hãn huyết bảo mã, ra tay rất hào phóng.”

Bước chân đi ra của A Từ lại lui trở về: “Ngươi nói cái gì?”

“Cô nương, lai lịch của người này, chúng ta phải từ từ điều tra, có phải tỷ phu của cô nương hay không, đến lúc đó tự nhiên sẽ có kết luận. Trước tiên, cô nương nên bình tĩnh, đừng nóng vội.”

A Từ chau mày ngồi ở bên bàn, trong miệng lầm bầm nói: “Hắn không phải tỷ phu... Hắn tên là Quách Tĩnh, tỷ phu chết rồi... Không, tỷ phu không chết... Hắn rõ ràng giống hệt tỷ phu... Ta cũng không chết... Sao tỷ phu có thể chết được chứ... Không đúng, tỷ phu chết rồi... Thời điểm ta ôm huynh ấy nhảy xuống thì huynh ấy đã tắt thở rồi...”

Âu Dương Khắc nhìn thấy đau lòng, giờ tay chặt xuống sau gáy của A Từ, A Từ rên một tiếng rồi ngã gục.

Ôm A Từ lên giường, Âu Dương Khắc dặn dò tiểu nhị đi bốc mấy loại thuốc an thần, lại lấy ra một cái nhẫn làm từ Mã não, nói: “Nếu trong hiệu thuốc không mua được phân mã não thì mài cái này ra, lấy một nửa tiền(*) để làm thuốc.”

(*) Tiền này là một đơn vị đo dùng để đo lường thuốc chứ không phải là tiền bạc đâu nhé.

“Vâng.” Tiểu nhị cầm bạc và nhẫn, nhanh chóng mua thuốc về, sắc theo dặn dò của Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc dứt A Từ uống thuốc xong, dặn dò hai cơ nhân chăm sóc tốt cô nàng liền tự mình đi ra phố.

Dọc theo đường đi luôn suy nghĩ làm sao để A Từ hết hy vọng với tỷ phu của nàng để có thể sống tiếp, vừa đi vừa nghĩ, chợt thấy phía trước có rất nhiều người, đến gần nhìn thì ra là một nữ tử giang hồ luận võ kén rể.

Cô nương này một thân hồng y, khuôn mặt thanh tú, đang giao đấu với một tên béo, chiếm thế thượng phong.

Vị lão nhân ở bên cạnh hẳn là cha của nàng, vuốt chòm râu, chăm chú nhìn, chờ tên béo kia thua, ông lão rút cuộc cũng gật đầu cười.

Âu Dương Khắc vào một quán trà ở bên đường, lên lầu tìm một bàn sát cửa sổ, ngồi xuống, vừa uống trà vừa xem luận võ kén rể. Nửa ngày cũng không nghĩ được cách nào, trước mắt ở đây tiêu khiển một chút.

Nữ tử áo đỏ lại đánh bại mấy người, sau đó người lên đài là một công tử trẻ tuổi, dáng dấp rất quý khí, phong thần tuấn lãng, y phục trên người cũng không tầm thường.

Công tử kia nói: “Chỉ cần thắng là có thể cưới cô nương sao?”

Nữ tử áo đỏ bày tư thế chuẩn bị ra: “Công tử, mời xuất chiêu.”

Hai người giao đấu hơn mười hiệp, trước sau không phân thắng bại, có điều dường như vị công tử kia cũng là cố ý nhường hoặc nói, hẳn chỉ có ý định chơi đùa.

Chờ công tử kia lấy được chiếc giày của nữ tử kia, Âu Dương Khắc nhìn lại thấy muốn cười, trong lòng thầm nói động tác của người này không tồi, nếu là khi cời giày ôn nhu hơn một chút thì tốt hơn.

Bầu trời âm u hồi lâu cuối cùng cũng có tuyết rơi. Vị công tử kia cắt giày thêu vào lòng, khoác cẩm bào lên muốn đi lại bị lão nhân họ Mộc kia ngăn cản.

Âu Dương Khắc cười khẽ một tiếng, giữa hàng lông mày của cô nương này có một luồng ngạo khí, xem ra cũng không phải loại người thấy người sang bắt quàng làm họ, ở bên cạnh tiểu tử này còn không bằng ở bên cạnh Âu Dương Khắc hẳn.

“Tiểu vương gia của chúng ta là người nào chứ? Sao có thể cưới một nữ tử giang hồ như vậy chứ?”

Tiểu vương gia? Âu Dương Khắc nhớ tới Triệu vương Hoàng Nhan Hồng Liệt có một vị Tiểu vương gia, không phải chính là vị này chứ?

Hơi thất thần, bên dưới giống như muốn đánh nhau.

“Nếu như ngươi đánh thắng vị Mộc cô nương này thì nên cưới nàng, sao ngươi có thể lạt lạng chứ?”

Âu Dương Khắc nhìn theo tiếng hô, thực vui mừng, lại là cái tên Quách Tĩnh kia.

Xem ra người này không chỉ ngốc, còn ngốc hết thuốc chữa. Tỷ phu của A Từ thực sự là người như vậy sao?

Hai người đánh nhau nửa ngày, Quách Tĩnh la hét muốn vị công tử kia trả giày, Âu Dương Khắc nhìn thấy không có gì thú vị, nói với tiểu nhị: “Đổi một bình Thiết Quan Âm đến đây.”

Nhìn xuống bên dưới, đánh nhau đã trở thành quần áo “Quả nhiên là hắn.” Âu Dương Khắc nhìn thấy cả đám người Linh Trí Thượng Nhân và Bành Liên Hồ liền biết vị công tử này nhất định là Tiểu vương gia của Triệu Vương phủ rồi.

Tuyết càng rơi càng lớn, Âu Dương Khắc ra khỏi quán trà, đến thẳng Triệu Vương phủ.

Trong khách sảnh, Hoàng Nhan Hồng Liệt tự mình rót một ly trà: “Âu Dương công tử có thể tới, thực sự là rồng đến nhà tôm.”

“Vương gia quá lời, tại hạ vì một số chuyện nên chậm trễ mấy ngày, đến chậm rồi, mong Vương gia thứ lỗi.”

“Không sao, không sao.” Hoàng Nhan Hồng Liệt nói với hạ nhân: “Người đâu, gọi Tiểu vương gia đến phòng khách.”

“Bẩm vương gia, Tiểu vương gia... Tiểu vương gia nói ra phố giải sầu, còn chưa trở lại.”

Hoàng Nhan Hồng Liệt cười nói: “Khuyến tử (*) không tốt, Âu Dương công tử chê cười rồi.”

(*) Khuyến tử: cách gọi con mình một cách khiêm tốn.

“Nào có nào có, hổ phụ vô khuyến tử(*), vương gia quá khiêm tốn rồi.” Âu Dương Khắc đứng dậy nói: “Tại hạ có một thỉnh cầu, không biết Vương gia có thể đáp ứng hay không?”

(*) Hổ phụ vô khuyến tử: Cha giỏi sẽ không có con bất tài

“Công tử cứ nói.”

“Theo tại hạ tới đây còn có một muội muội, vốn muốn để cho nàng đi dạo quanh Yên Kinh một chút nhưng thực không khéo, gần đây thân thể của nàng không tốt, tại hạ thực sự không yên lòng, có thể đưa xá muội đến Vương phủ hay không?”

“Chuyện này đương nhiên là không có vấn đề gì, bản vương cho người đưa Âu Dương cô nương tới đây.”

“Đa tạ vương gia. Có điều xá muội là nghĩa nữ của thúc phụ, không mang họ Âu Dương, tên gọi là A Tử.”

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Khi Âu Dương Khắc trở lại khách sạn thì A Tử đang dắt ngựa ra ngoài.

“Cô nương muốn đi đâu?” Âu Dương Khắc tiến lên vài bước, ngăn cản, “Nhạn Môn Quan sao?”

“Không, ta không đi Nhạn Môn Quan.” A Tử nhướn mày cười: “Ta muốn tìm cái người tên Quách Tĩnh kia.”

“Đi đâu tìm?”

“Nếu như hắn còn ở Yên Kinh thì nhất định phải nghỉ trọ, ta sẽ tìm từng nhà, nhất định có thể tìm được.”

Âu Dương Khắc thở phào nhẹ nhõm, mặc kệ tên Quách Tĩnh kia thế nào, tốt xấu bây giờ nàng đã không muốn đi tìm chết nữa là tốt rồi, rất tốt, rất tốt. “Cô nương đi theo ta, đảm bảo đêm nay cô nương có thể nhìn thấy Quách Tĩnh.”

“Đêm nay?”

Âu Dương Khắc chỉ chỉ chiếc kiệu của vương phủ ở phía sau: “Ngồi kiệu hay là cưỡi ngựa?”

Triệu vương phủ, Âu Dương Khắc giới thiệu A Tử với Hoàng Nhan Hồng Liệt: “Xá muội tính tình không tốt, sợ là phải làm phiền Vương gia nhiều rồi.”

A Tử nửa ngày không lên tiếng, lúc này mới trừng mắt nhìn Âu Dương Khắc nói: “Người mới không tốt.”

Hoàng Nhan Hồng Liệt cười nói: “A Tử cô nương không cần khách khí, cứ xem nơi này là nhà mình.”

Lát sau đã có hạ nhân tới báo, Tiểu vương gia đã trở về.

Hoàng Nhan Hồng Liệt lạnh lùng nói: “Bắt nó tới đây cho ta.”

Không lâu sau, Hoàng Nhan Khang vác theo một gương mặt nở hoa rực rỡ(*) đi vào phòng khách. A Tử thấy thế không nhịn được phì cười một tiếng. Âu Dương Khắc nhíu mày: “A Tử, không được vô lễ.” A Tử lườm hắn một cái nhưng cũng không nói gì.

(*) Ý nói mặt bị đánh có chỗ thâm tím hoặc sưng đỏ giống như nở hoa.

“Khang nhi, con lại gây họa.”

“Phụ vương, con... con chỉ là bị mấy tên vô lại trên phố đánh lên mà thôi...”

“Nói bậy, vô lại trên phố sao dám đánh lên con?” Hoàng Nhan Hồng Liệt cũng không truy cứu, nghiêm mặt nói: “Đến đây, gặp truyền nhân của Tây Độc, Âu Dương công tử và A Từ cô nương.”

Hoàng Nhan Khang vốn tâm tình không tốt, thấy Âu Dương Khắc tuổi gần bằng hắn thì chỉ ôm quyền qua loa nói: “Tiểu vương có lễ.”

Âu Dương Khắc cung kính vái chào: “Âu Dương Khắc gặp qua Tiểu vương gia.” Thấy A Từ nghiêng đầu qua chỗ khác thì lại nói: “Xá muội không hiểu lễ nghi, xin Tiểu vương gia đừng trách.”

Hoàng Nhan Khang nhìn ngó A Từ: “Tây Độc còn có con gái sao? Tiểu vương chưa từng nghe nói qua.”

“A Từ là nghĩa nữ của gia thúc, trước giờ chưa từng ra ngoài, khiến Tiểu vương gia chê cười rồi.”

Hắn huyên xong, Âu Dương Khắc đưa A Từ về phòng nhỏ phía hậu viện, sắp xếp cẩn thận cho nàng xong mới đi tìm Hoàng Nhan Khang.

“Tiểu vương gia vẫn còn tức giận vì hai tên vô lại trên phố?” Người chưa tới, giọng nói đã tới trước, khi tiếng nói vừa kết thúc thì Âu Dương Khắc đã cầm quạt đứng ở cửa mỉm cười.

Hoàng Nhan Khang ngồi trên ghế thái sư liếc về phía cửa một cái: “Âu Dương công tử không đi phân ưu giải nan cho phụ vương của ta, tới nơi này làm gì?”

“Tại hạ đến là đặc biệt phân ưu giải nan cho Tiểu vương gia.” Âu Dương Khắc chậm rãi đi tới: “Nghe nói trong hai người bên kia có một người là sư thúc của Tiểu vương gia, sao Tiểu vương gia không mời họ đến vương phủ?”

“Đến vương phủ? Bọn họ sẽ đến sao?”

“Tiểu vương gia nói muốn ôn chuyện với sư thúc, sư thúc của người có thể không đến sao?”

“Vậy sau khi đến đây rồi thì sao?”

“Trong lòng Tiểu vương gia đã có tính toán, cần gì phải hỏi tại hạ.”

Hoàng Nhan Khang cẩn thận quan sát Âu Dương Khắc, thấy ánh mắt người này sâu thẳm tựa như có thể nhìn thấu lòng người: “Âu Dương công tử có tâm tư trác tuyệt, không biết võ công như thế nào?”

“Trong bữa tiệc gặp mặt sẽ biết.”

Quả nhiên đúng như Âu Dương Khắc dự đoán, hai người đánh nhau lúc sáng sau khi nhận được phong thư cũng rất hào phóng mà đến. Người mà trên mặt cũng có mảng hồng mảng trắng giống Hoàng Nhan Khang chính là Quách Tĩnh, người lớn tuổi hơn chính là đạo sĩ của Toàn Chân giáo Vương Xử Nhất cũng là sư thúc của Hoàng Nhan Khang.

Hoàng Nhan Khang đãi tiệc ở sau hoa viên, Vương Xử Nhất ngồi ở vị trí đầu tiên, Quách Tĩnh và Hoàng Nhan Khang ngồi ở hai bên, Lương Từ Ông, Linh Trí Thượng Nhân, Bành Liên Hồ và Sa Thông Thiên đều ngồi xuống.

Qua ba tuần rượu, Vương Xử Nhất bắt đầu nói chuyện nghiêm túc: “Lần này ta đến đây là muốn mời Tiểu vương gia cho cha con Mục cô nương một câu trả lời hợp lý.”

Quách Tĩnh vừa nhai thức ăn vừa tán thành: “Đúng vậy, người đã đồng ý cưới Mục cô nương, sao có thể đổi ý chứ? Lại còn hại Mục đại thúc bị thương quả thực không nên!”

Hoàng Nhan Khang lộ vẻ xấu hổ: “Là ta không đúng, như vậy đi, làm phiền Quách huynh đệ đi một chuyến, mời cha con Mục gia đến đây, chúng ta gặp mặt nói rõ, thế nào?”

Quách Tĩnh đặt đũa xuống: “Được! Ta đi ngay!”

Phía sau hòn giả sơn cách đó không xa, A Từ nhìn mọi chuyện hồi lâu, thở dài nói: “Âu Dương Khắc, người nói rất đúng, người này gốc không chịu được, tuyệt đối không phải là tỷ phu của ta.”

Âu Dương Khắc nhỏ giọng nói: “Sau này ở trước mặt mọi người nhớ gọi ta là ca ca... Như vậy người sẽ không quần quýt lấy người ta gọi tỷ phu nữa?”

“Tỷ phu của ta sao lại chuyển thể thành cái tên đầu gỗ như vậy chứ.... Tức chết ta!”

Âu Dương Khắc nghe được lời của nàng, cảm thấy nửa rót xuống đất: “Chuyển thể?!”

Chỉ chốc lát sau, Quách Tĩnh trở về, nói là cha con Mộc gia không có trong khách điểm.

“Sư thúc, thực không đúng lúc, cho dù tiểu chất có tâm, đáng tiếc cô nương nhà người ta lại không có ý.” Hoàng Nhan Khang nói, trên mặt lộ vẻ đắc ý.

Vương Xử Nhất biết cha con Mộc gia nhất định là đã bị hấn bắt được, lúc này ngồi ở đây đều là cao thủ, thì cách thoát thân mới là đúng đắn.

A Tử nấp ở một bên vẫn nhìn chằm chằm vào Quách Tĩnh: “Xem kia...”

“Cô nương cũng tin vào chuyện chuyển sinh này?”

A Tử học khẩu khí nghiêm túc khi nãy của Âu Dương Khắc, nói: “Sau này ở trước mặt mọi người nhớ không được gọi ta là cô nương này nọ.”

“Vậy gọi là gì?”

A Tử không nhịn được nói: “Gọi A Tử là được rồi. Đúng rồi, các người chơi đùa hấn như thế kia là muốn giết hấn sao?”

Mở miệng ra đều là 'hấn' khiến cho Âu Dương Khắc cảm thấy rất chói tai: “Nàng đang nói đến tên tiểu tử ngốc kia?”

“Không phải hấn thì ở đây còn có ai đáng để bốn cô nương quan tâm?!”

“Người ta là do Tiểu vương gia mời tới, có điều khi ở Mông Cổ, Sa Thông Thiên và tên tiểu tử kia đã kết thù rồi.”

Bỗng nhiên, A Tử nóng vội nói: “Người mau đi cứu hấn đi! Lão đạo sĩ kia dường như sắp không chịu nổi!”

Âu Dương Khắc vừa nhìn sang, ở bên kia, Vương Xử Nhất vừa đối chọi với Sa Thông Thiên vừa che trở cho Quách Tĩnh.

“Người nhanh đi đi!” A Tử gấp đến mức đẩy Âu Dương Khắc một cái.

Âu Dương Khắc nhân dịp nhảy một cái lên trời, văng vẳng hạ xuống, thuận tiện dùng một chiêu Tứ lạng bạt thiên cân(*) để tách Vương Xử Nhất và Sa Thông Thiên ra. (*) Tứ lạng bạt thiên cân: lấy ít địch nhiều, lấy yếu thắng mạnh.

Hoàng Nhan Khang đứng lên nói: “Vị này là Âu Dương công tử đến từ Bạch Đà Sơn của Tây Vực, tên chỉ có một chữ Khắc. Âu Dương công tử lần đầu tới Trung Nguyên, chắc hẳn đây là lần đầu mọi người gặp mặt phải không?”

Âu Dương Khắc có thể ung dung thản nhiên tách Vương Xử Nhất và Sa Thông Thiên ra khiến cho mọi người đang ngồi ở đây đều kinh hãi.

Quách Tĩnh còn vỗ tay khen ngợi: “Công phu thực tốt!”

A Tử nhìn từ xa, lắc đầu: “Tên này thực sự không xứng với vẻ ngoài tốt đẹp như vậy của tỷ phu ta.” Tâm trạng có hơi hối hận vì đã bảo Âu Dương Khắc ra tay, còn không bằng để tên kia chết ở đây, mình vác cái xác đi Nhận Môn Quan, dù sao xác chết thì cũng không có gì khác nhau.

Lúc này, đám người vẫn ngồi một chỗ bắt đầu thể hiện công phu, bắt đầu là Hầu Thông Hải xuất chiêu Tuyệt lý mai nhân(*), lại có thêm chiêu Qua từ khảm tự của Sa Thông Thiên, ở giữa còn có một chiêu Tiệt qua từ(*) của Bành Thiên Hồ ở giữa không trung

(*) Tuyệt lý mai nhân: Chôn người trong tuyết; Qua từ khảm tự: Khảm chữ trên hạt dưa @.@ Ta cũng không hiểu lắm cái chiêu này là kiểu gì.

A Tử nhìn mà bật cười, thầm nói đám người này không đi diễn xiếc thực sự quá uổng phí.

Sa Thông Thiên nói: “Âu Dương công tử tài giỏi như vậy thì khiến cho đám người không hiểu chuyện như chúng ta mở mang tầm mắt một chút được không?”

A Tử đang nghĩ tên tiểu độc vật này có thể im lặng không tiếng động mà hạ độc mấy tên lỗ mãng hình thù quái dị kia hay không thì đã thấy mười hai chiếc đĩa trong tay Âu Dương Khắc bay ra ngoài, cắm trên mặt tuyết tạo thành bốn đóa hoa mai.

A Tử làm bầm một câu: “Học đòi văn vẻ.” Có điều chiêu này thực sự cao minh và phong nhã hơn cái chiêu Tuyệt lý mai nhân kia nhiều.

Vương Xử Nhất lại nhân lúc này để nắm giữ mạch môn của Hoàng Nhan Khang, tuyên bố muốn dùng Tiểu Vương gia để đổi cho Quách Tĩnh an toàn rời khỏi vương phủ.

A Tử lén lút vòng tới cửa, đi theo Vương Xử Nhất và Quách Tĩnh ra khỏi Vương phủ.

Vương Xử Nhất này đi mấy bước đã phun máu tươi, Quách Tĩnh lập tức công ông ta đi tới một khách điểm nhỏ.

A Tử ngồi trên nóc nhà, thấy Quách Tĩnh đi tới đi lui, ôm mười mấy thùng nước vào trong, đoán chừng lão đạo sĩ kia trúng độc không nhẹ, đang muốn ngâm mình trong nước thuốc để giải độc. Xách nước xong, Quách Tĩnh cầm một tờ giấy muốn ra ngoài, A Tử vội vàng đuổi theo.

Quách Tĩnh đi đến hơn một nửa hiệu thuốc trong thành nhưng không mua được bốn vị thuốc mà Vương Xử Nhất cần.

“Ông chủ, thực sự không có sao?”

“Thật không khéo, bốn vị thuốc mà huynh đệ muốn mua vừa mới bán hết rồi.”

“Ông chủ, xin ông tìm lại một chút....”

“Không có không có, đã nói tất cả đều không có...”

A Từ ở bên ngoài nhìn cũng mất kiên nhẫn, giờ chân đã tung cửa đi vào bóp cổ ông chủ: “Này, ông kia, ông không giao thuốc ra đây, bản cô nương đốt tiệm thuốc này!”

“Cô nương tha mạng... Thực sự không có mà....”

A Từ liếc mắt nhìn Quách Tĩnh một cái: “Đến chỗ khác!”

Trên đường đi, Quách Tĩnh vô cùng thấp thòm: “Cô nương... ta đã nói ta không phải tỷ phu của cô rồi...”

“Ta biết! Ngươi nhớ kỹ cho ta, sau này làm chuyện gì cũng phải lanh lợi một chút, nếu không sao có thể xứng với khuôn mặt của tỷ phu ta chứ!”

“Phải... Phải... Nhưng mà từ nhỏ ta đã rất ngốc....”

“Những cửa hiệu còn lại cũng không cần đi nữa, nhất định là ngươi không mua được những vị thuốc này đâu.”

“Ta biết, nhất định là tên hòa thượng Mông Cổ kia khi đánh độc chưởng ra đã biết Vương đạo trưởng cần những vị thuốc này, đã sớm cho người mua hết rồi!”

A Từ hớn hơ: “Ngươi cũng không quá đàn nha. Như vậy đi, ta đi Vương phủ lấy thuốc cho ngươi, ngươi đáp ứng vài điều kiện của ta, thế nào?”

Quách Tĩnh vò đầu: “Điều kiện gì?”

“Từ nay về sau ngươi đổi tên thành Tiêu Phong, nghỉ cách học mấy chiêu Hàng long thập bát chưởng và Đả cầu bổng pháp, sau khi học được thì đi theo ta, cũng không được để ý người khác nữa.”

“Chuyện này.... Đại trượng phu đi không thay tên ngồi không đổi họ... Ta tên Quách Tĩnh, làm sao có thể đổi thành Tiêu Phong chứ...”

“Cũng đúng, coi như ngươi chịu đổi tên thì chỉ sợ cũng không thể học được Hàng long thập bát chưởng. Như vậy đi, ngươi tự sát đi, ta cho ngươi ăn một loại thuốc, sau khi chết thì xác sẽ không bị thối rữa, giống như người sống vậy, ngươi thấy thế nào?”

“Cô... Cô nương thật là kỳ quái... Ta phải về khách điểm chăm sóc đạo trưởng, cáo từ.” Quách Tĩnh ôm quyền nói với A Từ, chạy như bay mà đi.

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Trở lại Vương phủ, A Từ buồn bực ngán ngẫm, bày Thần mộc vương đỉnh ra ở hậu hoa viên để luyện nhện.

“Sao vậy? Thất vọng sao?”

A Từ ngẩng đầu lên, chỉ thấy Âu Dương Khắc với vẻ mặt hớn hơ đứng ở bên cạnh.

“Không liên quan đến ngươi.”

“Lại đi nhận tỷ phu sao?”

“Mặc kệ ta.”

Âu Dương Khắc cúi người nói thầm bên tai A Từ: “Không nên chạy loạn trong Vương phủ, ở đây ai cũng biết nàng mới khỏi bệnh, cần tĩnh dưỡng.” Nói xong câu này thì giọng nói càng lúc càng xa: “Ta đã cho người đưa cơm tới đến phòng của nàng rồi...”

A Từ bĩu môi, ở trong vương phủ này thực là mất tự do.... Làm sao mới có thể khiến cho tên tiểu tử ngốc kia nghe lời mình đây?

Con nhện đen kia lại ăn hai con bọ cạp nữa, lúc này đã lớn bằng một nửa Thần mộc vương đình rồi. A Từ nhìn trùng độc bỗng nở nụ cười, thu Thần mộc vương đình lại, đuổi theo gọi: “Ca.... Chờ muội....”

Một tiếng 'Ca' thân thiết này khiến cho Âu Dương Khắc nghe đến nổi vừa mừng vừa sợ, khẽ cười hỏi A Từ vừa đuổi tới nơi: “Nói đi, có chuyện gì muốn ca ca làm sao?”

A Từ kéo tay hắn, nghiêng đầu cười để lộ hai cái núm đồng tiền: “Có mấy vị thuốc, trong hiệu thuốc không mua được, muốn nhà ca ca đến chỗ Tiểu vương gia lấy một chút.”

“Vị thuốc? Nàng không chơi độc, đời nghề làm y sao?”

“Ngươi cứ lấy đi, ta đảm bảo không gây phiền toái cho ngươi là được rồi?”

Âu Dương Khắc tìm đến Tham tiên lão quái Lương Từ Ông, chỉ nói rằng vết thương cũ của muội muội tái phát, muốn dùng mấy vị thuốc này. Lúc trước Lương Từ Ông đã được chứng kiến võ công của Âu Dương Khắc, lại thấy Hoàng Nhan Hồng Liệt tiếp đãi hắn rất long trọng, đương nhiên không dám đắc tội.

A Từ cầm thuốc, thuận miệng gọi tên sai vật tới đưa trả lại: “Ngươi lại đây.”

“Cô nương có gì cần dặn dò sao?”

“Đưa tay ra.”

Gã sai vật hơi kinh ngạc nhưng vẫn ngoan ngoãn đưa tay phải ra.

A Từ lấy Thần mộc vương đình ra, nói với gã sai vật: “Đưa tay ngươi vào trong này.”

“Cô nương... Chuyện này....”

“Đừng nói nhảm” A Từ cầm tay gã sai vật, dùng sức đưa vào trong đình.

Tiếng hét thảm của gã sai vật này vọng lại trong cổ họng vì A Từ đã điểm á huyết của hắn.

Chờ đến khi ngón tay của tên kia sưng thành màu xanh tím thì A Từ dùng dao nhỏ cắt qua, một giọt máu tím đen rơi xuống những vị thuốc kia.

“Ca, giúp muội chém cánh tay của người này đi.” A Từ hài lòng khi có được gói thuốc có máu độc, hơi hột dặn dò Âu Dương Khắc vẫn ngồi một bên nhìn.

Âu Dương Khắc vừa giơ tay chém xuống, cánh tay của gã sai vật bị dọa đến ngất xỉu lập tức vị chặt đứt, vừa nói với A Từ: “Nàng vừa đến đã chém đứt tay hạ nhân nhà người ta, sau này ai còn dám cho nàng ở lại đây?”

A Từ mang thuốc nhún người nhảy ra ngoài, đi tới cửa thì quay đầu ném lại một câu: “Cũng không phải là ta muốn ở đây.... Tự ngươi xem rồi giải quyết đi.”

Âu Dương Khắc đỡ trán, nhớ lại vừa rồi là ai bảo sẽ không gây phiền toái cho hắn?

Chờ gã sai vật này tỉnh lại, Âu Dương Khắc cầm tờ ngân phiếu năm trăm lượng tới trước mặt gã, nói: “Ngươi muốn ở lại Vương phủ chờ bị độc chết hay là cầm theo số bạc này ra ngoài sống yên phận?”

A Từ đến khách điểm, thấy Vương Xử Nhất đang tĩnh tọa thì hỏi: “Quách Tĩnh đâu?”

“Xin hỏi quý tính đại danh của cô nương? Tìm Quách hiền đệ(*) của ta có chuyện gì?” Vương Xử Nhất nhìn thấy một cô nương khoảng mười bảy mười tám tuổi đến tìm Quách Tĩnh thì thở than, tiểu tử ngốc này đúng là có phúc, vừa có một người sai người truyền tin tới, lúc này lại có một người tự mình tìm tới.

(*) Hiền đệ: cháu. Cũng giống như hiền chất thôi.

“Hắn không ở đây sao?”

Vương Xử Nhất vuốt râu mép, cười nói: “À, hắn vừa nhận được một phong thư, hình như là đi đến hồ gì đó ở ngoại thành thì phải. Nếu không cô nương để lại vài chữ, chút nữa bàn đạo sẽ giao cho hắn?”

A Từ vứt thuốc trên bàn, nói: “Đây là thuốc mà hắn muốn tìm, ta đi đây.”

“Bàn đạo có thương tích trong người, không tiện tiễn xa, cô nương đi thông thả...”

A Từ trở về Vương phủ, thấy Âu Dương Khắc không ở trong phòng thì ra hậu hoa viên, tìm một nơi yên tĩnh, lấy Thần mộc vương đình ra, đốt hương để thu hút trùng độc.

Trong vương phủ nhiều loại kỳ hoa dị thảo, trùng độc cũng nhiều. Lúc này con nhện đen kia cũng gặp phải đối thủ, một con băng tằm toàn thân lóe ra ánh sáng lạnh buốt.

Băng tằm này cực kỳ hiếm thấy, năm đó, lúc còn ở Liêu Quốc cũng có một con, sau khi Du Thần Chi bị nó cắn thì thiếu chút nữa là mất mạng.

A Tử nhìn băng tằm cắn chết con nhện đen kia, hài lòng đập nắp Thần mộc vương đình lại.

Cái đình kia vốn để luyện Hóa công đại pháp, A Tử đã từng luyện qua rồi, lúc tu luyện phải để cho con trùng độc kia cứ bảy ngày thì cắn mình một lần, nếu độc cũ không có độc mới để khắc chế thì sẽ phát độc mà chết. Chung quy A Tử vẫn không chịu được sự đau đớn khi bị trùng độc cắn nên chỉ luyện mấy lần rồi bỏ.

Từ khi bước vào Triệu vương phủ này, thấy người nào biết võ công cũng giỏi đánh nhau hơn mình thì lại có ý nghĩ luyện Hóa công đại pháp.

Nếu luyện thành thì chuyện khiến cho tên tiểu tử ngốc kia nghe lời mình cũng không phải chuyện khó khăn, nếu như thực sự không nghe lời thì phế võ công của hắn, độc hắn thành một kẻ ngốc, đặt trong phòng xem như tỷ phu cũng tốt.

Nghĩ vậy A Tử đưa ngón tay của mình vào bên trong đình. Vì từ nhỏ đến lớn đã luyện không ít môn võ công độc ác cho nên nàng đương nhiên kẻ không hét to kêu đau giống như gã sai vặt kia. Một lát sau, bàn tay biến thành màu tím, A Tử rút ngón tay ra, liềm liềm vết thương. Dần dần màu tím kia từ từ rút đi, A Tử ngồi thiền vận công, tán độc của băng tằm ra toàn thân.

“Tình ca ca, khinh công của huynh thật không tồi.”

“Ha ha... Dung nhi, vẫn là của muội tốt hơn.”

Nơi luyện công của A Tử cách tường viện không xa, có thể nghe được động tĩnh từ rất xa, là một nam một nữ. “Tình ca ca?” Chẳng lẽ là Quách Tình?

A Tử thu đình lại, lặng lẽ theo sau đôi nam nữ kia. Quả nhiên là Quách Tình.

Bỗng nhiên có người đến gần, ba người đều lập tức trốn vào chỗ tối.

Chỉ thấy hai tên người hầu, người cầm hộp cơm nói: “Tiểu vương gia nhốt cô nương kia ở nơi này, con đưa nhiều món ăn tiến công vào cung tới đây như vậy, nguoi nói xem, đây có phải là Kim Ô Tàng Kiêu không?”

Người cầm đèn cười ha ha: “Kim ô cái gì chứ? Nhà tù sắt còn nghe được! Ha ha ha...”

“Có điều cô nương kia xinh đẹp như vậy, ta thấy tiểu Vương gia thực sự động tâm rồi.”

“Tiểu vương gia sẽ coi trọng loại nữ tử giang hồ này sao?... Có điều cũng đúng, cha nào con nấy mà....”

“Xuyt, đừng nói lung tung...”

“Tình ca ca, chúng ta đi xem mỹ nhân đi.”

“Hay là đi trộm thuốc quan trọng hơn....”

“Ôi, đi nhìn một chút cũng không mất bao nhiêu thời gian!”

Hai người theo hai tên người hầu kia đi tới một tòa nhà lớn, A Tử đứng xa xa nhìn cô gái áo vàng kia dùng đá đập tắt ngọn nến trong phòng, hai người nhân dịp không ai chú ý thì lên vào phòng.

Bọn họ vừa mới bước vào thì Hoàng Nhan Khang cũng đến, A Tử đợi ở bên ngoài hồi lâu, thấy Hoàng Nhan Khang đi ra, đón lấy con thỏ trong tay người hầu, bẻ gãy chân, dương dương tự đắc đi vào rừng trúc nhỏ bên cạnh.

Chờ hai người đám Quách Tình cũng đi ra thì A Tử mới đi vào, trong phòng là một cái lồng sắt, trong lồng nhốt một người đàn ông trung niên và một cô nương. Cô nương kia thực sự rất đẹp nhưng gương mặt có chút hiện lạnh mịch mịch. Nói chung là không thể sánh được với mình.

“Này, cô nương, Hoàng Nhan Khang nói gì với cô thì cũng đều là lừa gạt đó, không bằng cô theo ta về Bạch Đà Sơn, làm tẩu tử(*) của ta, thế nào?” A Tử nắm lấy hai cái cột sắt, nói với cô nương kia.

Không đợi cô nương kia trả lời, người đàn ông đã nghiêm mặt nói: “Cô nương, lão phu nể tình cô là người trẻ tuổi, không muốn trở mặt, cô nương nhanh đi đi, không được nói lời sỉ nhục con gái của ta!”

A Tử tay chống hông, lông mày dựng thẳng lên: “Sao lại thành ta sỉ nhục con gái ông hả? Ca ca ta ôn nhu hơn tên Hoàng Nhan Khang này nhiều... Hừ....”

“Vị cô nương này, không cần nói đùa. Ta luận võ kén rể, đã thua trong tay Hoàng Nhan Khang, bất luận hôn sự này hắn có nhận hay không, ta cũng sẽ không hứa gả cho người khác.”

“Niệm Từ, con....” Người đàn ông kia nhìn con gái, thờ dài.

“Cha, không cần nói nữa.”

A Từ nhìn hai cha con kia muốn nói lại thôi, cực kỳ khó chịu liền nói: “Niệm Từ cô nương, nếu cô nương đổi ý thì có thể đi tìm ca ca ta nha ~~~ Ca ca ta tên là Âu Dương Khắc.” Dứt lời thì liền ra khỏi tòa nhà này.

A Từ hỏi mấy người hầu trên đường thì biết là Vương gia đang tiếp khách ở Hương Tuyết sảnh, Âu Dương Khắc đã ở bên kia thì lập tức đi tới Hương Tuyết sảnh.

Kì lạ là trên đường nhìn thấy Quách Tĩnh và cô nương áo vàng kia đi theo sau quân gia, nghênh ngang đi về phía Hương Tuyết sảnh. Một cánh tay của quân gia kia rũ xuống, hiển nhiên là đã bị người ta bẻ gãy.

A Từ trầm nghĩ, tên tiểu tử ngốc Quách Tĩnh kia nhất định sẽ không nghĩ ra dùng cách này để lấy thuốc. Cô nương áo vàng kia thủ đoạn tàn nhẫn, đúng là hợp khẩu vị của mình.

A Từ nhìn quân gia kia và một người hầu áo xanh đi ra, Quách Tĩnh theo ở phía sau, hiển nhiên đã lấy được thuốc. Cô nương áo vàng kia thì nằm ngoài bên cửa sổ, quan sát những người bên trong.

Chỉ chớp lát sau tên hầu áo xanh vừa đi ra ngoài lại chạy trở về với mặt mũi bầm dập, A Từ trầm nói không ổn, nhất định là bên phía Quách Tĩnh đã xảy ra sự cố rồi.

Cô nương áo vàng đang muốn đi qua tiếp ứng cho Quách Tĩnh thì không ngờ Lương Từ Ông lại xông từ trong nhà ra: “Người nào?”

Âu Dương Khắc theo cả đám người cùng đi ra nói: “Nơi này giao cho ta đi, Lương huynh vẫn nên trở lại xem đã xảy ra chuyện gì, mọi người chia nhau ra xem có tìm được kẻ trộm không?”

Trong lúc nhất thời, chỉ còn lại Âu Dương Khắc và cô nương áo vàng kia.

“Cô nương xinh xắn như vậy, ta thực sự không nỡ ra tay đây.”

“Thật sao?” Cô nương kia đảo mắt một cái: “Như vậy là tốt nhất, ta đi đây.”

Trong chớp mắt, Âu Dương Khắc đã chặn trước người cô nương kia: “Ta nói không đành lòng làm cô nương bị thương nhưng cũng không nói sẽ thả cô nương rồi đi.”

A Từ đi ra từ sau hòn giả sơn: “Ca ca, ta vừa mới mai mối cho huynh một mối hôn nhân, cô nương nhà người ta cũng đồng ý rồi, huynh còn ở bên này tìm niềm vui mới ~~~”

Trên mặt Âu Dương Khắc xuất hiện nụ cười tà mị: “Muội muội tốt, cho muội thêm vài tẩu tử không phải là rất tốt sao?”

“Nha, người này so với người kia thì xinh đẹp hơn một chút, ca ca thực có phúc, muội muội sẽ không quấy rầy.” A Từ trầm nói, có Âu Dương Khắc ở đây độ sức với cô nương này, thì sẽ ít đi một người đi bắt Quách Tĩnh, nhìn Âu Dương Khắc nhìn mình một cách kì quái, A Từ liền làm mặt quỷ, bỏ đi tìm Quách Tĩnh.

Hoàng Dung thấy Âu Dương Khắc nhìn theo bóng lưng của A Từ mà thất thần thì nói: “Hai huynh muội nhà người thực khiến cho người ta phải hâm mộ. Thế nào, lệnh muội không đi khắp nơi nhận tỳ phu nữa, hiện tại đổi thành đi khắp nơi nhân tẩu tử sao?”

Âu Dương Khắc cẩn thận tỉ mỉ nhìn Hoàng Dung, nhớ tới tên ăn mày hôm đó lau bụi lên người mình, nhất thời hiểu ra: “Ngày đó ở trên đường còn chưa kịp nói tí gì với cô nương, tại hạ Âu Dương Khắc, xin hỏi cô nương tên họ là gì?”

“Hừ, không nói cho người biết!” Hoàng Dung nói xong, đánh một chiêu Lan Hoa Phát Huyệt Thủ về phía Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc lắc mình tránh thoát: “Thủ pháp này của cô nương cực kỳ tinh diệu, không biết sư phụ thuộc môn phái nào?”

“Người đoán xem.” Thế công của Hoàng Dung lại ập tới, lần này đổi thành Toàn Chân Chương Pháp.

Ở bên kia, khi A Từ tìm được Quách Tĩnh thì hắn đang đấu với Lương Từ Ông.

“Tên trộm này, dám trộm uống máu rắn hổ mang của ta, ta phải uống cạn máu của người!”

A Từ mơ hồ nghĩ thấy mùi máu tanh, lại nhìn thấy vết máu loang lổ trên người Quách Tĩnh, thì ra là máu quý của rắn hổ mang. Vận may của tên tiểu tử ngốc này đúng là không tồi. A Từ lại nghĩ tới tỳ phu Tiêu Phong chưa bao giờ có được may mắn gặp kỳ ngộ như Đoàn Dự và Hư Trúc, một thân công phu đều do tự mình khổ luyện mà thành, mạnh hơn bất kì người nào ở nơi này. Mắt thấy Quách Tĩnh sắp không chống đỡ được, A Từ tiến lên đỡ một chưởng của Lương Từ Ông: “Này, lão quái vật, ca ca của ta vẫn nói ông là người có võ công mạnh nhất ở đây, hôm nay vẫn bói tới thành giáo.”

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 16

Võ công của Lương Từ Ông vốn đã cao hơn A Từ, trong nháy mắt đã có thể không chế được mạch môn của nàng: “Tiểu cô nương, lẽ nào Bạch Đà Sơn của các ngươi cũng cùng một nhóm với đám trộm này?”

Trong lúc nhất thời, cánh tay A Từ tê dại không thể động đậy, nhịn đau nói: “Cái gì mà kẻ trộm, cái gì mà cùng một nhóm với không cùng một nhóm? Ta thấy người này ngờ ngác ngốc nghếch rất thú vị, muốn mang hắn về vui đùa một chút, như vậy đi, ông thả tôi ra trước... Chờ đến khi ông uống cạn máu của hắn thì giao xác cho ta là được.”

“Buông nàng ra!”

“Tĩnh ca ca!”

Âu Dương Khắc và Hoàng Dung gần như chạy tới cùng một lúc, khi giọng nói của Âu Dương Khắc truyền đến thì hắn cũng đã đoạt được A Từ từ tay Lương Từ Ông.

“Lương lão tiên sinh, xá muội ham chơi, lời nàng nói, ông đừng tưởng thật.”

Lương Từ Ông nói: “Âu Dương công tử, ta thấy quan hệ của lệnh muội và tên tiểu tử này rất không bình thường, nếu công tử muốn chứng minh các người và bọn họ không phải cùng một nhóm thì bắt họ giao cho Vương gia xử lý đi!” Vừa nói, cánh tay vừa chỉ vào hai người Quách - Hoàng.

Âu Dương Khắc bảo vệ A Từ phía sau lưng, thổi một cái tiêu nhỏ, ngay lập tức, tám nữ tử áo trắng không biết từ đâu xuất hiện. Âu Dương Khắc điểm huyệt đạo của A Từ rồi dặn dò tám nữ tử áo trắng này: “Bảo vệ muội muội của ta.” Tám nữ tử này lập tức đứng thành vòng tròn, nhốt A Từ ở bên trong.

Âu Dương Khắc liên thủ với Lương Từ Ông đối phó với hai người Quách - Hoàng. Quách Tĩnh uống được máu quý của rắn hổ mang, nội lực tăng cao, nhiều lần may mắn tránh thoát được những chiêu thức đoạt mạng của Lương Từ Ông. Mà bên phía Âu Dương Khắc và Hoàng Dung, cũng coi như là người đánh ta né, mê hoặc mọi người.

Hoàng Dung biết mình không thể đánh lại Âu Dương Khắc liền ôn nhu nói: “Âu Dương công tử, vừa nãy chúng ta đánh cược, công tử đã thua rồi, nói sẽ thả ta đi, sao giờ lại đổi ý rồi?”

Âu Dương Khắc ghé sát vào tai nàng, nhẹ giọng nói: “Cô nương, nếu như ta thả cô thì sẽ lập tức phải liên thủ với Lương Từ Ông đối phó với tên tiểu tử ngốc kia đó.”

Hoàng Dung không hề nhiều lời, thay đổi vô số chiêu thức. Âu Dương Khắc gặp chiêu phá chiêu, nói: “Cô nương, chiêu Lan Hoa Phát Huyệt Thủ này, cô đã dùng hai lần rồi.”

“Bớt nói nhảm đi!” Hai tay Hoàng Dung đánh ra, là Nam Sơn chưởng pháp của Quách Tĩnh.

Âu Dương Khắc vừa đánh cược với Hoàng Dung, nếu như trong vòng trăm chiêu mà không thể đoán được môn phái của nàng thì sẽ phải thả nàng đi, lúc này thấy nàng lập lại chiêu cũ thì cũng biết là chiêu thức của nàng cũng không biến hóa quá nhiều. Muốn nàng sử dụng võ công thực sự của môn phái thì nhất định phải dùng chiêu thức đoạt mạng mới được.

“Cô nương cẩn thận nhé.” Âu Dương Khắc nói xong, chưởng phong đã đánh đến sau lưng Hoàng Dung. Hoàng Dung không kịp trốn, Âu Dương Khắc đánh trúng lưng của nàng thế nhưng tay hắn lại bị thương.

“Nhuyễn Vị Giáp?”

Đám cơ nhân bên cạnh thấy chủ tử nhà mình bị thương thì không khỏi hô lên khe khẽ.

Âu Dương Khắc nhìn vết thương trên tay lại cười: “Thì ra cô nương là...”

“Nói bậy! Xem chiêu đây!”

A Từ đứng ở bên cạnh nhìn cũng nóng ruột, võ công của Quách Tĩnh kém Lương Từ Ông kia rất nhiều, một lúc nữa nhất định sẽ bị đánh bại, nếu như tiểu tử này chết rồi thì phải đi đâu tìm người giống tỳ phu chứ?

“Giải huyệt cho ta.” A Từ nói với cơ nhân bên cạnh: “Nhanh giải huyệt cho ta, thiếu chủ của các ngươi bị thương, ta phải đi giúp hắn.”

Mấy cơ nhân kia biết với võ công của họ thì không thể giúp được thiếu chủ nhưng lại không dám chống lại mệnh lệnh của thiếu chủ: “Cô nương, thiếu chủ

muốn chúng ta bảo vệ người, chúng ta không dám kháng lệnh.”

“Ca ca của ta không phải là không đánh lại cô nương kia, chỉ là để ý vẻ đẹp của nàng ta nên không nở ra tay, cứ tiếp tục đánh như vậy hẳn nhất định sẽ phải chịu thiệt thòi. Hơn nữa, nếu như cô nương này không chết thì nhất định sẽ bái ca ca ta làm sư phụ, các người ngắm lại xem, nếu như nàng ta lên Bạch Đà Sơn thì bên cạnh ca ca ta còn có chỗ cho các người sao?”

Lời này vừa nói ra thì mấy cơ nhân lập tức nhìn về phía Hoàng Dung, bất luận là về dung mạo hay võ công thì đều hơn các nàng rất nhiều.

Lúc này một cơ nhân nói: “Thiếu chủ đã bị tiểu yêu nữ này (ý nói A Tử) câu mất một nửa hồn, nếu như bây giờ lại thêm một tiểu yêu nữ nữa (ý nói Hoàng Dung) thì chẳng phải là càng không tốt sao?”

A Tử tận dụng thời cơ nói: “Ta lên đi đâm nàng một châm, đến lúc đó thiếu chủ của các người giận ta, nhất định sẽ không để ý đến ta nữa.”

Đám cơ nhân thấy lời này có lý liền giải huyệt cho A Tử.

A Tử lặng lẽ trốn sau bụi cây, nhặt mấy hòn đá ném về phía Lương Tử Ông.

Mấy huyệt đạo quan trọng của Lương Tử Ông đồng thời bị đánh trúng, không khỏi mắng: “Là tên khốn kiếp nào phóng ám khí?”

Quách Tĩnh lợi dụng sơ hở, nhanh chân chạy trốn.

Lương Tử Ông không hề quay đầu, lập tức đuổi theo.

Hoàng Dung và Âu Dương Khắc cũng đuổi theo phía sau, đuổi đến rừng trúc bên cạnh, tất cả mọi người đều dừng lại.

Chỉ thấy Hầu Thông Hải, Sa Thông Thiên và Linh Trí Thượng Nhân đều ở đó, đang bao vây cha con Mục gia và Vương phi, Hoàng Nhan Hồng Liệt và Hoàng Nhan Khang đứng ở bên cạnh.

Quách Tĩnh hô to một tiếng “Mục đại thúc!” rồi phi thân qua, chắn trước người cha con Mục gia. Hoàng Dung cũng chạy tới, mọi người vây quanh, quả là đông đúc.

A Tử lặng lẽ đứng ở bên người Âu Dương Khắc: “Ca ca, xem ra rất náo nhiệt nha.”

Âu Dương Khắc nói: “Đừng nói lung tung.”

Vương phi vừa khóc vừa nói với Hoàng Nhan Khang: “Khang nhi, những gì nương (mẹ) nói đều là sự thật, con là người Tống, con tên là Dương Khang mà không phải là Hoàng Nhan Khang, ông ấy mới là cha ruột của con!”

Thì ra khi Vương phi biết con của mình nhốt cha con Mục gia thì liền thả họ ra, ở trong phòng giam đó đã nhận ra Mục Dịch chính là Dương Thiết Tâm, lúc này Hoàng Nhan Khang được người ta báo là nương của mình muốn thả người thì cũng chạy đến, thế nhưng lại thấy nương của mình và gã nam tử người Hán kia ôm nhau mà khóc.

“Nương, chuyện này rốt cuộc là thế nào? Người nói phụ vương không phải là phụ thân của con, người này mới thực sự là phụ thân của con?” Hoàng Nhan Khang chỉ vào Dương Thiết Tâm, lại nhìn Hoàng Nhan Hồng Liệt: “Phụ vương, người nói đi, rốt cuộc chuyện này là thế nào?!”

“Khang nhi, con đừng nghe nương con nói bừa.” Hoàng Nhan Hồng Liệt nói: “Tích Nhượng, nàng mệt mỏi rồi, mau về phòng nghỉ ngơi đi.” Sau đó nói với mọi người: “Bắt mấy tên trộm đó lại cho ta!”

“Đội đã!” Hoàng Nhan Khang điên cuồng quát to: “Phụ vương, người nói cho ta biết nương nói không phải là sự thực...”

“Khang đệ!” Từ lúc Quách Tĩnh ra khỏi đại mạc thì đã phụng lệnh mẫu thân tìm một người nghĩa đệ tên là Dương Khang, lúc này nghe thấy Hoàng Nhan Khang chính là Dương Khang thì vô cùng vui mừng: “Đệ chính là Dương Khang! Sao đệ lại không chịu thừa nhận chứ?”

“Không! Ta không phải là Dương Khang!”

Một tiếng gào này khiến cho hán khàn cả giọng, lại nghe thấy xa xa có một tiếng gầm: “Ai là Dương Khang?”

Một bóng đen phi tới, bóp chặt cổ họng của Hoàng Nhan Khang: “Người là Dương Khang?”

“Sư... Sư phụ, là con...”

“Tại sao lại là người?” Bóng đen kia thả Hoàng Nhan Khang ra, quát về phía xung quanh: “Ai là Dương Khang?!”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc. Nữ nhân tóc ta bù xù, mắt bị mù này chính là một trong Hắc Phong Song Sát, Thiết Thi - Mai Siêu Phong. Vừa nãy, tay trái của nàng bóp cổ Hoàng Nhan Khang, tay phải đã chuẩn bị sử dụng Cửu âm bạch cốt trảo. Chồng của nàng là Trần Huyền Phong, nhiều năm trước ở đại mạc bị Quách Tĩnh 6 tuổi giết chết, dùng thanh dao găm có khắc 2 chữ Dương Khang. Mai Siêu Phong chỉ cho đó là tên của kẻ thù, do đó khi ở hang núi đằng sau hậu viện luyện công, nghe được hai chữ Dương Khang thì lập tức phi tới.

A Tử lúng túng nói: “Hóa ra là một người mù.”

Âu Dương Khắc vội vàng bịt miệng nàng lại: “Đừng có nói lung tung.”

A Tử nghĩ đến Liễu Trần chết bởi Tội Tâm Chương, chính là tuyệt kỹ của Hắc Phong Song Sát thì liền la lớn: “Bà là Mai Siêu Phong? Tháng trước bà có từng tới Đại lý không?”

Tuy mắt Mai Siêu Phong bị mù nhưng bản lĩnh nghe âm thanh đoán vị trí đã được luyện thành từ lâu, trong nháy mắt đã tới trước mặt A Tử: “Tiểu cô nương, là người vừa gọi ta là người mù sao?” Vừa dứt lời thì tay phải đã đánh về phía đỉnh đầu của A Tử.

Âu Dương Khắc thấy tình hình không ổn thì nhanh chóng bảo vệ A Tử ở phía sau, dùng quạt sắt ngăn cản Cửu âm bạch cốt trảo của Mai Siêu Phong, chỉ nghe thấy một tiếng vỡ nát, trên quạt lập tức xuất hiện năm lỗ thủng.

Mai Siêu Phong cười nhạo nói: “Trẻ con từ đâu tới, dám can ta?”

“Tiền bối thứ tội!” Âu Dương Khắc ổn định thân hình lại: “Tại hạ Âu Dương Khắc ở Bạch Đà Sơn. Xá muội không hiểu chuyện, mạo phạm tiền bối, xin tiền bối tha cho nàng một mạng.”

“Hóa ra là công tử nhà Tây Độc.” Mai Siêu Phong nói: “Nha đầu, hôm nay ta không rảnh tính toán với ngươi, sau này tự quản miệng mình cho tốt đi! Còn nữa, ta không đi qua Đại Lý, nhưng mà có đi qua đại mạc.” Mai Siêu Phong xoay người nói: “Khang nhi, nơi này có một người tên là Dương Khang, là kẻ thù của sư phụ, con nhanh bắt hắn đến cho ta đi!”

Hoàng Nhan Khang ngã trên mặt đất, đôi mắt vô hồn, không trả lời.

“Mai Siêu Phong! Người giết chồng ngươi chính là Quách Tĩnh ta, không cần tìm Khang để gây phiền phức!”

Mai Siêu Phong như ma quỷ bay tới trước người Quách Tĩnh, trầm giọng hỏi: “Ngươi từ đại mạc đến đây?”

“Đúng.”

“Giang Nam Thất Quái là sư phụ của ngươi?”

“Đúng.”

“Ha ha ha...” Mai Siêu Phong ngửa mặt lên trời cười lớn: “Tặc hán tử(*), ông trời có mắt, rốt cuộc ta cũng có thể báo thù cho chàng!” Nói xong, một tay bóp chặt cổ họng của Quách Tĩnh, một tay đánh về phía đỉnh đầu của hắn.

(*) Tặc hán tử: Là cách Mai Siêu Phong gọi chồng của mình. Thực ra đôi vợ chồng này cũng là một đôi đáng giận mà đáng thương.

“Mai Nhục Hoa, dừng tay!”

Mai Siêu Phong nghe thấy một tiểu cô nương đang gọi khuê danh(*) của mình, không khỏi kinh hãi: “Ngươi là ai?”

(*) Khuê danh: tên thật hoặc tên thò con gái.

Hoàng Dung nói: “Đào hoa ảnh lạc phi thân kiếm. Bích hải triều sinh án ngọc tiêu (*) Ta họ Hoàng.”

(*) Bên trên là 2 câu thơ do Hoàng Dược Sư làm để tả về võ công của mình, trong đó có nhắc đến Đào hoa đảo và 3 tuyệt kỹ của ông gồm có Lạc Anh thân kiếm, Ngọc Tiêu kiếm pháp và Bích hải triều sinh khúc.

A Tử nói với Âu Dương Khắc: “Ca, Hoàng Dược Sư, một trong tứ đại cao thủ đương thời mà huynh nói chính là cha của nàng phải không?”

“Thông minh.”

A Tử thở dài: “Ta thấy vị Hoàng cô nương này đối xử rất tốt với tên tiểu tử Quách Tĩnh kia, chỉ sợ là huynh không có cơ hội rồi.”

“Tiểu tử ngốc kia cũng đối xử với Hoàng cô nương không tồi, chỉ sợ tấm lòng của muội cũng trôi theo dòng nước rồi.”

“Ta và huynh không giống nhau nha, ta cũng không thích hắn, chỉ là coi trọng vẻ ngoài của hắn thôi. Ca ca thì khác, từ khi Hoàng cô nương nhà người ta bước vào phủ, đôi mắt của huynh chưa từng rời khỏi người ta, khó trách Lão quái vật kia nói huynh cùng một phe với bọn họ.”

Âu Dương Khắc thấp giọng nói: “Muội ghen, ca ca rất vui mừng.”

“Mơ mộng hão huyền!” A Tử nghiêng đầu sang chỗ khác, không để ý đến hắn nữa.

Bên kia, Hoàng Dung bảo Mai Siêu Phong thả Quách Tĩnh ra, Mai Siêu Phong không chịu: “Tiểu sư muội, muội bắt ta làm gì cũng được, chỉ có thả tiểu tử này là không được!”

“Mai sư tử, tỷ còn nhớ mình là người của Đào Hoa đảo sao? Cha muội ở ngay gần đây, chỉ cần muội phát tín hiệu là có thể tới đây, mỗi thù của tỷ tất có người làm chủ.”

Mọi người vừa nghe có Hoàng Dược Sư ở gần đây thì cũng không dám mạnh động, Mai Siêu Phong lẩm bẩm nói: “Sư phụ? Sư phụ người đến rồi?”

“Chỉ cần tỷ giúp chúng ta chạy ra khỏi vương phủ này, muội đảm bảo cha sẽ thu tỷ làm đồ đệ một lần nữa, Mai sư tử, tỷ thấy thế nào?”

Mai Nhược Hoa hét lớn một tiếng, thả Quách Tĩnh ra, nói với mọi người bên ngoài: “Các người từng người lên một hay là cùng tiến lên?”

Dương Thiết Tâm thấy Quách Tĩnh vừa báo tên ra thì đã biết hẳn là con trai của nghĩa huynh Quách Kiếu Thiên của mình, vô cùng vui mừng, lại nhìn Hoàng Nhan Khang ngã trên mặt đất, không khỏi bi thương.

Mục Niệm Từ nhìn ra tâm sự của nghĩa phụ, tiến lên nói với Dương Khang: “Dương Khang, người nhanh rời khỏi vương phủ cùng nghĩa phụ và nghĩa mẫu đi!”

Dương Khang kinh ngạc nhìn Mục Niệm Từ, đột nhiên rống ro: “Người là cái gì của ta chứ? Dám quản chuyện của ta?!”

Mục Niệm Từ có lòng tốt khuyên nhủ nhưng không ngờ Dương Khang lại quát nạt như vậy, vành mắt đỏ lên, mấy giọt nước mắt rơi xuống.

“Niệm Từ!” Dương Thiết Tâm quát lên: “Trở về!”

“Khang nhi, mặc kệ con có thừa nhận hay không, máu chảy trong cơ thể con đều là máu người Tống.” Bao Tích Nhược lau nước mắt, giọng điệu trở nên bình tĩnh: “Con nghe cho kỹ đây, năm đó, người hại chúng ta nhà rách người vong chính là Hoàng Nhan Hồng Liệt. Vương phủ này, nương không thể ở lại nữa, con đi cùng nương hay là ở lại đây nhận giặc làm cha?!”

Hoàng Nhan Hồng Liệt thấy Hoàng Nhan Khang dao động thì đi qua đỡ hắn, nói: “Khang nhi, con thực sự không để tâm công ơn nuôi dưỡng suốt mười tám năm của phụ vương sao? Không để để tâm tiền đồ sáng lạn, muốn bỏ đi cùng tên nông dân sơn dã này sao?”

Hoàng Nhan Khang không lên tiếng nhưng lại đẩy tay Hoàng Nhan Hồng Liệt ra.

“Ca, huynh xem Vương phi này nhìn qua thì thực mềm yếu nhưng làm việc đúng là tuyệt tình.” A Từ cười nói: “Ôi, hai người cha đều muốn cướp, Tiểu vương gia này có gì tốt chứ?”

Lời này lại đâm trúng chỗ đau của Âu Dương Khắc, hắn nhìn A Từ một chút, cô nương này cũng bị cha mẹ vứt bỏ từ nhỏ, sao có thể nó ra những lời châm chọc nhẹ như mây gió thế này?

Hoàng Nhan Khang đỡ Vương phi, đoàn người chậm rãi đi ra ngoài, mọi người thấy Vương gia không lên tiếng cũng không dám tùy tiện động thủ.

Hoàng Nhan Hồng Liệt nắm chặt nắm đấm, nhúu chặt mày lại: “Tất cả đều tránh ra! Thả bọn họ đi!”

Mọi chuyện kết thúc, mọi người đều trở về phòng.

Chờ người hầu ra ngoài hết, Âu Dương Khắc bắt đầu giáo huấn A Từ: “Sau này nói chuyện phải biết nặng nhẹ, vừa rồi, nếu không phải ta kịp thời đỡ được thì mạng của cô đã sớm mất vì Cửu âm bạch cốt trào rồi!”

A Từ chống hai tay bên hông, trừng mắt, ngửa đầu lên nói: “Âu Dương công tử, người đừng tưởng lúc trước ta gọi người một tiếng ca ca mà cho rằng mình thực sự có thể giáo huấn ta!”

“Được được được.” Âu Dương Khắc nuốt lời nói trở về: “Vậy ta nghiêm túc nói cho cô biết, cô muốn giúp tên tiểu tử họ Quách kia thì cũng không cần trắng trợn như thế. Làm như vậy không phải là cho người khác biết chúng ta đến vương phủ làm gian tề sao?!”

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

“Gian tề thì sao chứ? Ta cũng không muốn ở đây! Chẳng phải là người chỉ cần nói tên gian tề là ta đây không có chút quan hệ nào với Âu Dương công tử nhà người là được rồi sao?”

“Nàng...” Âu Dương Khắc muốn nói lại thôi, nhúu chặt mày nhìn đôi mắt như đang khiêu khích hắn, trái lại, trên mặt lại xuất hiện nụ cười thông dong thường ngày: “Không có chút quan hệ nào? Câu nói như thế này, sao ta có thể cam lòng nói ra chứ?”

Câu này nửa thật nửa giả, phối hợp với vẻ mặt bất cần của hắn, nghe thế nào cũng giống như trêu đùa.

“Âu Dương công tử.” A Tử kẻ sát vào bên tai hắn, nhẹ nhàng nói: “Mỗi ngày ngươi đều nói câu này với những nữ nhân khác nhau, không cảm thấy rất buồn nôn sao?”

Âu Dương Khắc cười cười, thổi khí bên tai A Tử: “Còn có lời càng buồn nôn hơn, nàng có muốn nghe không?”

A Tử bị hắn thổi đến mức căm tức, nâng tay muốn đánh hắn nhưng lại bị hắn cản lại.

Âu Dương Khắc nắm cổ tay nàng: “Vừa nãy ta nói hơi nhỏ, lần sau sẽ nói lớn hơn, đừng nóng giận, được không?”

A Tử tránh khỏi tay của hắn, tức giận nói: “Không cho phép ngươi nói chuyện với ta như vậy!”

Âu Dương Khắc nhìn gương mặt ứng hồng của nàng, nhin cười nói: “Ta biết rồi, sau này sẽ không bao giờ nặng lời với nàng nữa.”

“Ta không phải nói đến chuyện này.”

“Vậy nàng nói chuyện gì?”

“Ta là nói... Ta là nói...” Gương mặt A Tử ngày càng đỏ rực: “Ngươi nói chuyện không được ở gần ta như vậy!”

Âu Dương Khắc ngoan ngoãn lùi về sau hai bước, vẫn cười nhẹ nhàng nhìn nàng: “Được, vậy thì cách xa một chút.”

“Còn nữa... Giọng nói... Giọng nói đừng có kì quái khiến người ta nổi da gà như vậy!”

Âu Dương Khắc giả vờ trần tu: “Chuyện này... Nổi da gà? Sao có thể?”

“Còn nữa, ở trước mặt ta thì thu cái bộ dạng nói chuyện với những nữ nhân khác lại cho ta.” Đò ửng trên gương mặt của A Tử cuối cùng cũng rút đi.

“Đó là đương nhiên. Các nàng đều không sánh bằng một đầu ngón tay của nàng. Sao ta có thể đánh đồng các nàng ấy với nàng chứ?”

“Thật sao?” A Tử cười nhạo một tiếng: “Vậy vị Hoàng cô nương mà ngươi đuổi theo suốt một tối thì sao?”

“Nàng ấy? Đương nhiên là cũng không sánh bằng một đầu ngón tay của nàng.”

“Tốt lắm, ngày mai ta sẽ tìm vị Hoàng cô nương kia, nói lời này của ngươi cho nàng ấy biết.” A Tử nói xong, cười khê đi ra ngoài, đến lúc đi đến cửa thì quay đầu lại, nói: “Liên quan đến vấn đề gian tề, sau này ở trong vương phủ ta sẽ chú ý hơn.”

Âu Dương Khắc nhớ tới vị 'Hoàng cô nương mà hắn đuổi theo suốt một tối kia, khỏe miệng không khỏi cong lên. Nàng ấy giống nàng, mà lại không giống nàng.

Đêm đã khuya, Âu Dương Khắc đứng ở cửa một lúc sau đó đóng cửa lại, gọi người hầu nói muốn một cây đèn, chậm rãi cầm đèn đi đến gian nhà đèn đuốc sáng rực kia.

“Vương gia, còn chưa ngủ sao?”

Đôi mắt của Hoàng Nhan Hồng Liệt nhìn về phía cửa, cười nhạt một tiếng, lập tức đặt ly rượu trong tay xuống: “Âu Dương công tử, hôm nay tâm tình bản vương không tốt, có việc gì thì sáng mai rồi nói đi.”

Công tử áo trắng cầm đèn đứng ở cửa cười nhạt một tiếng: “Tại hạ cả gan muốn uống vài ly rượu với Vương gia, không biết có được không?”

“Nếu đã như vậy, Âu Dương công tử vào đi.”

Sau khi Âu Dương Khắc ngồi xuống, rót một ly rượu nhưng chưa uống, mở miệng ra liền đâm thẳng vào tâm bệnh của Hoàng Nhan Hồng Liệt: “Tại hạ cho rằng Vương phi bỏ đi là tâm ý đã quyết, nhưng Tiểu vương gia thì chưa chắc đã là cam tâm tình nguyện.”

Hoàng Nhan Hồng Liệt ngẩng đầu lên, trong mắt lóe ra tia sáng nhưng nhanh chóng ảm đạm đi. “Khang nhi nó luôn luôn nghe lời mẫu thân nó nhất, cho dù nó không cam tâm tình nguyện thì cũng sẽ không rời khỏi mẫu thân mà trở về bên cạnh ta.”

Âu Dương Khắc cười nói: “Vậy nếu như Vương phi mất đi thì sao?”

Hoàng Nhan Hồng Liệt nhìn thẳng vào Âu Dương Khắc, sau đó bỗng nhiên lật tung bàn, rút bội kiếm chỉ vào Âu Dương Khắc: “Ngươi dám bảo bản vương giết Tích Nhược?!”

Âu Dương Khắc rũ mặt, khiêm tốn nói: “Người chết ra đi, người sống hồi tưởng. Vương gia cần gì phải cố chấp vì một nữ nhân mà mình nhất định không có được.”

“Nhất định không có được...” Hoàng Nhan Khang rút kiếm lại, thất vọng than thở: “Ngươi nói rất đúng, mười tám năm, thứ bản vương bảo vệ chỉ là một giấc mộng mãi mãi không có được.”

“Nếu như không có được, vậy dùng tính mạng của nàng để Vương gia sử dụng thì có gì là không thể?”

Hoàng Nhan Hồng Liệt lại nhìn Âu Dương Khắc, ánh mắt có hơi lạnh lẽo: “Âu Dương công tử nói xem, làm thế nào để bản vương sử dụng?”

“Vương gia không cần tự mình động thủ giết Vương phi, đến lúc đó Tiểu vương gia không còn mẫu thân, nếu như Vương gia kịp thời đến cứu viện lúc Tiểu vương gia gặp nguy nan thì đương nhiên Vương gia sẽ là người duy nhất mà hắn có thể dựa vào trên đời này.”

Hoàng Nhan Hồng Liệt chậm rãi nhắm mắt lại, thở dài một tiếng: “Coi như ta không có được Tích Nhược nhưng cũng không nỡ để nàng chết đi. Âu Dương công tử, người rất thông minh, nhưng trong Vương phủ này, thông minh quá cũng không phải chuyện tốt.”

“Nếu đã vậy, tại hạ cáo từ.”

“Âu Dương công tử.” Hoàng Nhan Hồng Liệt đứng dậy gọi Âu Dương Khắc: “Câu nói vừa rồi của bản vương chỉ muốn nhắc nhở công tử, trong Vương phủ này, khắp nơi đều ẩn dấu sát cơ, mọi chuyện đều phải cẩn trọng. Còn có chuyện muốn thỉnh cầu công tử đi làm.”

Âu Dương Khắc cúi đầu chấp tay vái lạy: “Tại hạ nhớ rõ. Xin hỏi Vương gia có gì dặn dò?”

“Bản vương muốn mời công tử đi làm người thuyết phục.”

“Thuyết phục Vương phi và Tiểu Vương gia trở về sao? Tại hạ cũng không nắm chắc tuyệt đối.”

“Người cũng nói lần này Khang nhi rời đi không phải là cam tâm tình nguyện. Ta nghĩ bằng vào tầm nhìn và sự thông minh của Âu Dương công tử, cho dù Tích Nhược không chết thì cũng có thể khuyên con ta trở về. Xin công tử cứ làm hết sức, cho dù tay trắng trở về, bản vương cũng sẽ không trách công tử.”

“Vậy được, sáng mai tại hạ sẽ khởi hành.”

Âu Dương trở lại phòng của mình, không khỏi nở nụ cười tự giễu.

Tuy nói bây giờ mình không phải người dưới của Vương phủ, những chuyện như thế này đúng là mình không nên quản. Là mình quá nóng vội muốn có được lòng tin nhiệm của Hoàng Nhan Hồng Liệt hay là không nhận được muốn giúp người cha bị tổn thương này?

Tại sao có người có thể coi con của người khác như bảo vật, lại có người lại coi cốt nhục thân sinh của mình như không tồn tại. (Đoạn này ÁDK hẳn là muốn nhắc đến mẹ mình, mẹ ÁDK không quan tâm đến anh cho lắm.”

Âu Dương Khắc đoán đoán người Dương gia sẽ không đi quá xa, trời vừa sáng liền cười ngựa đuổi một mạch về phía nam, ngày hôm sau đã hỏi thăm được tung tích của họ ở một trấn nhỏ.

Mỗi người đều có khúc mắc, mặc dù người một nhà đi cùng nhau nhưng cuối cùng vẫn khó đoàn tụ. Dương Khang đang giận dữ phụ thân của mình, bỏ đến một quán rượu: “Tiểu nhị, đem Lê Hoa Xuân tốt nhất lên đây.”

Tiểu nhị thấy quần áo của hắn cũ nát liền tiến lên phía trước nói: “Khách quan, tiểu điểm làm ăn nhỏ, làm phiền ngài giao tiền trước.”

“Ý ngươi là bản công tử không trả tiền nổi sao?” Dương Khang khinh thường liếc nhìn tiểu nhị một chút, đưa tay đi mò túi tiền nhưng chợt nhớ tới thân phận hôm nay đã không giống trước kia, tiền trong túi còn chưa đủ uống một ly rượu.

“Không có tiền? Không có tiền còn đòi uống rượu gì chứ? Còn là Lê Hoa Xuân tốt nhất?”

“Ngươi nói cái gì?!” Dương Khang vốn ghen một hơi, nghe thấy lời này thì xách cổ áo tiểu nhị lên, hàm răng nghiến chặt, gần từng chữ: “Ngươi lặp lại lần nữa!”

“Tiểu nhị, Lê Hoa Xuân của vị công tử này, ta sẽ mời.” Âu Dương Khắc thả một đỉnh bạc trên bàn: “Còn không mau đem rượu đến!”

Dương Khang nhẹ buông tay, tiểu nhị cầm bạc, nét mặt tái nhợt vì sợ hãi, bỏ đi lấy rượu.

“Khách quan từ từ uống.”

Dương Khang không chào hỏi Âu Dương Khắc, tự rót tự uống hết nửa vò.

“Tiền này, ngày khác ta sẽ trả cho ngươi. Nếu như ngươi muốn khuyên ta trở về thì không cần tốn nước miếng nữa.”

“Có thể mời Tiểu vương gia uống rượu là vinh hạnh của tại hạ, Tiểu vương gia không cần khách khí.”

“Ở đây không có Tiểu vương gia.” Dương Khang lại cầm ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch.

“Vậy, Dương công tử, cứ coi tại hạ là bằng hữu bèo nước gặp nhau, cùng uống một chén, thế nào?” Âu Dương Khắc nâng chén lên, nói: “Vì một nhà Dương công tử đoàn tụ, gương vỡ lại lành, cạn!”

Dương Khang không lên tiếng, càng uống càng buồn.

“Đường như Dương công tử cũng sống không được như ý?”

“Liên quan gì đến ngươi?”

“Tại hạ đồng bệnh tương liên(*) với Dương công tử, có chút cảm thán mà thôi.

(*) Đồng bệnh tương liên: có cùng hoàn cảnh nên có cảm xúc giống nhau.

Âu Dương Khắc thấy Dương Khang lườm hắt một cái thì tiếp tục nói: “Thực ra tại hạ cũng luôn hoài nghi thân thể của mình. Thế như thấy được hiện trạng của Dương công tử, tại hạ quyết định không đi tìm chân tướng nữa.”

“Ta không có hứng thú với thân thể của ngươi.”

“Sự kích động nhất thời thì không thể chống lại thực tế tàn khốc.”

“Ngươi có ý gì?”

“Tại hạ vẫn cho rằng Dương công tử không phải là người bạc tình. Lẽ nào công on nuôi dưỡng suốt mười tám năm của Vương gia cũng không bằng cái gã phụ thân đột nhiên nhảy ra kia? Vương gia chăm sóc và bảo vệ Dương công tử như vậy, ngay cả người ngoài như ta nhìn vào cũng phải cảm động, chẳng lẽ trái tim Dương công tử làm bằng sắt đá? Càng không nói đến chuyện Vương gia và vị Dương đại hiệp kia khác nhau một trời một vực như thế nào. Không cần nói cũng biết Dương công tử thấu hiểu Vương gia thế nào, kính trọng vương gia thế nào.”

Dương Khang đứng dậy bỏ đi, Âu Dương Khắc đi sau lưng hắt nói: “Vương gia nói, bất luận Tiểu vương gia họ Hoàng Nhan hay họ Dương đều là người thân duy nhất của ông. Tiểu vương gia lúc nào cũng phải ghi nhớ, đã từng có người cha như ngài.”

“Ngươi là người thuyết phục tệ nhất mà ta từng thấy.”

Dương Khang nắm chặt nắm đấm, tập tễnh ra khỏi quán rượu.

Âu Dương Khắc lắc quạt, bên môi xuất hiện nụ cười đẹp đẽ.

“Ta thấy Hoàng Nhan Hồng Liệt không nói được những lời buồn nôn như thế đâu, là ngươi tự bịa ra chứ gì?” A Tử không biết ở đâu đột nhiên xuất hiện, nhướn mày nhìn Âu Dương Khắc: “Không phải là ngươi đã vô số lần mơ thấy thức phụ của ngươi nói với ngươi những lời này chứ?”

“Thật là miệng lưỡi lợi hại, sao nàng không ở Vương phủ mà lại chạy đến đây?”

“Ở lại vương phủ kia cũng không có gì thú vị, chẳng bằng đến giúp ngươi một tay.” A Tử nói xong thì đi qua nói với tiểu nhị: “Lấy cho ta mười cân rượu, hai cân thịt trâu, một con gà béo.”

Âu Dương Khắc nghe vậy thì trực tiếp cười lớn: “Khẩu vị thật lớn, nàng ăn hết được sao?”

“Ngươi quản được ta sao? Ta không ăn hết có thể tặng người mà. Làm sao, ca ca không muốn trả tiền sao?”

“Ca ca đương nhiên sẽ trả tiền. Có điều xin hỏi muội muội muốn tặng người nào?”

A Tử ngẩng đầu lên: “Tặng Quách Tĩnh, không được sao?”

“Đương nhiên là được.” Âu Dương Khắc dặn dò tiểu nhị “Gói thức ăn và rượu lại, chúng ta muốn đem đi.”

Âu Dương Khắc sai người đưa rượu thịt đến nhà tranh mà bọn Quách Tĩnh và Dương Khang ở, nói với A Tử: “Nàng muốn đi tìm tên tiểu tử gốc kia, ta sẽ không đi theo, miễn cho thấy lại thương tâm.”

“Cái gì mà thương tâm chứ? Ngươi còn có thể gặp Hoàng cô nương của ngươi một chút, còn có Mộc cô nương kia cũng là đại mỹ nhân đó.”

Âu Dương Khắc cười nói: “Gặp nàng rồi sẽ không muốn nhìn thấy các nàng ấy nữa.”

A Tử bĩu môi, tự mình ra khỏi quán rượu.

Lúc A Tử đến nhà tranh, thấy Quách Tĩnh đang ngăn tên tiểu nhị đưa thức ăn ở ngoài liền tiến lên phía trước nói: “Chỗ rượu thịt này là ta tặng cho ngươi đó, mau ăn đi.”

“Cô nương, sao ta có thể nhận đồ của cô nương chứ.” Quách Tĩnh liên tục từ chối: “Mẫu thân ta dặn, không có công gì thì không thể nhận đồ vật của người ta.”

Con mắt A Tử lay động: “Vậy, ngươi giúp ta một việc, coi như trả tiền com.”

Quách Tĩnh gãi đầu một cái: “Giúp cái gì?”

“Ăn hết toàn bộ những thứ này đi.”

“Tĩnh nhi, có khách đến sao?”

A Tử nhìn theo tiếng nói, người vừa đi từ trong nhà ra chính là vị Vương phi kia, Bao Tích Nhược.

Quách Tĩnh chỉ vào A Tử: “Dương thâm thâm, vị này chính là A Tử cô nương, nàng nói muốn tặng chỗ rượu thịt này cho chúng ta ăn.”

A Tử nói tiếp lời của hân: “Là tặng cho ngươi, chứ không phải cho bọn họ.”

Bao Tích Nhược thấy cô nương này thông minh ngoan ngoãn, dường như đã gặp ở đâu liền nói: “A Tử cô nương, trước tiên vào nhà nói chuyện đi.”

A Tử bảo tiểu nhị để rượu thịt trên bàn, nở nụ cười với Quách Tĩnh: “Ngươi ăn luôn đi, ta muốn nhìn ngươi ăn.”

Quách Tĩnh nhìn Bao Tích Nhược, lại nhìn A Tử: “Dung nhi và Mục cô nương đi mua thức ăn, Dương đại thúc và Khang đệ cũng chưa về, ta... vẫn là chờ mọi người về rồi cùng ăn đi.”

“Cái tên này sao lại dài dòng như vậy! Ta chính là muốn nhìn một mình ngươi ăn! Uống ngụm rượu lớn, cắn miếng thịt lớn!”

“Nếu như vậy, Tĩnh như, con ăn trước đi.” Bao Tích Nhược thấy vị cô nương này kỳ quái như vậy, cũng không nói nhiều, bưng một ly trà lên, trở về phòng mình.

“Vậy... Vậy cũng được.” Quách Tĩnh cầm một cái đùi gà lên, ăn mà cũng không dễ chịu.

A Tử ở bên cạnh, chống cằm nhìn: “Như vậy mới đúng chứ.” Lúc trước nàng từ Tiểu Kính Hồ theo tỷ phu ra ngoài, đi tới một quán ăn, tỷ phu đã ăn những thứ này. Tuy rằng tiểu tử này không sánh bằng tỷ phu nhưng tướng ăn vẫn rất giống tỷ phu.

“Uống rượu, uống rượu.” A Tử rót cho Quách Tĩnh một ly rượu: “Uống cạn chén này đi!”

“Uống cạn?” Quách Tĩnh bị làm khó: “Cô nương, nhiều rượu như vậy.... Làm sao một mình ta có thể uống cạn đây?”

“Này, ngươi là ai, dám ở đây làm khó dễ Tĩnh ca ca của ta?!”

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18

A Tử chấp tay sau lưng đi đến cửa, đánh giá Hoàng Dung vừa đi tới từ đâu tới chân, mím môi nói: “Ta còn tưởng là ai, thì là là một hạ nhân đi mua thức ăn.”

Hoàng Dung giao đồ ăn trong tay cho Mục Niệm Từ, đẩy A Tử ra đi vào bên trong, chỉ vào rượu thịt trên bàn nói với Quách Tĩnh: “Tĩnh ca ca, quăng những thứ này đi.”

Quách Tĩnh ấp úng nói: “Dung nhi... Nàng ấy cũng không làm khó ta....”

“Quăng đi!!”

“Oh...” Quách Tĩnh bưng chén đĩa đi ra ngoài nhưng lại bị A Tử chặn ở cửa.

“Ngươi có phải nam nhân hay không vậy? Nàng ta nói gì ngươi cũng nghe sao?”

Quách Tĩnh chưa kịp trả lời thì Hoàng Dung ở phía sau đã cười khanh khách nói: “Tĩnh ca ca chính là nghe lời ta, vậy thì sao, ngươi không phục sao?”

“Nha đầu hoang dã ở đâu toi vậy? Cũng xứng nói phục hay không phục với ta sao?” A Tử khề hừ một tiếng, vuốt vuốt tóc, nở nụ cười để lộ hai núm đồng tiền với Quách Tĩnh: “Quách đại ca, những thứ này huynh quăng đi cũng không sao, ta lại mua cho huynh.”

Hoàng Dung đương nhiên là xinh đẹp đáng yêu nhưng nụ cười thiên kiều bá mị như của A Tử thì vẫn là lần đầu tiên Quách Tĩnh được thấy, không khỏi đỏ mặt: “Cô... Cô nương, người mau đi đi... Ta không cần đồ của cô.”

A Tử thấy vẻ mặt ngượng ngùng của Quách Tĩnh, chớp đôi mắt to ghé sát lại: “Quách đại ca, huynh nói xem ta có xinh đẹp hay không?”

“Đẹp...”

“Tĩnh ca ca!” Hoàng Dung lập tức giật chân: “Huynh dám nói Dung nhi không bằng nàng ta?”

“Dung nhi, ta không nói vậy mà.” Quách Tĩnh trầm miệng cũng khó giải thích, A Tử lại còn khiêu khích hất cằm lên với Hoàng Dung.

Câu nói tiếp theo của Quách Tĩnh còn chưa ra khỏi miệng thì chưởng phong của Hoàng Dung đã tới gần: “Hừ, tiện nhân của Bạch Đà Sơn, để mạng lại!”

A Tử tránh thoát một trường này, cũng bày thế: “Muốn đánh nhau?! Được nha, ta cũng muốn nhìn xem người có bản lĩnh gì.”

Hoàng Dung đánh nhau với A Tử thì đương nhiên sẽ không sử dụng công phu của các môn phái khác như khi đánh với Âu Dương Khắc, chiêu thức đánh ra chính là Lạc Anh Thần Chưởng của nhà mình. A Tử cũng không yếu thế, Hóa Công Đại Pháp luyện mấy ngày cũng đã có hiệu quả, chiêu thức đều mang theo âm lãnh phá vỡ không khí.

Hai người đánh mấy chục hiệp, Quách Tĩnh và Mục Niệm Từ muốn ngăn cũng không ngăn được, Bao Tích Nhượng ở trong nhà nghe thấy tiếng động cũng đi ra, ở một bên lo lắng xuống.

Ngày ấy A Tử ở trong vương phủ đã thấy được sự lợi hại của Nhuyễn Vĩ Giáp trên người Hoàng Dung, không dám đánh lên người nàng, vì có lo ngại nên rơi vào thế hạ phong. Mắt thấy từng chiêu của Hoàng Dung đều rất tàn nhẫn, sau khi A Tử tránh thoát một chiêu thì từ trong tay áo phóng ra ba cây phi tiêu.

Quách Tĩnh ở bên cạnh sơ hãi kêu to: “Dung nhi cẩn thận!”

Thân thể Hoàng Dung khẽ nghiêng, ba cây phi tiêu đầu đánh vào cột trụ trước cửa: “Tĩnh ca ca yên tâm, loại ám khí cấp thấp này không làm muội bị thương được! Dứt lời liền nâng tay lên, hai cục đá một trước một sau đánh về phía mặt A Tử. Đây là Đạn Chi Thần Công mà Hoàng Dung Sur tự nghĩ ra, mặc dù Hoàng Dung chưa luyện đến mức thuần thục nhưng cũng dùng sức rất lớn, nếu như đánh vào mặt thì không thể nào không hủy dung.

A Tử thấy cục đá bay tới vội né tránh nhưng không ngờ phía sau vẫn còn một cục, mắt thấy cục đá sắp đánh trúng thì đột nhiên nghe được tiếng vỡ, cục đá kia bị cái gì đó đánh vỡ bay về một hướng khác.

Âu Dương Khắc ôm lấy A Tử thiếu chút nữa là ngã, cười chân thành với Hoàng Dung: “Đạn Chi Thần Công chủ Hoàng cô nương quả nhiên là cao minh, xá muội liễu lĩnh, tại hạ tạ tội với các vị.”

A Tử đẩy Âu Dương Khắc ra, lấy tay chỉ thẳng vào Hoàng Dung: “Nha đầu hoang dã kia, người có giỏi thì coi Nhuyễn Vĩ Giáp ra rồi lại đánh với ta!”

Hoàng Dung đắc ý nhướng mày: “Hừ, Nhuyễn Vĩ Giáp này là của phụ thân của ta cho ta, dựa vào cái gì mà bắt ta coi? Đánh không lại chính là đánh không lại.”

“Người...” A Tử vận lực muốn đánh qua.

“A Tử, không được lỗ mãng!” Âu Dương Khắc chặn A Tử lại, ôm quyền nói với mọi người: “Quý rầy nhiều rồi, tại hạ cáo từ.” Nói xong thì lôi kéo A Tử bước nhanh ra khỏi sân nhỏ.

Hoàng Dung thấy Âu Dương Khắc và A Tử đã đi xa thì lôi kéo Quách Tĩnh nói: “Tĩnh ca ca, là muội xinh đẹp hay là cái từ Tử kia xinh đẹp?”

Quách Tĩnh cúi đầu xong lại ngẩng đầu: “Là... Là Dung nhi xinh đẹp.”

“Thật sao?”

“Đương nhiên là thật.... Ta đã bao giờ nói dối muội đâu, Dung nhi muội biết mà.”

...

“Người buông ra!” A Tử bị Âu Dương Khắc tóm đi rất xa cuối cùng cũng tránh thoát khỏi tay hắn: “Người đừng có đi theo ta!”

Âu Dương Khắc đi chuyển đến trước mặt nàng: “Có phải là vì ta không sớm ra tay giúp nàng nên tức giận hay không?”

“Ai cần người giúp chứ!”

“Ta là đi tìm Dương Thiết Tâm có chuyện quan trọng, cũng là vừa mới tới mà thôi.”

“Người thích tìm ai thì tìm người có, liên quan gì đến ta! Tránh ra!”

Âu Dương Khắc dễ dàng chế ngự đôi tay đang lộn xộn, giọng nói mang theo ba phần cương quyết bảy phần ôn nhu: “Đừng náo loạn.”

A Tử kìm nén lửa giận nói: “Được, ta không náo loạn, người buông ra.”

Âu Dương Khắc mỉm cười buông tay, A Từ vung tay lên cho hấn một cái bạt tai, tiếng vang lên như sắt đá đập vào nhau. "Ta đã nói không được dùng loại giọng điệu ghê tởm đó nói chuyện với ta."

Âu Dương Khắc ôm mặt, tức giận chưa kịp phát ra đã bị ép về, thở dài ai oán nói: "Ta có lòng tốt, nàng không cảm kích thì thôi đi tại sao còn đánh người chứ? Aizz... Đáng thương cho ta tốn công sức lớn tìm cho nàng một vật quý giá như vậy, xem ra là không tặng ra được rồi."

"Ai thêm chứ, người tự giữ đi."

"Nghe nói bằng tầm phải dùng lá cây minh linh chá(*) để nuôi nấng thì mới có thể sống được lâu dài, mấy chiếc lá vàng này nếu không ai cần thì đành phải trả lại núi tuyết thôi."

(*) Theo baidu thì Minh Linh Chá là một loại cây rất thần kỳ sống ở phía Bắc, loại cây này thích sống ở nơi giá lạnh. Nó có thân cây màu đỏ, lá màu vàng, hoa màu trắng, quả chín có màu đen, lá của nó có thể dùng để nuôi bằng tầm. Quả của nó 1000 năm mới chín một lần, có công dụng như thuốc tiên, có thể loại trừ bách bệnh, kéo dài tuổi thọ. Đương nhiên ta nghĩ loại cây này chỉ có trong truyền thuyết thôi.

"Minh linh chá?" A Từ đoạt lấy mấy chiếc lá trong tay Âu Dương Khắc, vui sướng cười to: "Vậy mà lại thực sự có loại lá này! Bằng tầm của ta có thể sống thêm mấy ngày rồi!"

Âu Dương Khắc nhìn bóng dáng hoạt bát đi xa của A Từ, trong lòng không biết là mùi vị gì. Hấn biết là Hóa Công Đại Pháp mặc dù lợi hại nhưng sẽ phản phệ lại thân thể, nếu như quá bảy ngày không bị trùng độc cắn thì sẽ phát độc mà chết. Hấn vốn định khuyên A Từ bỏ luyện loại võ công này nhưng lại nghĩ nếu như nàng luyện thành thì có thể để cho mình sự dụng, vậy không phải lại càng tốt sao?

Lúc này thấy nàng vô cùng vui mừng thì trong lòng lại càng ngày càng không biết là mùi vị gì.

Thực ra lúc A Từ đi tìm Quách Tĩnh thì Âu Dương Khắc đi tìm Dương Thiết Tâm, lấy hạnh phúc tuổi già và tương lai của hai mẹ con Bao Tích Nhược để ông ta tự bỏ đi. Dương Thiết Tâm thất hồn lạc phách trở về chỗ ở thì đã thấy có một đạo sĩ hốt hoảng đến tìm Quách Tĩnh: "Quách thiếu hiệp, sư thúc nhà ta uống thuốc nguoi lấy ra từ vương phủ thì trúng phải độc được kỳ lạ, sư phụ sai ta hỏi Quách thiếu hiệp một chút, thuốc kia có từng trải qua tay của người khác hay không?"

Quách Tĩnh nhúc nhủ: "Không có ai."

Hoàng Dung ở bên cạnh nói: "Tĩnh ca ca, ngày đó huynh trở về, không phải là Vương đạo trưởng nói có một vị cô nương tặng thuốc rồi bảo huynh sắc thuốc sao?"

"Đúng vậy, Dung Nhi, ý muội là..."

Hoàng Dung lại hỏi đạo sĩ kia: "Không biết sư thúc của người trúng phải loại độc gì?"

"Toàn thân thối rữa lại vô cùng ngứa ngáy, sư phụ nói độc này chỉ có người hạ độc mới có thể giải được."

Hoàng Dung nói với Quách Tĩnh: "Tĩnh ca ca, xem ra là chuyện tốt mà vị A Từ cô nương kia của huynh làm ra rồi."

Quách Tĩnh khó hiểu nói: "A Từ cô nương? Vì sao nàng ấy lại phải làm như vậy chứ?"

Hoàng Dung lấy tay gõ gõ cái ót của hấn, cười nói: "Ca ca ngốc, nàng ta muốn huynh đi cầu xin nàng ta thì mới cho Vương đạo trưởng thuốc giải."

"Dung nhi, hình như muội rất vui vẻ...."

"Tĩnh ca ca của ta được người ta yêu thích như vậy, ta đương nhiên là vui vẻ nha."

"Vậy, Dung Nhi, phải làm sao bây giờ...."

Hoàng Dung lấy từ trong ngực ra một bình sứ nhỏ, đổ hai viên thuốc ra giao cho đạo sĩ kia: "Tiểu đạo trưởng, Cửu Hoa Ngọc Lộ Hoàn này có thể tạm thời ổn định độc tính, người trở về nói cho sư thúc nhà người rằng chúng ta nhất định sẽ giúp hấn lấy được thuốc giải."

"Sư thúc của ra ở trong một thông trấn cách phía trước 50 dặm, làm phiền Quách thiếu hiệp và Hoàng cô nương rồi."

Đạo sĩ kia đi, Quách Tĩnh mờ mịt hỏi Hoàng Dung: "Dung nhi, chúng ta phải làm thế nào mới có thể có được thuốc giải?"

"Điều này...." Hoàng Dung dời mắt đến bó củi vừa mới nhặt về, lấy cây củi chỉ vào người Dương Khang: "Vậy thì phải xem vị Khanh đệ này của huynh rồi."

Dương Khang lơ đãng tròn mắt nhìn bọn họ, không nói một câu bước vào phòng.

"Tĩnh ca ca, nếu không phải là nể mặt huynh thì ta đã cho hấn hai cái bạt tai rồi!" Hoàng Dung đang nói thì nhìn thấy Dương Thiết Tâm và Mục Niệm Từ ở bên cạnh, cảm thán hơi xấu hổ liền kéo Mục Niệm Từ đi làm cơm.

A Tử trở về khách điểm thì nhanh chóng lấy Thần Mộc Vương Đình ra, dùng lá Minh Linh Chá cho băng tằm ăn.

Âu Dương Khắc ở bên cạnh bụng đầy tâm sự nhìn, thấy nàng sau khi bị băng tằm cắn thì ngón tay cũng biến thành màu xanh tím, cảm thấy hơi không đành lòng: “A Tử, Hóa Công Đại Pháp này, ta thấy vẫn là không cần luyện, hiện tại độc trong người nàng còn có thể giải được....”

A Tử vận công xong cười lạnh nói: “Không cần giả mù sa mưa làm ra vẻ quan tâm ta, dù sao ta luyện Hóa Công Đại Pháp cũng không liên quan gì đến ngươi, nếu như có một ngày ta bị độc chết thì ngươi cũng không cần phải cảm thấy bất an vì giúp ta tìm mấy lá cây kia. Dù sao cái danh muối muối này của ta chỉ là giả, ngươi cũng không cần xen vào.”

“Làm sư ngày nào thì gõ mõ ngày đó, ca ca giả như ta đúng là làm đến nghiện rồi.”

“Nhưng mà ta cảm thấy rất kỳ quái, ngươi không ở Bạch Đà Sơn làm cháu ngoan của ngươi lại từ xa xôi chạy đến đây để làm chó săn của người ta sao?”

Âu Dương Khắc thông thả bước đến bên cửa sổ nhìn đám mây trên bầu trời: “Viện có để đi cùng nàng một đoạn đường, nàng có tin không?”

Lúc này tiểu nhị báo lại: “Có một vị Dương công tử, nói là đến tìm Âu Dương công tử có chuyện quan trọng.”

Âu Dương Khắc cười nói: “Nàng xem, làm chó săn cũng không dễ dàng, ngay cả thời gian trò chuyện với muối muối cũng không có.”

Âu Dương Khắc đi xuống lầu thấy Dương Khang chờ đợi đến mức vẻ mặt đã không còn kiên nhẫn, thấy hắn lại còn nghiêng đầu đi, giọng điệu thì miễn cưỡng, thái độ rất ngạo mạn: “Ta có thể trở về cùng ngươi, nhưng mà ngươi phải giúp ta làm một chuyện.”

“Dương công tử cứ nói.”

“Muối muối của ngươi hạ độc sư thúc của ta, ngươi lấy thuốc giải ra cho ta.”

“Cái này thì dễ làm, còn gì nữa không?”

“Cha mẹ ta sẽ trở về Nam Triều, hy vọng sẽ không có ai quấy rầy bọn họ.”

“Vương gia nói chỉ cần Tiểu Vương gia đồng ý trở về thì tất cả đều có thể thương lượng. Còn gì nữa không?”

“Không còn gì nữa.”

Thì ra Hoàng Dung thấy Âu Dương Khắc xuất hiện thì đoán được là hắn tới mời Bao Tích Nhược và Dương Khang về phủ thì nhân tiện báo Dương Khang thuận nước đẩy thuyền đòi thuốc giải của Âu Dương Khắc.

Lúc này Hoàng Dung và Quách Tĩnh ăn cơm xong đang ngồi trên mái nhà ngắm trăng. Quách Tĩnh nói: “Dung Nhi, muối nói Khang đệ thực sự có thể lấy thuốc giải về sao?”

“Có thể. Nhưng mà lần này Khang đệ của huynh có thể tương kế tựu kế từ bên cạnh Hoàng Nhan Hồng Liệt trở lại hay không thì khó nói.”

“Lần này Khang đệ trở về bên cạnh Hoàng Nhan Hồng Liệt chỉ vì muốn giết hắn, Dung Nhi, muối đừng nói lung tung.”

“Tĩnh ca ca ngốc, Khang Đệ của huynh cũng không nghĩ giống huynh.”

Sau khi tiễn Dương Khang, Âu Dương Khắc lập tức viết một lá thư cho Hoàng Nhan Hồng Liệt biết Dương Khang đồng ý trở về nhưng Bao Tích Nhược muốn trở về Nam Triều.

Còn chuyện thuốc giải, Âu Dương Khắc bắt đầu buồn phiền. Trùng độc bên trong Thần Mộc Vương Đình kia đã ăn rất nhiều trùng độc khác để sống tiếp, độc tính cũng vô cùng phức tạp, nếu như muốn giải độc thì không có băng tằm kia có A Tử thì không được.

Nhưng mà lúc trước A Tử hạ độc cho Vương Xử Nhất với mục đích là muốn Quách Tĩnh đến cầu xin nàng, hiện tại Quách Tĩnh không đến mà Dương Khang lại đến, nếu như muốn mượn băng tằm của nàng để giải độc cho Vương Xử Nhất thì nàng nhất định sẽ không cho mượn.

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Ngày hôm sau, khi A Tử lấy Thần Mộc Vương Đình ra để luyện công thì Âu Dương Khắc ở bên cạnh nhìn rất lâu.

Đừng nhìn không cũng không tốt cho nên liền mở miệng nói nhảm.

“Lá Minh Linh Chá còn đủ dùng không? Ta lại bảo người lên núi tuyết lấy một chút nhé?”

“Nếu được vậy thì tốt.”

“Băng tằm này là trùng độc ngàn năm khó gặp, xem ra Hóa Công Đại Pháp của muội muội sắp có thể luyện thành rồi.” Âu Dương Khắc nói xong, thừa dịp A Từ nhắm mắt luyện công thì đưa bàn tay của mình vào trong Thần Mộc Vương Đình. Băng tằm trải qua nhiều ngày uống máu người đã trở nên vô cùng khát máu, nhìn thấy ngón tay thì lập tức cắn.

Âu Dương Khắc nhin đau, không một tiếng động nói: “Vậy thì ta sẽ không quấy rầy muội muội luyện công nữa.” Dứt lời nhanh chóng trở về phòng của mình.

Âu Dương Khắc dùng thuốc giải độc của mình để ổn định lại độc tính sau đó sai người mua một đồng dược liệu tới, trước sau điều phối bảy tám phương thuốc, cuối cùng cũng có thể giải độc. Từ nhỏ hắn đã lớn lên trong độc, thân thể không giống với Vương Xử Nhất kia, nếu như để cho lão đạo sĩ kia dùng thuốc không đúng đường thì rất có khả năng sẽ trở thành họa vô đơn chí.

Vừa rồi trúng độc, toàn thân đều mất đi cảm giác, chỉ có vết thương cảm thấy đau nhức đến tận tâm can. Nghĩ đến A Từ ngày nào cũng phải chịu khổ như vậy, Âu Dương Khắc càng cảm thấy hối hận khi cho nàng lá của Minh Linh Chá.

Bận rộn nửa ngày, Âu Dương Khắc để phương thuốc vào trong ngực rồi đến gặp Dương Khang ở tửu lâu đã hẹn trước.

Dương Khang cầm phương thuốc nhìn một chút: “Ta đưa phương thuốc này về cho sư thúc sau đó sẽ theo ngươi trở về.”

“Tiểu Vương gia quả nhiên là anh hùng hào kiệt biến tiến biết lui, tại hạ bội phục.”

Trên gương mặt chán nản của Dương Khang tràn đầy châm chọc: “Hừ, Âu Dương công tử, lúc này ngươi lập được công lớn, phụ thân ta sẽ càng nể trọng ngươi hơn rồi.”

“Nào có, tại hạ phân ưu cho Vương gia và Tiểu Vương gia, không dám lười biếng.”

Lúc Dương Khang trở về đưa phương thuốc thì Âu Dương Khắc trở lại khách điểm nhưng lại không thấy A Từ. Tiểu nhị nói: “Có người đưa một phong thư đến, nói mời A Từ cô nương đến rừng trúc ngoài thành gặp mặt.”

Âu Dương Khắc đuổi đến rừng trúc chỉ thấy A Từ ngồi đối diện một người, sắc mặt trắng bệch không ngừng ho khan. Lại gần thì thấy chính là Tướng quốc của Đại Lý, Cao Dục.

Còn chưa đợi Âu Dương Khắc nói chuyện thì Cao Dục đã run rẩy đưa tay chỉ vào hắn nói: “Âu Dương công tử, ngươi đã đáp ứng với ta chuyện gì hả?!”

Âu Dương Khắc mang vẻ mặt vô tội cười cười: “Tại sao Cao Tướng quốc lại nói như vậy? Tại hạ đã đáp ứng người chuyện gì sao?”

Cao Dục lại ho khan mấy tiếng: “Lúc trước khi ta để ngươi đưa A Từ đi, ngươi nói sẽ chăm sóc nàng thật tốt.... Nhưng mà hiện tại ngươi lại để cho nàng luyện loại công phu tự hại mình này sao?”

A Từ nói: “Hóa Công Đại Pháp này là do ta tự muốn luyện, không liên quan gì đến hắn.”

“Muội muội... Ta gần đất xa trời, kéo dài hơi tàn từ phương Nam chạy đến phương Bắc này chỉ muốn trước khi chết nhìn thấy muội sống bình an vô sự... Nhưng mà, muội vậy mà lại...” Cao Dục nói xong lại bắt đầu ho khan, thở gấp, thở hắt hắt mà lại không thờ được.

Người Cao Dục mang theo ngoại trừ người đánh xe ra thì chỉ có ba người, một người là quản gia, một người là người lúc trước đến Thiên Long Tự khám xét, Tướng quân Cao Viễn, hẳn vốn là người của Cao gia, xem ra là từ quan đi theo Cao Dục. Một người còn lại chính là đại phu, lúc này thấy Cao Dục ngất đi, mọi người vậy mà lại không hề hoảng loạn. Đại phu kia ung dung lấy túi châm ra liền tiếp châm xuống, Cao Dục tỉnh dậy.

Lúc trước khi A Từ rời khỏi Đại Lý thì Cao Dục nói hắn không sống được quá nửa tháng nhưng mà qua hai tháng vậy mà hắn lại có thể tìm đến đây. A Từ thấy đáng vẻ hấp hối của hắn trong lòng cũng có mấy phần khó chịu. Người này nhốt mình trong phủ tướng quốc đúng là rất đáng ghét nhưng mà về sau cũng thả mình ra, thấy hắn tuổi trẻ mà đã phải chết cũng rất đáng thương.

“Được rồi, thù của Liễu Trần ta sẽ không tìm ngươi để báo nữa nhưng mà Hóa Công Đại Pháp này là chuyện của ta, không ai trong số các ngươi có thể xen vào.”

Sắc mặt của Cao Dục từ trắng biến thành vàng rồi lại biến thành đen, tiếng nói chuyện càng thêm yếu ớt: “Muội muội, ở Trung Đô hay Lâm An ta đều có nhà cửa và cửa hàng, Hạ quản gia sẽ nói rõ ràng cho muội.”

“Ta cũng không cần nhà cửa và cửa hàng của ngươi...” A Từ ngập ngừng nhìn Hạ quản gia ở bên cạnh chăm sóc hắn, ông lão kia đang dùng vẻ mặt chính nghĩa nhìn mình, ánh mắt vô cùng kiên nghị giống như đang nói “muốn cũng phải lấy mà không muốn cũng phải lấy”. A Từ trợn trắng mắt, ông lão kia cũng không hề chớp mắt một chút.

“Ta chỉ là muốn đến thăm muội một chút... Tâm nguyện đã xong... Hiện tại, cũng nên trở về nơi của ta rồi...” Cao Dục nhìn bầu trời xanh biết trên cao,

cười yêu ớt.

Không biết tại sao Âu Dương Khắc cảm thấy lửa giận xông thẳng lên đỉnh đầu, tiến lên giữ chặt A Từ lời đi.

Một mạch ra khỏi rừng trúc, A Từ vùng thoát khỏi hân: “Ai cho phép ngươi túm tay ta?!”

Âu Dương Khắc cố gắng kìm chế nhưng làm thế nào cũng không kìm chế được lửa giận trong lòng: “Ai cho phép ngươi đi gặp hân?!”

“Ta muốn gặp ai chẳng lẽ còn phải được ngươi đồng ý sao?! Ngươi là ai của ta chứ?! Ngươi quản được ta sao?!”

“Ta...” Âu Dương Khắc đỏ mắt nhìn nữ nhân mà mình đã tiêu phí rất nhiều kiên nhẫn trước mắt này, nàng đặc biệt, nhưng mà không nên đặc biệt đến mức này. Khi nào thì một nữ nhân lại có thể ảnh hưởng đến cảm xúc của mình rồi? Nghĩ đến đôi tay của hân giữ chặt khuôn mặt đối mặt với mình, nhắm chuẩn khuôn miệng của nàng, hôn lên.

“Buông ra -- ưm-” Đôi tay của A Từ đẩy hân ra, hơi cong lại, khi Âu Dương Khắc buông tay ra thì trên cổ của hân đã có thêm vài vết máu.

Một tiếng vang thanh thúy, bàn tay A Từ vung lên má trái của Âu Dương Khắc.

Lại một tiếng vang nữa, lần này là má phải.

Âu Dương Khắc vẫn không hề nhúc nhích cũng không phải cảm thấy hổ thẹn vì mình mạo phạm cô nương nhà người ta mà là không ngờ, bản thân hân trở nên không bình tĩnh như vậy từ lúc nào?

A Từ đánh hân hai bạt tai, thấy Âu Khắc không phản kháng thì càng tức giận hơn, cùng cả tay cả chân đá lên người hân, vừa đánh vừa mắng: “Họ Âu Dương kia, ngươi đánh lại xem! Ngươi không đánh lại, hôm nay bản cô nương đánh chết ngươi! Róc xương của ngươi cho chó ăn!”

Rốt cuộc Âu Dương Khắc cũng phản ứng lại, bắt lấy đôi tay đang đánh loạn của A Từ: “Đủ rồi!”

A Từ hung hăng trừng mắt với hân: “Ngươi đừng cho rằng ta không đánh lại ngươi là có thể bắt nạt ta, ta cho ngươi biết, đợi ta luyện thành Hóa Công Đại Pháp thì người đầu tiên ta lấy mạng chính là ngươi!.... Không, ta muốn hút hết nội lực của ngươi, chặt đứt gân tay gân chân của ngươi, khiến ngươi sống không bằng chết!”

Âu Dương Khắc nghe nàng nói lời độc ác như vậy đột nhiên trong lòng ần ần cảm thấy đau đớn. Hân muốn nói đừng luyện Hóa Công Đại Pháp kia nhưng khi nói ra miệng lại thành: “Tốt, tại hạ sẽ cho người tiếp tục hái lá Minh Linh Chá tới, đợi cô nương luyện thành, bất cứ lúc nào cũng xin đợi.” Lời này đã khôi phục lại vẻ bình tĩnh thường ngày, khóe miệng Âu Dương Khắc nở một nụ cười đắc thắng: “Có thể bị nàng hành hạ, ta cầu còn không được.... Nhưng mà trước đó, thân phận huynh muội giả này của chúng ta vẫn phải diễn tiếp, phải biết rằng Thân Mộc Vương Đình của nàng là do ta cho.” Dứt lời thì buông tay A Từ ra, xoay người rời đi.

A Từ thấy Âu Dương Khắc đi xa, yên lặng ngồi dưới đất ôm đầu gối ngăn người.

“Tiểu thư, Tướng quốc đã quy thiên rồi.”

Hạ quân gia không biết ở sau lưng nàng từ lúc nào, khẽ nói một câu như vậy.

A Từ ngẩng đầu nhìn gương mặt không biểu tình của ông lão kia.

“Tướng quốc có lệnh, cửa hàng ở các nơi và phòng ở đều thuộc về tiểu thư, ảnh vệ của Cao gia sẽ đi theo bảo vệ tiểu thư, tiểu thư có lệnh gì đều có thể nói với tại hạ.”

“Ta đã nói rồi, không cần cửa hàng gì đó của các ngươi! Đừng có đi theo ta!” A Từ đang buồn phiền, giọng nói đương nhiên có hơi lớn một chút. Thiếu nợ sẽ phải trả, đây là giáo huấn nàng nhận được từ Du Thân Chi.

“Tiểu thư yên tâm, cửa hàng không cần người phải quản lý, chỉ cần lúc người cần dùng tiền thì đến lấy là được. Còn lão hủ, sao khi giao phó mọi chuyện xong thì đương nhiên cũng không đi theo tiểu thư. Ảnh vệ sẽ ở nơi tiểu thư không nhìn thấy, tiểu thư không cần lo.” Ngữ điệu của Hạ quân gia bình tĩnh như nước nhưng vô cùng kiên định không cho người khác phản bác.

“Được rồi được rồi... Vậy ngươi còn chuyện gì nữa, nói xong thì mau đi đi!”

“Đây là phương thức liên lạc với cửa hàng ở các nơi, tiểu thư cất kỹ đi. Tướng quốc sẽ được an táng tại Sùng Thánh Tự của Đại Lý, nếu như tương lai tiểu thư có rảnh có thể tới đó thăm người.” Hạ quân gia đưa một cuộn da dê đầy chữ cho A Từ, cung kính hành lễ xong cuối cùng cũng đi.

Khi A Từ trở lại khách điểm thì Âu Dương Khắc đã thu thập hành trang xong đứng trước cửa chờ nàng, trên mặt vẫn đậm phong khinh giống như chưa từng xảy ra chuyện gì. “Thu dọn một chút, chúng ta lập tức khởi hành, Vương gia sắp tới rồi.

A Từ nhu thuận cười: “Vâng, ca ca.”

Không cần biết khi đối diện thì trong ánh mắt có bao nhiêu ánh đao bóng kiếm hay mạch nước ngầm mãnh liệt, ít nhất trong mắt người ngoài thì đôi huynh muội này rất hòa thuận.

Âu Dương Khắc hội họp với Dương Khang xong thì cùng ở chỗ mười dặm ngoài thành nghênh đón Hoàng Nhan Hồng Liệt.

Sau khi Âu Dương Khắc đi rồi Hoàng Nhan Hồng Liệt vẫn không yên lòng, quyết định tự mình đến mời vợ con về. Đường đường là một vương gia lại khép nép đến chỉ mong người vợ mà mình cung phụng như bò tót suốt mười tám năm hồi tâm chuyển ý, chuyện này trong mắt đám tướng lĩnh nước Kim thì chỉ như phân chó, tuy nhiên không ai dám nói ra.

Nhưng mà, Hoàng Nhan Hồng Liệt biết, ông ta không thể có được người phụ nữ kia, có lẽ khắc tính của cả cuộc đời ông ta chính là bà ấy. Cho nên khi ông ta thấy Bao Tích Nhục và Dương Thiết Tâm cùng nhau xuất hiện trước mặt ông ta thì cũng không hề tức giận mà là bình tĩnh hòa nhã vươn tay về phía Bao Tích Nhục: “Tích Nhục, trở về bên cạnh ta đi, năng xem, Khang Nhi cũng đã trở về.”

Giống hệt như Âu Dương Khắc đã đoán, Bao Tích Nhục thà chết không theo hơn nữa còn rút dao găm muốn ám sát Hoàng Nhan Hồng Liệt, cùng chết dưới mưa tên với Dương Thiết Tâm.

Nhưng hán không đoán được là Dương Khang thấy cha mẹ chết thảm thì cũng rút mũi kiếm đánh về phía Hoàng Nhan Hồng Liệt.

Hoàng Nhan Hồng Liệt bị Bao Tích Nhục đâm trúng ngực, tuy có áo giáp bảo vệ nên không nguy hiểm đến tính mạng nhưng hiển nhiên là vô cùng thương tâm, ôm ngực không nói nên lời, lúc này Dương Khang đâm một kiếm thức hai, lại một lần nữa đâm trúng ngực.

Âu Dương Khắc vội vàng ngăn cản Dương Khang, trong quá trình chiến đấu, Dương Khang giống như phát điên sử dụng Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, Âu Dương Khắc không thể không dốc hết sức để chống đỡ. Không quá mấy hiệp, Dương Khang bị quạt sắt của Âu Dương Khắc đánh trúng phun ra một ngụm máu tươi.

Hoàng Nhan Hồng Liệt ở trên ngựa hô to: “Dừng tay!”

Lúc này Dương Khang ôm thi thể cha mẹ hét lên với Hoàng Nhan Hồng Liệt: “Ngươi giết ta đi ! !”

“Khang Nhi...” Hoàng Nhan Hồng Liệt muốn nói cái gì nhưng chung quy cũng không nói thành lời, quay đầu nói với Âu Dương Khắc: “Thu binh đi. Còn nữa, ai cho phép ngươi nặng tay với Khang Nhi như vậy hả?”

Giờ phút này Âu Dương Khắc càng thêm hối hận vì quản chuyện nhà người ta, đành phải một mồm nói: “Vương gia.... Hãn muốn giết người...”

“Cho dù Khang Nhi muốn giết ta thì các ngươi cũng không được đụng đến một sợi lông của hãn!”

Âu Dương Khắc ngờ ngác đứng tại chỗ, A Tử ở bên cạnh nhìn thật lâu, lúc này lại đi qua vỗ vỗ bả vai hãn, dựa sát vào tai hãn nhỏ giọng nói: “Ca ca, có phải là huynh vừa hâm mộ vừa ghen tỵ với Dương Khang hay không? Huynh lặng lẽ giết hãn, tự mình nhận lão già ngốc kia làm cha nuôi chẳng phải là tốt rồi sao?”

“Không nên nói lung tung, đi thôi!” Sắc mặt Âu Dương Khắc hơi khó coi, vung roi đuổi theo đội ngũ phía trước.

A Tử nhìn đáng về tức giận của Âu Dương Khắc, cười ha ha. Rốt cuộc này cũng bắt đúng được điểm yếu của người ca ca này rồi, thì ra không phải là nữ nhân mà là phụ thân.

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ngoại truyện Cao A Dục (1)

Thời điểm Cao A Dục tiếp nhận con dấu tướng quốc từ trong tay cha hãn thì hãn 16 tuổi, ngay cả râu cũng chưa mọc.

Từ khi Đoàn Trí Hưng đi làm Nhất Đẳng đại sư thì Quốc quân của Đoàn thị đều chỉ là đứa bé, Quốc quân hiện tại chỉ vừa tròn 10 tuổi.

Khi Cao A Dục vẫn là công tử phủ tướng quốc thì thường xuyên đặt tiểu hoàng đế lên lưng ngựa của mình đưa cậu bé đi săn thú, tiểu hoàng đế tuổi còn nhỏ đã tinh thông cưỡi ngựa bắn cung có phần nửa là công của Cao A Dục.

Tiểu hoàng đế vừa tròn mười tuổi cuối cùng cũng học được cách kiềm kị vị huynh trưởng lúc nhỏ, hiện tại là quyền thần này.

Các thế hệ Cao thị đều là giám quốc, quyền khuynh triều dã, thanh danh quả thực không tốt. Nhưng mà Cao A Dục tự hỏi, hãn cũng không có dã tâm soán quyền đoạt vị, làm việc chăm chỉ thật thà, tính tình khiêm tốn, vậy tại sao Đoàn thị lại vẫn đề phòng hãn như đề phòng phản tặc?

“Thực ra tại hạ rất muốn làm theo tiên đế, đi đến nơi non xanh nước biếc làm hòa thượng nhàn hạ, đó mới thực sự là tiêu dao khoái hoạt.

Có một ngày mời khách đến nhà ăn cơm, Cao Tướng quốc đã nói như vậy.

Người được mời chính là thanh quan đương triều, Kiến Xương Vương Đoàn Trí Diễm. Vị hoàng thân quốc thích không có thực quyền này vô cùng hận Cao thị, lời này của Cao A Dục vào tai hắn lại trở thành vô cùng dối trá quả thực khiến người ta buồn nôn.

“Tướng quốc nói đùa, Đại Lý không thể thiếu tướng quốc, tướng quốc lao tâm vì nước, phân ưu với hoàng thượng, ân huệ rải khắp thiên hạ, hạ quan kính tướng quốc một ly.”

Cao A Dục mời Đoàn Trí Diễm tới thứ nhất là bởi vì vị Vương gia này ở trên triều dám dùng cảm đối đầu với hắn, khiến cho hắn cảm thấy rất thú vị, thứ hai là vì gần đây Thổ Phiên xâm phạm biên giới, trong triều không có tướng, vị Kiến Xương Vương này tuy lĩnh chức quan văn nhưng cũng có tài năng hiếm có.

Lời khách sáo đã nói xong, Cao A Dục nói thẳng vào chủ đề chính: “Gần đây Thổ Phiên xâm phạm biên giới, biên cương báo nguy, Vương gia cho rằng người nào có thể đánh đuổi Thổ Phiên?”

Đoàn Trí Diễm trầm nghĩ, họ Cao này tám phần là muốn để cho mình đi rồi lại phải thêm hai tâm phúc đi theo làm giám quân, nhất cử nhất động đều không chạy khỏi ánh mắt của hắn. Nếu như đánh thắng thì công lao thuộc về Cao tướng quốc biết nhìn người tài, nếu thua, chỉ còn một con đường chết.

“Đại ca của Tướng quốc là Tướng quân Cao Quan, tài trí mưu lược kiệt xuất, có thể đảm nhiệm trọng trách này.”

Cao A Dục lắc đầu: “Đại ca võ nghệ tốt nhưng lại thiếu mưu lược, không phải là tướng tài.”

“Thống lĩnh Ngự lâm quân Cao Viễn, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, có thể đảm đương trọng trách.”

“Cao Viễn làm tiên phong còn được nhưng nếu thống lĩnh ba quân thì vẫn không được.”

“Chẳng lẽ Tướng quốc muốn đích thân xuất chinh?”

Cao A Dục cười nói: “Vương gia nó đùa, tại hạ là muốn mời Vương gia vất vả một chuyến, bình định biên cảnh của ta, làm tăng uy nghiêm của quốc gia, không biết ý của Vương gia thế nào?”

Thấy Đoàn Trí Viễn bất động không nói một lời, Cao A Dục hai tay nâng bình phũ: “Đây là bình phũ điều động ba quân, chư tướng trong quân toàn bộ đều nghe theo sự điều khiển của Vương gia, bắt đầu từ này khởi binh, toàn bộ chiến sự đều do Vương gia quyết định, bản tướng không phải giám quân đi theo, không đề xuất chiến lược, không giới hạn binh quyền, không tiếc lương thảo, xin Vương gia lấy xã tắc làm trọng!”

Đoàn Trí Diễm nói: “Một khi đã vậy, ngày mai khi vào triều rồi Tướng quốc lại giao binh phũ cho hạ quan đi.”

Hôm sau vào triều, chúng thần đều đề cử Kiến Xương Vương Đoàn Trí Diễm làm Tĩnh Viễn đại tướng quân, lãnh binh đi giao chiến với Thổ Phiên. Hoàng Đế tự mình phong tướng, Tướng quốc dẫn theo đủ các quan viên ra ngoài thành đưa tiễn.

Đại quân càng lúc càng đi xa, Cao A Dục ra lệnh cho các quân viên trở về thành, bản thân lại nhìn cờ thống soái theo một chữ Đoàn đang dần dần đi xa, than nhẹ một tiếng.

Thống lĩnh Ngự lâm quân Cao Viễn ở bên cạnh hỏi: “Tướng quốc lo lắng Vương gia bại trận sao?”

“Kiến Xương Vương tinh thông binh pháp, đánh đuổi Thổ Phiên là không thành vấn đề. Nhưng lần này nếu như hắn đại thắng trở về thì tất nhiên uy danh sẽ tăng lên. Hắn luôn coi Cao thị ta là quốc tặc (giặc của cả quốc gia) chỉ sợ trong triều lại đẩy lên một trận gió tanh mưa máu rồi.”

Cao Viễn chưa bao giờ thấy Tướng quốc sầu khổ như vậy: “Nếu như Tướng quốc thân chinh, nhất định có thể đại thắng trở về, vì sao phải chấp tay nhường công lao này cho người khác?”

Cao A Dục cười cười: “Trở về thành đi.”

Cao thị gây thù chuốc oán với rất nhiều người, có rất nhiều người ngoài mặt thì khiêm nhường cung kính nhưng bên trong lại ẩn dấu sát khí, không có thứ gì là có thể vĩnh viễn cường thịnh. Đương kim hoàng thượng là một vị vua có lòng nhân ái, trong lòng Cao A Dục hiểu rất rõ, đến một ngày khi Cao gia cùng đường, thứ có thể để cho Hoàng Thượng mở một con đường sống không phải là quyền mưu mà là ân tình.

Sau khi Đoàn Trí Diễm khởi binh nửa tháng sau thì tin tức đường truyền về, người Thổ Phiên cầu hòa.

Điều kiện cầu hòa là Thổ Phiên rút khỏi Đại Lý, trả lại tất cả những thành trì đã cướp được, hai nước coi nhau như anh em, không xâm phạm lẫn nhau. Để biểu hiện thành ý, xin Đại Lý gả một công chúa đến Thổ Phiên.

Dưới tình huống không hề có ưu thế trong chiến tranh mà Thổ Phiên còn dám yêu cầu công chúa đi hòa thân là bởi vì bọn họ bắt được một người quan trọng.

Tĩnh Viễn đại tướng quân của Đại Lý, Kiến Xương Vương Đoàn Trí Diễm.

Theo tấu chương nói, đại tướng quân đêm khuya đánh lén, bất hạnh bị bắt, nhớ đến ân đức của Hoàng Thượng nên đã nhiều lần tự vẫn nhưng đều bị Thổ

Phiên cứu sống lại.

Ngày hôm đó hạ triều, ở hậu điện, Tiểu Hoàng đế mười tuổi kéo góc áo của Cao A Dục, hai mắt ngập nước nhìn hân: “Tướng quốc, Hoàng huynh đã bị người Thổ Phiên giết chết sao?”

Cao A Dục khom người nói: “Hân là không đâu, bệ hạ muốn đáp ứng điều kiện hòa thân của người Thổ Phiên sao?”

“Nhưng mà Hoàng tỷ và cô cô của trẫm đều đã lấy chồng, làm gì có công chúa nào có thể gả đến Thổ Phiên.”

“Bệ hạ có thể phong con gái của vương công đại thần làm công chúa.”

Tiểu hoàng đế lau khô mắt, chỉ vào một xấp tấu chương trên bàn: “Tướng quốc, đây là tấu chương của các đại thần muốn trẫm phong Ngọc Lăng tỷ tỷ làm công chúa.”

Khi Cao A Dục trở lại phủ Tướng quốc, Cao Ngọc Lăng đang bảo đám hạ nhân xếp la hán(*) cho nàng xem. (Xếp la hán: một tiết mục xiếc, nhiều người xếp lên nhau tạo thành hình kim tự tháp hoặc các hình khác)

“Quận... Quận chúa tha mạng...” Một tên sai vật đứng ở trên cùng, trên đầu có đặt một quả táo, Cao Ngọc Lăng cảm cung tần cung tay nhắm thẳng vào quả táo kia.

“Người run rẩy cái gì, chẳng lẽ không tin tưởng tài nghệ bán cung của bản quận chúa?” Cao Ngọc Lăng giương cung lấp tên vào, chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm, gã sai vật kia trợn ngược mắt ngã xuống, quả táo trên đỉnh đầu bị một mũi tên xuyên qua đỉnh vào thân cây.

“Nhị ca? Huynh đã về rồi?” Cao Ngọc Lăng đặt cung tên xuống cười gượng với ca ca của nàng: “Muội chỉ là quá nhám chán mà thôi... Huống hồ cũng không làm ai bị thương.... Huynh không được nểng muội...”

Cao A Dục muốn nói lại thôi, thất hồn lạc phách nhốt mình trong thư phòng.

“Ca ca của ta làm sao vậy?” Cao Ngọc Lăng hỏi quản gia ở bên cạnh.

“Hai ngày nay Tướng quốc lo lắng chuyện biên cương, nếu tiểu thư có rảnh thì ở bên cạnh người nhiều một chút...” Quản gia thở dài, lau giọt lệ trên khóe mắt già nua.

Mãi cho đến khi thái giám truyền chỉ đến phủ tướng quốc thì Cao A Dục mới ra khỏi thư phòng.

“Phụng Thiên Thừa Vận, Hoàng đế chiếu viết: Sắc phong Thanh Hà quận chúa Cao Ngọc Lăng làm Đoan Tuệ công chúa, gả cho Vương tử của Thổ Phiên, chọn ngày thành hôn với Thổ Phiên.” Thái giám tuyên chỉ xong, nói: “Công chúa điện hạ, Tướng quốc đại nhân, lĩnh chỉ tạ ơn đi.”

Cao Ngọc Lăng ngơ ngác quỳ trên mặt đất, Cao A Dục quỳ gối đối diện nàng, giọng nói khàn khàn như có trộn máu: “Ngọc Lăng, ca ca có lỗi với muội.”

Cao Ngọc Lăng yên lặng đứng dậy, từng bước từng bước về phòng mình.

Tiến cung tạ ơn, tế thiên tế tổ, mãi đến khi đội mũ phượng, mặc giá y, ngồi trên xe ngược đi Thổ Phiên, Cao Lăng Ngọc cũng không hề có nửa câu oán hận, cũng không có một chút biểu tình.

Mãi đến khoảnh khắc khi xe ngựa khởi hành, nàng mới nhấc màn xe lên, nở một nụ cười với Cao A Dục: “Nhị ca, bảo trọng.”

Nụ cười tươi tắn kia khắc trong lòng Cao A Dục, rất nhiều năm sau cũng vẫn rõ ràng như cũ, chỉ là lúc ấy không biết rằng, nụ cười kia sẽ trở thành vĩnh biệt.

Đoàn Trí Diễm trở về chiều, được phong thưởng lớn, dòng họ Đoàn thị rất có cảm giác hân diện.

Rất nhiều đại thần phụ thuộc vào Cao thị quay đầu đứng về phía Đoàn thị, tranh đấu gay gắt, Hoàng đế lại làm ngư ông đắc lợi, thu hồi không ít quyền lực.

Đào mất đã một năm trôi qua, để biểu hiện sự hòa thuận của Đại Lý và Thổ Phiên, hai nước đều cử sứ thần đến nước kia. Cao A Dục giao một phong thư nhà cho sứ thần, xin hân giao cho Đoan Tuệ công chúa.

Nhưng mà lại nhận được tin tức rằng, Đoan Tuệ công chúa gả đến Thổ Phiên một tháng sau đã mắc bệnh mà chết.

Cao A Dục nghe được tin này tức giận công tâm, ước chừng năm ba ngày mới tỉnh lại.

“Ngọc Lăng tập võ từ nhỏ, thân thể vô cùng tốt, Thổ Phiên cũng không phát sinh ôn dịch lớn gì, sao muội ấy có thể....” Cao A Dục ra lệnh cho quản gia: “Phải người đi thăm dò, ta phải biết được Ngọc Lăng chết như thế nào.”

Một tháng sau, thám tử trở về, còn mang theo nha hoàn hồi môn của Cao Ngọc Lăng.

Trong mặt thất, nha hoàn quỳ trên mặt đất nức nở: “Tên Vương tử Thổ Phiên kia căn bản chính là cảm thù... Tiểu thư... Tiểu thư sống sờ sờ bị hắn hành hạ đến chết.”

Cao A Dục không tức giận, chỉ bình tĩnh phất tay để cho mọi người lui xuống, sau đó một mình ngồi cả một đêm.

Hôm sau vào triều, Cao A Dục dâng tấu chương, Thổ Phiên giấu diếm tin tức Đoàn Tuệ công chúa đã chết, coi thường triều đình ta, phải dấy binh hỏi tội để thể hiện quân uy.”

Quân uy cũng đã lấy ra, không có một đại thần nào dám dị nghị.

Còn đại tướng được cử đi chinh phạt Thổ Phiên, Cao A Dục vẫn hết lòng tiến cử Đoàn Trí Diễm.

Tiểu hoàng đế ngồi trên long ý khen ngợi nhìn Đoàn Trí Diễm: “Cũng tốt, Hoàng huynh từng có kinh nghiệm tác chiến với Thổ Phiên, lần này nhất định có thể đại thắng trở về.”

Trước khi đại quân khởi hành, Cao A Dục vẫn ra khỏi thành đưa tiễn.

“Tướng quốc, tại hạ năm trước ngu muội, được Đoàn Tuệ công chúa đổi về một mạng, trong lòng vẫn cảm kích, lần này đi nhất định sẽ báo thù cho công chúa, giải hận cho Tướng quốc.”

“Vương gia, bảo trọng.”

Trong lòng Cao A Dục biết rõ, năm đó Đoàn Trí Diễm buộc hắn gả muội muội đi chỉ vì muốn đánh một chút nhuệ khí của hắn, không hề có ý định hại chết Ngọc Lăng.

Nhưng mà, cái chết của Ngọc Lăng, hắn ta chính là đồng lõa, cho dù hắn ta có là trụ cột nước nhà thì cũng không thể tha thứ.

Từ ngày đại quan rời đi, Cao A Dục cử rất nhiều người theo dõi, chăm chú theo dõi động tĩnh của bọn họ. Nhất cử nhất động của Đoàn Trí Diễm, thậm chí hắn ta ăn khuya cái gì, hắn đều biết rất rõ.

Đoàn Trí Diễm một đường vượt mọi chông gai, trong 10 ngày đã dẹp xong vài thành trì, nguyên soái của Thổ Phiên đã thay đổi đến người thứ ba cũng không thể làm gì hắn ta.

Xâm nhập càng sâu, đường dài mệt nhọc, liên tục chiến đấu mấy ngày.... Cao A Dục nhìn chiến báo phía trước, khóe miệng lộ ra một nụ cười nhẹ, hỏi thám tử ở bên cạnh: “Quan đốc lương đâu?” (Quan đốc lương: vị quan phụ trách trông coi lương thực trong quân.)

Mấy ngày sau, quân của Đại Lý vì dùng hết lương thực, trì trệ không tiến thậm chí còn bại lui, bỏ thành mà chạy đến biên giới.

Chiến báo truyền về, tiểu hoàng đế hoảng sợ: “Tướng quốc, hoàng huynh liên tục bại trận, nên làm thế nào cho phải?”

Cao A Dục nhún mày: “Thần sẵn lòng dẫn hai ngàn kỵ binh tình nguyện đi tiếp viện cho đại tướng quân.”

“Vậy còn chuyện trong triều thì sao?”

“Bệ hạ yên tâm, thần đã sắp xếp xong xuôi, trong vòng mười ngày nhất định có thể dẫn đại quân trở về.”

Quả nhiên, ngày thứ chín Cao A Dục thống lĩnh 5 vạn đại quân trở về.

Thổ Phiên vì thống soái đã bị bắt, không thể không đồng ý với điều kiện của Đại Lý, tiến công, thông thương, ngừng chiến tranh.

Hoàng đế niệm tình Đoàn Trí Diễm bị thương nặng nên tạm thời không trị tội làm hỏng thời cơ chiến đấu của hắn, lệnh cho hắn ở nhà mang tội tình dưỡng. Triều chính lại một lần nữa bị Cao A Dục nắm giữ.

Sau khi vết thương của Đoàn Trí Diễm tốt hơn, hắn tự động từ bỏ toàn bộ chức vụ và tước vị, xuất gia ở Thiên Long Tự.

Khi đến phủ Tướng quốc trả lại quan ấn đã nói với Cao A Dục: “Thủ đoạn của Tướng quốc thật giỏi, tại hạ vọng tưởng đấu với người đúng là không biết tự lượng sức mình, hổ thẹn, hổ thẹn.”

Đêm đó, Cao A Dục lập cho muội muội một bia mộ ở hậu viên chôn quần áo và di vật, đứng bên mộ thổ tiêu cả đêm. Ngày hôm sau hắn sốt cao không dậy nổi, đám người Thái y viện bận rộn đến tận trưa, nói với tiểu hoàng đế: “Tướng quốc đại nhân ưu tư quá độ, làm việc quá sức, ngũ tạng đều tổn hại, không thể sống lâu...”

Tiểu hoàng đế nắm tay Cáp tướng quốc: “Tướng quốc, khanh điều dưỡng thân thể cho tốt, chuyện triều đình nếu có gì không rõ trăm sẽ sai người báo cho khanh, nghe theo quyết định của khanh.”

“Bệ hạ thánh minh, làm theo thánh ý của người là được, thần... sợ là không thể dốc sức rồi.”

Nhất thời trong triều truyền lời đồn rằng mạng của tướng quốc không còn dài, rất nhiều người đã viết xong tấu chương, chỉ đợi khi Cao A Dục ngã xuống

thì sẽ nhỏ tận gốc Cao thị.

Nhưng mọi người không ngờ, Cao Tướng quốc bị bệnh một tháng, sau đó lại mang thần thái sáng láng đứng trên triều.

Trên phố lưu truyền rằng Cao tướng quốc là Thiên mệnh tướng quốc, có thuật trường sinh, có tài an bang, có lòng cứu giúp dân chúng, sao có thể dễ dàng chết như vậy?

Mấy tháng sau, Thiên Long Tự.

Trụ trì Liễu Không đại sư xuất quan, đàm luận Phật thiện với sư đệ Liễu Trần.

“Sư huynh vì sao phải lấy nội lực nhiều năm của mình để kéo dài mạng cho tên Cao A Dục kia?”

“Người xuất gia phải có lòng từ bi, nếu đã gặp, sao có thể không cứu.”

“Nhưng Cao thị kia là tử địch của Đoàn thị chúng ta, sư huynh...”

“Sư đệ, ta đã nói với đệ nhiều lần, nếu như người không buông bỏ chấp niệm này thì sớm muộn cũng gặp họa.”

“Sư huynh nói đúng, đệ lục căn chưa sạch, vẫn còn tâm ma, đệ trở về đóng cửa sám hối.”

Liễu Không nhìn bóng lưng rời đi của Liễu Trần, thở dài một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Ngoại truyện Cao A Dục (2)

Thiên Khai năm thứ 14, năm thứ 12 ta nắm giữ chức Tướng quốc.

Hoàng Thượng càng lúc càng có phong phạm đế vương, đã học được cách lăng lẫm nuôi nấng thực lực của mình.

Các vị đại thần vẫn gió chiều nào che chiều ấy như cũ, may mà không có sóng gió gì lớn.

Ngày sinh nhật 20 tuổi của Hoàng đế, đại xá thiên hạ, quân thần mở tiệc vui vẻ, còn gọi hòa thượng của Thiên Long Tự đến cúng bái một hồi.

Đoàn Trí Điểm, hiện tại nên gọi là Liễu Trần đại sư làm lễ cúng bái xong được Hoàng thượng mời đi uống trà.

Hắn chính phạt Thổ Phiên là năm hắn 22 tuổi, hăng hái, bề nghề thiên hạ, uy phong mạnh mẽ. Cũng là năm đó, hắn thất bại, xuất gia. Ta vẫn nhớ rõ ánh mắt cuối cùng hắn nhìn ta, sâu không thấy đáy.

Ta biết, Liễu Trần đại sư đến bây giờ vẫn không dứt lòng trần, giấu tài nhiều năm như vậy, không biết lúc nào sẽ ra tay thu thập quốc tặc là ta.

Ngày đó là ngày giỗ của Ngọc Lăng, ta ở hậu viên tự rót tự uống, Cao Viễn báo lại rằng thiên lao bị cướp, nghi là có quan hệ với Thiên Long Tự.

Cho dù là Liễu Trần năm đó cũng tuyệt đối không thể nào làm ra chuyện lỗ mãng này.

Về sau nghe nói Liễu nghe nói người bị cướp đi là một nữ nhân xông vào hoàng cung.

Nữ nhân có thể khiến cho Liễu Trần đại sư động phạm tâm sao có thể là người đơn giản chứ?

Khi nhìn thấy nữ nhân kia, ta biết Liễu Trần đã nắm chắc thắng lợi trong tay rồi.

Trời cao trong vắt, nàng toàn thân mặc nam trang đứng trong đám người, không hề để ý ngẩng đầu nhìn ta, ta nhìn thấy gương mặt của Ngọc Lăng.

Nam nhân bên cạnh nàng, Âu Dương Khắc, nghe nói là thiếu chủ của Bạch Đà Sơn.

Ta không phải người giang hồ, thực ra cũng không quan tâm những thứ này, cho dù hắn là người Liễu Trần mời tới để đối phó với ta. Cao A Dục ta sao có thể sợ hãi?

Liễu Trần vẫn chưa từng gặp Ngọc Lăng cho nên hắn không biết, cho dù lúc trước dùng một hàng giả tới lừa ta thì ta cũng có thể liếc mắt một cái là phân biệt được nàng giữa một đám người.

Cô nương này nếu như thực sự có thân thể như lời thám tử điều tra được thì xem ra lời tiên tri kia không phải là giả.

Tính mạng của Cao A Dục ta cuối cùng cũng kết thúc trên tay nàng, bất luận là dùng phương thức nào, ta cũng vô cùng mong đợi.

Thiếu chủ Bạch Đà Sơn vẫn có vài phần thủ đoạn.

Chỉ là thủ đoạn khi giết Liễu Trần mặc dù cao minh nhưng không lừa gạt được ta, chỉ sợ cũng không lừa gạt được Liễu Không.

Bọn họ không có thù oán, Liễu Trần đại sư chết quả thực có vài phần oan ức.

Nghĩ lại, giết người không phải vì báo thù thì chi có thể là có toan tính.

Xem ra mấy năm nay Liễu Trần dốc lòng nghiên cứu Phật học và võ học cũng có không ít thu hoạch.

Chỉ sợ A Tử cũng nằm trong kế hoạch của hắn.

Vị Âu Dương công tử này làm việc tuy thủ đoạn tàn nhẫn nhưng chỗ nào cũng lộ vẻ do dự, đại khái là hắn cũng không muốn lợi dụng người con gái mình thích.

Ta nghĩ, nếu như hắn quyết đoán hơn một chút thì ta đã không có cơ hội đón A Tử vào phủ Tướng quốc.

Nàng có sự điều ngoa tùy hứng và linh động ngay thẳng của Ngọc Lăng, tuy rằng có thêm một chút tà khí.

Cho dù mạng của ta không còn bao lâu như trước khi lâm chung có thể có một nghĩa muội như vậy ở bên cạnh cũng coi như ông trời chiếu cố ta rồi.

Ngày đó đồ ngọc và tranh chữ ta cất giữ nhiều năm bị nàng phá hủy hết tám phần, ta cũng chỉ gọi Hạ quân gia đi mua chút đồ dờm về cho nàng phá.

Không biết vì sao sau khi nàng đập phá ta lại cảm thấy trong lòng thoải mái hơn rất nhiều, ngay cả chiến sự ở biên cương, tình hình thiên tai ở phía tây cũng đều có thể tạm thời ném ra sau đầu, nhìn gương mặt tức đến đỏ lên của nàng rất thú vị.

Nếu như không phải Hoàng thượng nhân lúc ta bệnh để nắm giữ triều chính, muốn gả nàng đi Tây Hạ thì ta nghĩ mình sẽ không nỡ thả nàng đi nhanh như vậy.

Lặp lại chiêu cũ, ta đã là một người sắp chết, không có tâm tình chơi tiếp với bọn họ.

Ta sẽ không để cho A Tử trở thành Ngọc Lăng thứ hai.

Khi Âu Dương Khắc sắp đi đã nói với ta nếu như A Tử có gì bất trắc sẽ diệt cả nhà Cao thị của ta.

Ta nghĩ rằng hắn sẽ bảo vệ chu toàn cho A Tử.

Ngày đó đứng trước mộ Ngọc Lăng, ta nói với nàng rất nhiều.

Tất cả những việc ta làm chẳng qua là ích kỷ muốn an ủi tâm lý của mình mà thôi.

Ngọc Lăng của ta đã sớm hương tiêu ngọc vãn ở Thổ Phiên rồi.

Ngọc Lăng của ta đã sớm không thể trở về được nữa.

Kim quốc quả thực lạnh hơn Đại Lý rất nhiều. Trong rừng trúc, ánh mặt trời loang lổ, không khí không tồi.

Ta vậy mà lại có mạng từ Đại Lý đến được đây, xem ra nội lực của Liễu Không đại sư đúng là bất phàm.

Ta chỉ là muốn lại nhìn gương mặt của Ngọc Lăng.

Nghe nói người mình nhớ kỹ trước khi chết, cho dù bước lên cầu Nại Hà cũng sẽ không quên.

Ngọc Lăng, nhị ca có lỗi với muội...

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Chương 20

Từ khi Hoàng Nhan Hồng Liệt trở về Vương phủ liền đóng cửa không ra ngoài, công văn xếp thành một chồng lớn, đồ ăn được đưa vào rồi lại bị bê ra. Tất cả mọi người trong Vương phủ đều biết Vương gia vô cùng tức giận, làm việc gì cũng phải cẩn thận.

Ngày hôm nay, Linh Trí Thượng Nhân và Sa Thông Thiên cùng những người khác đến tìm Âu Dương Khắc, thương lượng kế hoạch cứu vãn Vương gia.

“Không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao! Năm đó lão tử luyện công lấy âm bổ dương, gặp không biết bao nhiêu phụ nữ, đều giống nhau mà thôi. Chúng ta ngàn dặm xa xôi tới đây chẳng lẽ còn không quan trọng bằng một người phụ nữ?!” Người nói lời này là Lương Tử Ông.

Sa Thông Thiên vuốt ve hai sọ ria mép: “Theo ta thấy, tâm bệnh phải có tâm dược.”

Hầu Thông Hải nóng giận đập bàn: “Tâm dược? Bao Tích Ngược kia cũng đã chết rồi, đi đâu tìm tâm dược?”

“Ta thấy Vương gia cũng chỉ là nhất thời luẩn quẩn trong lòng, chúng ta tìm một người phụ nữ khác tới, thoải mái một hồi thì trong lòng cũng được giải tỏa, sẽ không có chuyện gì rồi.” Linh Trí Thượng Nhân vừa dứt lời thì nhìn Âu Dương Khắc: “Âu Dương công tử là người lành nghề trong phương diện này, nghĩ thế nào?”

Âu Dương Khắc phe phẩy cây quạt chậm rãi uống trà: “Thượng Nhân khen lắm rồi, tại hạ quả thực không có biện pháp nào.”

Đợi đến khi cô gái kia bị Hoàng Nhan Hồng Liệt vung kiếm đuổi ra ngoài, Âu Dương Khắc trùng hợp phe phẩy quạt đi qua.

Vương gia phẫn nộ gào thét chấn động tâm can mọi người: “Cút!! Ai cho các ngươi vào?! Tích Nhược là không thể thay thế!!”

Linh Trí Thượng Nhân và Lương Tử Ông đưa mắt nhìn nhau, Sa Thông Thiên là Hầu Thông Hải lắc đầu thờ dài, Bành Liên Hồ giậm chân rồi đi.

Âu Dương Khắc mỉm cười, đẩy cửa vào, cung kính hành lễ: “Tại hạ đến chào từ biệt với Vương gia.”

Hoàng Nhan Hồng Liệt ngẩng đầu nhìn thiếu niên trẻ tuổi khí thế hùng hồn này: “Chào từ biệt?”

“Tại hạ vốn tưởng rằng Vương gia là anh hùng có hùng tâm tráng chí, tính đi theo Vương gia kiến công lập nghiệp. Nhưng không ngờ Vương gia lại vì một người phụ nữ mà không gượng dậy nổi. Xem ra tại hạ đến nhầm nơi rồi.”

Hoàng Nhan Hồng Liệt cười lạnh một tiếng: “Người trẻ tuổi, phép khích tướng của ngươi không có tác dụng với bản vương đâu. Hiện tại bản vương lòng đau như cắt... ngươi biết tư vị lòng đau như cắt sao?”

“Tại hạ không biết. Cho tới bây giờ, tại hạ chỉ khiến cho kẻ địch biết thế nào là lòng đau như cắt.”

“Kẻ địch?”

“Vương gia, tại hạ vẫn nói một câu kia. Người chết thì ngừng, người sống thì đuổi.”

“Khang nhi?”

“Nỗi đau của Vương gia bắt nguồn từ sự phản bội của Vương phi và Tiểu vương gia. Vương gia không hận sao?”

“Bản vương... Hận.”

“Vương gia không muốn báo thù sao?”

“Báo thù?”

“Một người trong tâm không có ngòi thì không có cách nào làm thương tổn tâm của hắn.”

“... Làm thế nào để trong tâm Khang nhi có ta?”

“Thực ra lần trước Tiểu vương gia đã đồng ý theo tại hạ trở về, chỉ là về sau xảy ra chuyện của Vương phi... Tại hạ sẵn lòng xuống phía nam mời Tiểu vương gia trở về trung đô.”

“Âu Dương công tử, nếu như công tử có thể đưa Khang nhi về, bản vương chắc chắn sẽ hậu tạ.”

Âu Dương Khắc trở lại phòng của mình thu thập hành trang, bảo với người hầu đi bên cạnh: “Đi đến viện bên cạnh nói với A Tử cô nương thu thập hành trang, chúng ta phải ra ngoài.”

“Công tử, cô nương muốn tiểu nhân lại là cô nương ấy muốn đi tìm tỷ phụ của mình, xin công tử không cần... không cần đi theo giống như cái đuôi.”

Giống như.... cái.... đuôi....

Âu Dương Khắc liếc mắt nhìn một cái, người hậu vệ vàng rồi đi.

Âu Dương thiếu chủ rất thất vọng, bản thân đường đường là thiếu chủ Bạch Đà Sơn, sao lại có thể trở thành cái đuôi...

Thì ra nàng vừa trở về đã thu thập hành lý, nha đầu kia, cậy mình có gia sản, có ảnh vệ, có quân gia cho nên không cần dựa vào chỗ dựa là hấn nữa sao?

Gia sản hiện tại của nàng, có ngựa tốt nào không mua nổi chứ, chỉ sợ muốn đuổi kịp cũng không dễ như vậy.

Âu Dương Khắc lấy tấm lụa trắng viết Lăng ba vi bộ từ trong ngực ra, hồi hận tại sao mình do dự lâu như vậy vẫn chưa xem.

Mặc dù đến bây giờ hấn vẫn không biết tại sao bản thân không luyện Lăng ba vi bộ.

Hấn chỉ nhớ rõ, ngày ấy trong phòng tối của Thiên Long Tự ở Đại Lý, hấn nói, nếu như cô nương đôi ý, lấy thân báo đáp thì thế nào?

Dương Khang sẽ phải trở về Ngưu Gia Thôn an táng cha mẹ của hấn trước, mà Quách Tĩnh và Hoàng Dung sẽ đi đâu?

Chỉ có thể vừa đi vừa hỏi thăm rồi.

Đi được hai ngày, có người của hấn đến báo, nghe được tin tức của A Từ rồi.

Trong tiệm cơm, tiểu nhị ôm gương mặt đầy vết lở loét, vẻ mặt ủy khuất: “Cô nương kia ra tay rất nặng, gọi rất nhiều đồ ăn và rượu, tiểu nhân chỉ nói một câu là nhiều rượu như vậy sao cô nương có thể uống hết, đã bị nàng đánh thành như vậy... Cũng kỳ lạ, tay của cô nương kia giống như có gai vậy, tát một cái đã đập nát mặt người ta...”

Âu Dương Khắc lắng lắng nghe: “Nàng đi đâu rồi?”

“Cô nương kia hình như vội vàng tìm người, chỉ biết là muốn đi về hướng nam.”

Âu Dương Khắc bảo đám cơ nhân cho hấn bạc lại cho hấn thuốc giải độc, lên ngựa, một đường chạy về hướng nam.

Đến thị trấn tiếp theo cuối cùng cũng tìm được khách điểm mà A Từ ở lại. Âu Dương thiếu chủ cực kỳ vừa lòng với hiệu suất làm việc của cơ nhân, mỉm cười một cái sau đó giải tán bọn họ.

“Công tử, vị khách ở phòng chữ thiên số 1 nói không gặp ai cả.” Tiểu nhị của khách điểm này có dáng vẻ to béo, đứng trước cửa giống như môn thần vậy.

Âu Dương Khắc cười cười: “Ta là ca ca của nàng.”

Thịt trên gương mặt của tiểu nhị vô cùng chuyên nghiệp rung rung: “Ca ca cũng không được.”

“Vậy sao?” Âu Dương Khắc khẽ vỗ lên vai hấn một cái: “Ta muốn gặp nàng, còn không đến lượt ngươi đến quản.”

Tiểu nhị kia bị điểm huyết không thể động đậy, miệng vẫn không phục: “Công tử, người đi qua cánh cửa này cũng chưa chắc đã gặp được cô nương nhà ta.”

“Cô nương nhà ngươi?” Nghe khẩu khí này, thì ra là không phải tiểu nhị của khách điểm này? Âu Dương Khắc cẩn thận đánh giá cách ăn mặc của vị môn thần này: “Ngươi từ Đại Lý đến?”

Môn thần vô cùng hiền ngang trả lời: “Đúng vậy.”

Âu Dương Khắc cười to: “Thủ hạ của Cao tướng quốc sao lại kém cỏi như vậy?”

“Ta chỉ là người dắt ngựa cho Hạ quân gia, nhưng nếu như công tử muốn bắt nạt cô nương nhà ta, ta tuyệt đối sẽ không cho phép!”

Ngay cả một quân gia cũng có người dắt ngựa sao? Âu Dương Khắc cảm thán, thanh thế của quân gia này cũng không nhỏ. Hấn vỗ bả vai của tên người hầu kia: “Ta sẽ chăm sóc cô nương nhà ngươi thật tốt, ngươi không cần quan tâm.”

Khách điểm này cũng rất sâu, qua cánh cửa thứ nhất còn có cánh cửa thứ hai, trước cửa đứng bốn người mặc đồ đen, xem ra quả thực là ảnh vệ của Cao gia rồi. Lúc ấy ở phủ Thành Đô cướp A Từ đã từng hợp tác với bọn họ, thân thù cũng không tệ lắm.

Người dẫn đầu xem như khách khí, tiến lên chào hỏi: “Âu Dương công tử, cô nương nhà ta không gặp người ngoài, xin trở về đi.”

“Người ngoài? Bản công tử không phải người ngoài.” Quạt sắt trên tay Âu Dương Khắc lượn quanh một vòng, đánh thành một đoàn với bốn ảnh vệ.

Hồi lâu, Âu Dương Khắc cuối cùng cũng đánh bại bốn người: “Nhớ cho kỹ, về sau thấy bản công tử không cần lại ngăn đón!”

“A Từ, khi nào học được không từ mà biệt rồi hả?” Âu Dương Khắc đẩy cửa vào, nhìn thấy bóng lưng một người ngồi dưới đất, nhìn qua giống như đang luyện công, “Sao vậy, nhìn thấy vi huynh, ngay cả đề ý cũng không thêm sao?”

Thấy A Từ vẫn ngồi yên không nhúc nhích, Âu Dương Khắc đi qua vỗ vỗ vai nàng: “A Từ?”

Không ngờ một cái vỗ nhẹ này lại khiến cho nàng ngã xuống đất. Âu Dương Khắc vội đỡ người dậy mới nhìn thấy gương mặt từ trước đến giờ luôn trắng nõn giờ đã biến thành màu xanh tím.

Bên trong Thần Mộc Vương Đình nằm ở bên cạnh là băng tằm đã chết.

Âu Dương Khắc vội vàng truyền một chút nội lực cho nàng, cuối cùng nàng cũng tỉnh lại.

“Tại sao lại là ngươi?”

“Không phải ta chẳng lẽ là tỷ phu trong mộng kia của ngươi sao?” Âu Dương Khắc ôm nàng lên giường đặt, cẩn thận nhìn lại mới phát hiện mới có mấy ngày mà nàng đã gãy đi rất nhiều. Hẳn triệt để hồi hận rồi, đúng là không nên đưa Thần Mộc Vương Đình cho nàng!!!

“Ngươi lại tới làm gì... Ta không phải đã nói đừng có đi theo ta.... như cái đuôi vậy.... Âu Dương thiếu chủ ngươi không phiền, ta cũng phiền...”

“Những người ngoài cửa đều biết Âu Dương Khắc ta không phải người ngoài, ngươi việc gì phải khách khí như vậy chứ?”

“Âu Dương Khắc, ngươi cho rằng nữ nhân khắp thiên hạ đều thích vây quanh ngươi giống như ruồi bọ sao? Bản cô nương... Bản cô nương nhìn thấy ngươi đã muốn nôn, ngươi thức thời rút xa một chút... Nếu không ta...”

“Nếu không ngươi bảo những ánh vệ kia giết ta?” Âu Dương Khắc cười cười, “Hiện tại bọn họ nhìn thấy dáng vẻ này của ngươi, khẳng định sẽ coi ta là ân nhân cứu mạng của ngươi, cảm kích ta còn không kịp.”

“Ngươi...”

“Ngươi chán ghét ta như vậy sao? Âu Dương Khắc ta chộc giận ngươi chỗ nào mà lại chán ghét ta như vậy?”

“Dù sao... Dù sao chính là chán ghét ngươi.” A Từ nói xong, sắc mặt lại tái nhợt, ôm ngực, đau đến mức cả người đều đổ mồ hôi.

“Băng tằm của ngươi tại sao lại chết rồi hả?”

“Ai biết tại sao nó lại chết... Rõ ràng là ta nuôi rất tốt... Gần đây lại không có trùng độc nào độc hơn, hại độc trong cơ thể ta phát tác...”

Âu Dương Khắc lấy một viên thuốc ra: “Uống cái này trước đi.”

“Đây là thứ gì?”

“Tuy không thể trừ tận gốc độc tính trong cơ thể ngươi nhưng ít ra có thể ổn định độc tính.”

“Ta không uống! Ngươi vẫn là đi tìm một con trùng độc độc hơn tới đây để nó cắn ta!”

“Là lỗi của ta, ta không nên cho ngươi đi luyện Hóa Công Đại Pháp kia. Từ giờ trở đi ta muốn thu hồi Thần Mộc Vương Đình. Ngươi ngoan ngoãn uống thuốc, ta lập tức sẽ tìm cách giải độc.” Âu Dương Khắc nói xong, tách miệng A Từ ra, bỏ viên thuốc vào.

A Từ lập tức phun viên thuốc ra: “Ta không uống, ta không uống!”

Âu Dương Khắc thấy nàng lộn xộn, tay chân cũng vung loạn thì đành phải dùng cả tay lẫn chân để đè nàng lại, cưỡng ép nàng uống thuốc.

Đôi mắt A Từ đỏ lên, còn đỏ hơn cả sắc mặt của nàng: “Ngươi rút ngay!” Nói xong thì dùng sức đập một cước, Âu Dương Khắc trực tiếp bị đập xuống mặt đất, lại còn lăn một vòng.

A Từ uống thuốc xong có một chút sức lực, từ trên giường đứng dậy, rút dao găm luôn mang bên người ta chỉ vào yết hầu của Âu Dương Khắc: “Âu Dương Khắc, ngươi còn dám chạm vào ta một lần nữa ta liền thiến ngươi, khiến cho đám nữ nhân của ngươi đều thành quả phụ hết.”

Âu Dương Khắc ngồi dưới đất cười ha ha: “Lần trước ngươi nói muốn phế võ công của ta, chặt đứt chân tay của ta, lần này còn nói muốn thiến ta, ta biết trong lòng ngươi không nở, phải không?”

Dao găm trên tay A Từ cắt qua da thịt trên gáy Âu Dương Khắc: “Ngươi nói như vậy là muốn thử xem dao của bản cô nương nhanh đến đâu sao?”

Âu Dương Khắc nhẹ nhàng gạt dao găm ra: “Vừa được ta cứu mạng liền muốn giết ta sao?” Vừa rồi hẳn cũng không biết tại sao lại nói câu kia, nói xong lại không dám chịu đựng đến cùng, thì ra bản thân hẳn cũng không tự tin để cuộc dao găm của nàng có cắt vào sâu hơn không.

A Từ thu dao găm lại, khi quay đầu lại thì đã đổi thành một gương mặt tươi cười: “Vây, lần này ca ca tới, là muốn thay chủ tử của người mời đứa con phản bội của ông ta trở về sao?”

“Nha đầu, ngươi trở mặt đúng là nhanh.” Âu Dương Khắc muốn vỗ đầu nàng, tay giơ lên không trung rồi lại lúng túng dừng lại, đành phải lật tay sờ cây quạt của mình: “Ông ta không tính là chủ tử của ta, mọi người hợp tác với nhau mà thôi. Có thể làm chủ tử của Âu Dương Khắc ta, chỉ có muội muội là

nàng thôi.”

“Ta thấy cái tên Tiểu vương gia kia cũng chỉ là cái gối thêu hoa mà thôi, muốn đồ hần trở về, với ngươi mà nói hần là dễ như trở bàn tay đi?”

“Muội muội khích lệ, vi huynh thật sự vui mừng.”

A Tử rót một chén trà đặt trước mặt Âu Dương Khắc, cười rục rờ như hoa đào: “Ta muốn mượn người này đến dùng một chút, không biết ca ca có thể giúp ta hay không?”

Âu Dương Khắc nhận lấy chén trà, uống vào: “Ngươi tìm lâu như vậy vẫn chưa tìm được tên ngốc kia?”

A Tử buồn bực chống cằm: “Cho nên mới muốn dùng cái tên Dương Khang kia để dẫn hần tới, tìm người quá mệt mỏi, ta không muốn tìm nữa.”

“Chuyện này....” Âu Dương Khắc chậm rãi nhũu mày: “Cũng có thể.”

“Thật sao?”

“Nhưng mà ngươi phải đáp ứng một điều kiện của ta.”

“Ngươi nói, ngươi nói đi!”

“Về sau hứa không luyện Hóa Công Đại Pháp nữa, ta tìm cách giải độc cho ngươi, ngươi phải ngoan ngoãn nghe lời.”

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 23: Chương 21

“Nếu như ngươi giúp ta bắt được Quách Tĩnh thì ta sẽ không luyện Hóa Công Đại Pháp nữa.” A Tử chậm rãi đi một vòng quanh gian phòng: “Nói cách khác, cho dù ngươi lấy đi Thần Mộc Vương Đình thì ta cũng có cách lấy lại.”

Quách Tĩnh, lại là Quách Tĩnh!

“Ngươi muốn bắt tên ngốc kia làm gì?”

“Cái này thì không liên quan gì đến ngươi.”

“Được, ta nghĩ cách bắt Quách Tĩnh cho ngươi. Từ hôm nay trở đi ngươi ngoan ngoãn uống thuốc cho ta!” Âu Dương Khắc dứt lời liền sập cửa ra ngoài.

A Tử ôm cánh tay lâm bầm: “Đang nói chuyện tự nhiên tức giận cái gì chứ?”

Mấy ảnh vệ đứng trước cửa vẫn cứng ngắc, Âu Dương Khắc cũng không thèm liếc mắt nhìn bọn họ một cái, lập tức đi qua.

“Huynh đệ, tại sao Âu Dương công tử không giải huyệt cho chúng ta?”

“Xem ra là bị cô nương làm cho tức giận, ngươi xem đi, mặt cũng đã tái mét rồi.”

“Có cần bấm bấm bảo quản gia hay không?”

“Quản gia không phải đã nói chỉ cần bảo vệ cô nương an toàn là được sao. Loại vợ chồng son ghen tuông này, chúng ta vẫn là không nên xen vào.”

“Vợ chồng son? Không phải là quản gia nói phải tôn trọng cô nương như Tướng quốc phu nhân sao?”

“Tướng quốc cũng đã không còn, còn phu nhân cái rắm.”

“Nếu như để cho quản gia nghe thấy những lời này, nhất định ngươi sẽ bị phạt.”

“Nghe thấy thì nghe thấy. Ta thấy Tướng quốc chỉ coi cô nương là muội muội, là chính quản gia suy nghĩ nhiều. Hơn nữa không phải lúc trước Tướng quốc để cho cô nương đi tìm Âu Dương công tử sao?”

Đang nói thì thấy Hạ quản gia đẩy cửa bước vào. “Tại sao bốn người các ngươi lại thế này? Cũng bị Âu Dương công tử kia điểm huyệt sao? Cô nương đâu?”

Hạ quản gia vừa giải huyết cho mấy người vừa nói.

Một ảnh vệ biện hộ: “Cô nương ở bên trong, hẳn là không có chuyện gì. Quản gia, người đi hơn nửa ngày, hẳn là bắt được rắn rồi?”

Quản gia vuốt chòm râu bạc: “Các người canh giữ ở ngoài này trước, ta vào xem cô nương.”

“Cô nương, lão hủ đã nhìn qua tất cả rắn độc trong tay thương nhân ở trấn này, con này chính là độc nhất.”

Hạ quản gia đưa giỏ trúc trên tay ra, bên trong là một con rắn toàn thân trắng muốt đang thè lưỡi.

A Tử nhìn, vừa ý cười: “Quản gia, ông vất vả rồi. Nhưng mà nhất định không được để cho tên Âu Dương kia biết, hiểu chưa?”

Quản gia gật đầu: “Cô nương đã dặn, lão hủ nhất định sẽ tuân theo.”

“Nghe nói chúng ta cũng kinh doanh đồ gỗ?”

Âu Dương Khắc ở phòng bên cạnh phòng của A Tử, để cho đám cơ nhân tiếp tục tìm kiếm Dương Khang.

Không lâu sau nhận được tin tức Dương Khang đang ở giữa chợ mải mê, bên cạnh hẳn còn có một cô nương mặc áo đỏ.

Khi Âu Dương Khắc đuổi tới chợ thì mọi người đã tản đi, Dương Khang và Mục Niệm Từ đang nhặt những đồng tiền trên mặt đất.

Một nén bạc cực lớn xuất hiện trước mặt, Dương Khang ngẩng đầu lên nói: “Cảm ơn...”

Âu Dương Khắc cười vô cùng cung kính: “Dương công tử, đã lâu không gặp, thương pháp thật lợi hại, thật hăng hái.”

Dương Khang thấy là Âu Dương Khắc, kéo Mục Niệm Từ đi. Âu Dương Khắc bảo đám cơ nhân tiếp tục đi theo còn hẳn thì lại đi dạo các hiệu thuốc một vòng. Trở về khách điểm điều phối thuốc xong thì giao cho mấy ảnh vệ ngoài cửa: “Đây là thuốc giảm đau bụng của cô nương nhà các người, nhanh đi sắc cho nàng uống.”

Thấy mấy người kia đưa mắt nhìn nhau, Âu Dương Khắc nói: “Nếu không các người có thể đi xin chỉ thị của cô nương nhà các người trước, xem cô nương nhà các người có uống thuốc này hay không.”

Dứt lời lập tức trở về phòng của mình, tự viết một bức thư cho Hoàng Nhan Hồng Liệt, sai người đưa đến Vương phủ.

A Tử đang nghiên cứu xem nên dùng con rắn độc kia thế nào thì ảnh vệ báo lại: “Âu Dương công tử đưa thuốc đến, nói là để giảm đau bụng cho cô nương, xin hỏi cô nương...”

“Ném hết đi cho ta!”

“Dạ.”

Ảnh vệ vừa mới xoay người đi lại bị A Tử gọi lại: “Quay lại!”

“Cô nương còn gì sai bảo?”

“Lấy ra ta nhìn một chút.” A Tử mở bọc giấy ra, thấy mấy vị thuốc quả thực đều là để giảm đau bụng liền để cho ảnh vệ đi sắc.

A Tử biết độc của mình không phải chỉ dựa vào mấy vị thuốc là có thể giải được, đại khái Âu Dương Khắc là muốn ổn định độc tính trước, đợi trở lại Bạch Đà Sơn sẽ lại tìm cách giải độc.

“Họ Âu Dương kia, người dựa vào cái gì cho rằng bản cô nương sẽ trở về Bạch Đà Sơn với người?” A Tử nắm chặt tay, không ngờ vừa mới tức giận cổ họng đã nóng lên, một ngụm máu đỏ sậm phun ra.

Lúc nàng vận công điều hòa lại thì ảnh vệ đưa thuốc tới, thấy bên miệng A Tử có vết máu liền lên lui ra ngoài.

Hạ quản gia đã đi về phía nan đề thu mua đồ gỗ, mấy ảnh vệ thương lượng xong, cảm thấy chuyện này nên bẩm báo cho Âu Dương công tử.

“Cái gì? Thở huyết rồi sao?”

Âu Dương Khắc đang viết chữ, giọt mực rơi xuống lan ra trang giấy.

Đến khi Âu Dương Khắc đến phòng A Tử thì nàng đang bịt mũi uống thuốc. “Mùi vị thuốc này thật kì lạ, Âu Dương Khắc, người tới giám sát ta uống thuốc sao?”

Âu Dương Khắc đưa mứt quả trong tay ra: “Ta sợ nàng ngại đắng nên đưa mứt quả đến cho nàng.”

A Tử khinh thường nói: “Ta không phải trẻ con, ăn cái kia làm gì.”

Âu Dương Khắc cười: “Đến đây, để ta bắt mạch thử.”

A Tử vô cùng miễn cưỡng vươn tay, khi Âu Dương Khắc đưa ngón tay áp vào mạch của nàng, nàng không khỏi rùng mình.

Âu Dương Khắc nói: “Sao vậy?”

“Sao sao cái gì, có người ngón tay lạnh như người chết, còn không cho người khác rùng mình một cái sao?”

Bắt mạch xong, Âu Dương Khắc nói: “Ta đã tìm được Dương Khang rồi, qua vài ngày sẽ cho nàng câu trả lời thích đáng, trước đó nàng phải nghe lời, nhớ không được nổi giận, không cần thiết thì đừng ra ngoài đi lung tung, muốn đi đâu đều phải nói một tiếng với ta.”

Khi Âu Dương Khắc nói những lời đó thì nhìn A Tử chăm chăm, không rời mắt, giọng điệu lại vô cùng dịu dàng, A Tử ngoan ngoãn gật đầu: “Biết rồi.”

Âu Dương Khắc trở về phòng của mình, kéo tiểu nhị đưa nước qua, cầm lấy tay hắn: “Tay ta có lạnh không? Tay ta có lạnh không?”

Tiểu nhị run rẩy: “Công, công tử.... Tiểu nhân chỉ bán sức không bán thân.... Nếu như người có khẩu vị này thì xuống lầu rồi trái chính là Xuân Phong Lâu...”

Mục Niệm Từ thấy Âu Dương Khắc xuất hiện, sợ Dương Khang lại trở về Vương phủ vì vậy nhanh chóng giục Dương Khang chạy đi.

Hôm nay hai người mãi mê trên đường, chuẩn bị đủ lộ phí thì sẽ đi, ai ngờ vừa mới bày đao thương ra liền bị một đám quan binh bắt lại.

Trên công đường thăm vấn qua loa, huyện lệnh nhốt hai người vào đại lao.

Trong hậu đường phủ huyện lệnh, Âu Dương Khắc uống trà từ từ nói: “Vài ngày nữa Vương gia nhà ta sẽ đến, đến lúc đó nhất định sẽ cảm tạ huyện lệnh đại nhân.”

Huyện lệnh khom người cười theo: “Đến lúc đó, còn nhờ Âu Dương công tử nói tốt vài câu trước mặt Vương gia, hạ quan vô cùng cảm kích!”

“Cái này thì dễ nói. Dương công tử bị nhốt ở chỗ của đại nhân, đại nhân có thể để cho hắn chịu chút khổ cực nhưng không thể làm tổn thương đến tính mạng của hắn.”

“Hiểu rồi, hạ quan đã hiểu.”

Ngày thứ ba Dương Khang bị nhốt trong đại lao, Âu Dương Khắc cầm lệnh bài của Vương phủ đến nha môn dẫn người ra.

Khi Dương Khang từ đại lao ra ngoài thì đã mình đầy thương tích, Âu Dương Khắc giao lệnh bài của Vương phủ cho hắn: “Đây là một chút tâm ý của Vương gia, xin Dương công tử nhận lấy.”

“Nực cười! Ta ở trên đất Đại Tống, lại còn cần lệnh bài của nước Kim này bảo vệ sao?!”

“Dương công tử, người không phân biệt tốt xấu bắt ngài quả thực là người Tống, mà cứu được ngài ra cũng là nhờ vào khối lệnh bài của nước Kim này.”

“Ta không cần!”

“Cô từ việc gì phải cự tuyệt một người cha từ ái chứ? Tại hạ thực sự không đành lòng cầm lệnh bài về khiến Vương gia tổn thương. Lệnh bài ở đây mặc công tử xử lý thế nào cũng được. Vương gia vẫn nói một câu kia, cửa Vương phủ vĩnh viễn mở ra với công tử.”

Âu Dương Khắc để lệnh bài lại trở về khách đến.

Dương Khang do dự cất lệnh bài đi, cầm Dương Gia Thương đi đại lao cướp người.

“Vương gia nói tại hạ phải bảo vệ Tiểu vương gia chu toàn, còn Mục cô nương, tại hạ không quản được nhiều như vậy.”

Dương Khang nhớ tới biểu tình đáng đánh đòn của Âu Dương Khắc khi nói những lời này liền hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Niệm Từ, ta đến cứu nàng đây!” Âu Dương Khắc một đường giết thẳng vào đại lao cứu Mục Niệm Từ ra ngoài, hai người làm bị người mấy tên cai ngục, không màng thương tích cười ngựa thẳng về hướng Ngưu gia thôn.

“Nghe nói người thả tên Dương Khang kia ra?!”

Âu Dương Khắc vừa trở lại khách đến, A Tử đã đến nơi hỏi tội.

Âu Dương Khắc không nhanh không chậm bày một bầu rượu ra, rót hai chén: “Muội muội đến đây sao? Cùng vi huynh uống hai chén đi.”

A Tử đi qua hát ly rượu xuống đất: “Không phải là người nói bắt Dương Khang kia cho ta sao? Tại sao lại thả hắn ta rồi hả?!”

Âu Dương Khắc ấn A Từ ngồi xuống ghế: “Đã nói không nên tức giận, sao lại không nghe lời rồi?”

A Từ vỗ bàn: “Người lật lọng như vậy, ta có thể không nổi giận sao?!”

Âu Dương Khắc uống một ngụm rượu: “Cái này gọi là lật mềm buộc chặt. Hiện tại tin tức Dương Khang cướp ngục đang bị truy nã đã truyền khắp nơi, Quách Tĩnh kia nhìn thấy lệnh truy nã đương nhiên sẽ đến tiếp ứng cho Dương Khang. Hắn biết Dương Khang sẽ đi Ngưu gia thôn cho nên cũng ta thì cần canh giữ đến đường đến Ngưu gia thôn thì nhất định có thể bắt được tên kia.”

“Nếu như hắn không đến thì sao?”

“Nếu như hắn không đến ta sẽ tự mình đi bắt hắn cho người, thế nào?”

Một mặt Âu Dương Khắc cùng A Từ khởi hành đi Ngưu gia thôn, mặt khác dùng bò câu đưa tin cho Hoàng Nhan Hồng Liệt, để cho ông ta đi Ngưu gia thôn diễn một tuồng kịch.

Đi được hai ngày, A Từ nhận được tin tức của ảnh vệ, phát hiện ra tung tích của Quách Tĩnh và Hoàng Dung ở gần Khánh Phủ.

“Xem ra vẫn là người của mình làm việc đáng tin hơn. Ta muốn đi tìm Quách Tĩnh, người từ từ giúp chủ tử của người đi.”

“A Từ, có thể đợi ta thêm 2 ngày nữa không?” Hoàng Nhan Hồng Liệt tới đây là hắn có thể báo cáo kết quả rồi.

“Không đợi được.”

“Được, vậy nàng đợi ta 2 canh giờ hắn là được chứ?”

Âu Dương Khắc viết thư cho Hoàng Nhan Hồng Liệt, nói đã liên hệ với quan phủ tới bắt Dương Khang. Vương gia chỉ cần xuất hiện ở thời điểm mấu chốt, cứu Dương Khang một mạng, nhất định có thể khiến cho hắn ta hồi tâm chuyển ý. Hắn còn nói mình nhận được tin tức người Tổng muốn cướp đoạt Vô Mục Di Thư vì thế đến Lâm An trước.

Thêm vào đó còn bảo nhóm cơ nhân giám sát chặt chẽ nhất cử nhất động của Dương Khang, tùy lúc liên hệ với người của Vương phủ.

Sắp xếp tất cả xong xuôi, Âu Dương Khắc cùng A Từ đi Khánh Phủ trước.

Ngày hôm sau đến một rừng tùng, lúc nghỉ chân, Âu Dương Khắc nói chuyện với A Từ: “Nghe nói muội muội thích rắn, vì huynh cho người bắt vài con tới, muội muốn chơi như thế nào thì chơi.” Nói xong thì một ngón tay chỉ về phương xa, chỉ thấy hơn một ngàn con rắn lúc nhúc di chuyển giữa rừng, mấy cơ nhân đang thổi tiêu giữa đám rắn. Những con rắn này lay trái lay phải theo tiếng tiêu, vô cùng chính tề.

“Ai nói ta thích rắn hả? Ta mới không thích thứ khó coi như vậy.” A Từ nghiêng đầu sang chỗ khác, không nhìn những con rắn này nữa. Tuy nàng sống ở Tinh Túc Hải từ nhỏ, thấy nhiều sâu bọ rắn rết nhưng mà nhiều rắn cùng nhau xuất hiện như vậy, không khỏi khiến cho người ra nổi da gà.

Âu Dương Khắc thấy nàng không dám nhìn, cố ý trêu đùa: “Bạch Đà Sơn chúng ta là nơi nuôi rắn giỏi nhất thiên hạ, hiện tại nàng không làm quen, tương lai phải làm sao đây?”

“Bạch Đà Sơn của các người thế nào, bản cô nương không có hứng thú.” A Từ biết chuyện mình sai người tìm rắn độc nhất định đã bị Âu Dương Khắc biết, xem ra muốn luyện lại Hóa Công Đại Pháp cũng không đơn giản như vậy.

“Những con rắn này đã rất lâu không ra ngoài hoạt động, đều sắp buồn chết rồi. Qua cánh rừng này ta sẽ bảo bọn họ đuổi rắn đi, thế nào?”

A Từ không lên tiếng, đứng lên tiếp tục đi về phía trước.

Âu Dương Khắc để cho xà trận đi ở phía trước, bản thân hắn thì giữ chặt A Từ đi theo phía sau, đưa cho nàng một viên thuốc: “Ăn cái này rồi thì những con rắn đó sẽ không dám lại gần nàng.”

Đi không bao lâu, bỗng nhiên xà trận phía trước có hơi hỗn loạn, nhóm cơ nhân dường như đang bắt đầu đánh với người nào đó.

Âu Dương Khắc vội vàng bước nhanh xuyên qua xà trận, đi đến phía trước, thì ra là Quách Tĩnh và Hoàng Dung, lại còn có một lão già ăn mặc như ẩn nấp. Mấy chục con rắn đứng ở đầu trận đã chết, ba cơ nhân bị thương lui về giữa xà trận.

Âu Dương Khắc tiến lên thì lễ nôi: “Hạ nhân vô tri, mạo phạm lão tiên bối, vạn bối ở đây tạ tội với tiên bối.” Sau đó quay lại nói với Hoàng Dung: “Thì ra cô nương cũng ở đây, tại hạ tìm cô nương thật cực khổ.”

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Chương 22

Lúc này A Tử cũng đi lên phía trước xà trận, thấy Quách Tĩnh ở đó, vô cùng vui mừng: “Quách Tĩnh, ngươi đã ở đâu vậy? Ta tìm ngươi rất lâu đó!”

Hoàng Dung liếc mắt lờm Quách Tĩnh một cái, nói với lão già kia: “Thất công, tên Âu Dương Khắc này là người vô cùng xấu xa, lão nhân gia người nhất định phải giáo huấn hắn.”

“Nha đầu, một tên ngọc như thế này tại sao còn có người muốn đoạt với ngươi vậy?”

“Cướp đoạt với con thì có là gì chứ, nếu như người không truyền nhiều võ công cho Tĩnh ca ca một chút, chỉ sợ còn có người muốn cướp đoạt đồ đệ tốt với người đó.”

Lão già kia chính là Cửu Chỉ Thần Cái Hồng Thất Công, tình cờ gặp Quách Tĩnh và Hoàng Dung, ba người đi cùng nhau đã nhiều ngày.

“Tiểu tử, nuôi rắn phải có khu vực, có quy tắc, có thời gian, có cách thức. Các ngươi ban ngày ban mặt hoành hành ngang ngược ở đây là mượn gan của ai?”

“Những con rắn này đường xa tới đây, không thể ngoan ngoãn nghe lời. Lại nói, văn bối cho rằng trong rừng không có ai mới thả chúng nó ra, không hề có ý định dũa thương người.”

Hồng Thất Công nói: “Ngươi là con trai của Âu Dương Phong, có phải không?”

“Tiền bối quen biết gia thúc sao?”

“Ta là Lão độc vật kia đã hơn 20 năm không gặp, ông ta còn chưa chết sao?”

Âu Dương Khắc mỉm cười chấp tay: “Gia thúc nói, bạn bè thế hệ trước của ông còn chưa chết hết thì ông ấy sẽ không chết.”

Lời này vừa nói ra, A Tử ở bên cạnh không nhịn được “phì” một tiếng, bật cười.

Hoàng Dung khề nói với Hồng Thất Công: “Thất công, nha đầu kia rất vô lễ, đợi con đi giáo huấn nàng ta một chút.”

“Không cần, không cần, lão ăn mày ta không cần phải so đo với một tiểu nha đầu.” Hồng Thất Công lại nói với Âu Dương Khắc: “Nếu đã vậy thì ngươi nhanh chóng thu hồi đảm bảo bối kia của ngươi đi, cách xa lão ăn mày ta một chút. Nếu không, cho dù là thúc phụ của ngươi đến đây thì lão ăn mày ta cũng không sợ!”

Âu Dương Khắc gạt đầu vaag lời: “Văn bối tuân lệnh.” Dứt lời liền lôi kéo A Tử trở về.

A Tử vừa đi vừa quay đầu lại nói: “Quách Tĩnh, hiện tại ta sẽ không để cho ngươi lại chạy trốn nữa!”

Hai người vừa đi, nhân tiện bảo đảm cơ nhân dẫn rắn vào trong núi sau đó đi đường vòng xuyên quanh cánh rừng đến thị trấn phía trước.

Âu Dương Khắc nhận được thư của Hoàng Nhan Hồng Liệt, nói Tiểu vương gia đã về phủ, đang lĩnh chức Khâm sai của nước Kim, phụng chỉ tới Lâm An trước.

Sau khi biết được chỗ ở của Quách Tĩnh và Hoàng Dung, Âu Dương Khắc nhân lúc Hồng Thất Công và Quách Tĩnh ra ngoài luyện công, đi đến tìm Hoàng Dung.

Hoàng Dung đang vui vẻ nấu cơm, thấy Âu Dương Khắc tới, tức giận hất một chậu nước rửa rau qua: “Có việc thì nhanh nói, nói xong thì rút đi. Ta còn phải nấu cơm cho Thất Công và Tĩnh ca ca.”

Âu Dương Khắc đến gần nhìn chăm chăm đồ ăn một hồi, lại nhìn chăm chăm Hoàng Dung một hồi: “Cô nương làm đồ ăn thật độc đáo, chỉ là không biết vị Quách thiếu hiệp kia có biết thưởng thức hay không?”

“Tĩnh ca ca của ta đương nhiên là biết thưởng thức, cần ngươi quản sao? Tốt nhất là ngươi mau rút đi, nếu không Thất công trở về, nói không chừng sẽ nổi hứng muốn giáo huấn người nào đó, ta cũng không cản được.”

“Tại hạ đến đây không có ý mạo phạm chỉ là muốn mượn cô nương một thứ.”

“Thứ gì? Những đồ ăn này không cho mượn, đây là nấu cho Tĩnh ca ca và Thất công ăn.”

“Nghe nói Cửu hoa ngọc lộ hoàn của Đào Đào Hoa là thánh phẩm giải độc, không biết cô nương có thể tặng cho vài viên hay không?”

Hoàng Dung ngừng tay, dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn Âu Dương Khắc: “Âu Dương công tử là người giỏi hạ độc, từ khi nào thì có lòng tốt muốn giải độc cho người khác vậy?”

“Hồ thẹn, hồ thẹn. Rốt cuộc cô nương có cho hay không?”

Hoàng Dung cười nói: “Chuyện này rất đơn giản, nhưng mà ngươi phải đồng ý một điều kiện của ta.”

“Cô nương cứ nói.”

“Quần chặt muội muội kia của ngươi một chút, đừng có mà xuất hiện trước mặt ta và Tĩnh ca ca! Còn nữa, về sau thấy bản cô nương, tốt nhất là ngươi trốn xa một chút, cho dù tình cờ gặp trên đường thì cũng làm phiền Âu Dương công tử làm bộ như không biết ta.”

“Đây đâu phải là một điều kiện chứ... Ta nhất định sẽ giám sát A Tử chặt chẽ, không cho nàng ấy đi quấy rầy Quách thiếu hiệp. Còn về cô nương... bản thân cô nương đã có bản lĩnh khiến người khác người ta muốn rời xa cũng không được.”

“Phi! Đừng ở đây khoa môi múa mép!” Hoàng Dung lấy hai viên Cửu hoa ngọc lộ hoàn ném cho Âu Dương Khắc: “Nhanh cút đi! Nếu không ta sẽ gọi Thất công tử tới đó!”

Khi Âu Dương Khắc đi xa thì truyền âm trở lại: “Tốt nhất là cô nương đưa Quách thiếu hiệp nhanh chóng rời khỏi đây đi, nếu không thì muội muội của ta muốn mang hấn về Bạch Đà Sơn làm rể thì ta cũng không ngăn được.”

Trở về khách điểm thì thấy A Tử vô cùng hưng phấn đợi trong phòng hấn: “Khi nào thì chúng ta đi tìm Quách Tĩnh?”

Âu Dương Khắc thầm đánh giá người đang mang về ngây thơ trước mặt: “Hiện tại ngươi có thể nói cho ta biết, sau khi tìm được hấn thì ngươi muốn làm gì?”

A Tử cười khanh khách nói: “Ta vốn là muốn dùng Hóa công đại pháp để phế đi võ công của hấn, độc cam hấn giữ ở bên cạnh chơi đùa, kết quả ngươi không cho ta luyện rồi. Hiện tại nghĩ lại, làm như vậy quả thực có hơi quá mức...”

Âu Dương Khắc nín thở nghe, sợ nàng nói ra câu 'mang về Bạch Đà Sơn làm rể', tuy rằng hấn là nàng sẽ không bằng lòng về Bạch Đà Sơn.

“Cho nên ta quyết định, sau khi tìm được hấn, ngươi giúp ta phế võ công của hấn, lại độc cam hấn, thế nào?”

“Cái này... Vị Quách thiếu hiệp kia có Toàn chân giáo và Giang Nam thất quái làm chỗ dựa, hiện tại còn có thêm Hồng Thất Công...”

A Tử nghiêng đầu lẩm bẩm: “Khi nào thì ngươi bắt đầu gọi tiểu tử ngốc kia là Quách thiếu hiệp vậy hả? Thật nực cười... Cả ngày gọi muội muội này muội muội kia, ngay cả chút chuyện ấy mà cũng không làm được...” Nói xong, ánh mắt vừa thẹn thùng vừa không được tự nhiên khẽ liếc qua.

Âu Dương Khắc chưa bao giờ nhìn thấy nàng có dáng vẻ nữ nhi thế này, trái tim không nhịn được rung động, lúc này, cho dù biết là cái bẫy thì hấn cũng phải xả thân nhảy xuống.

“Việc này không thể gấp, ngươi cho ta chút thời gian. Nếu như ta có thể làm được, ngươi định cảm tạ ta thế nào?”

“Nếu như ngươi thực sự làm được, bất luận ngươi muốn ta làm gì cũng được.”

“Được, chúng ta liền vỗ tay thề!” Âu Dương Khắc nói, tiểu nha đầu thế nào cũng chỉ là tiểu nha đầu, bản thân có thể độc cam Quách Tĩnh thì còn không thể giết được hấn sao? Đến lúc đó chặt đứt nhớ nhung của nàng cũng dễ như trở bàn tay.

A Tử vươn tay phải vỗ tay ba cái với Âu Dương Khắc.

Âu Dương Khắc lấy một viên Cửu hoa ngọc lộ hoàn ra: “Uống cái này đi, có lợi cho thân thể của ngươi.”

A Tử cầm trong tay xem xét, khác hẳn với những viên thuốc mà Âu Dương Khắc luôn nang theo: “Đây là thứ gì?”

“Đây là đan dược mà thúc thúc ta tự chế ra, có công dụng áp chế độc tính. Ngươi ăn trước đi, đợi mọi chuyện bên ngoài xong xuôi, ta đưa ngươi trở về Bạch Đà Sơn để thúc thúc tự mình giải độc cho ngươi.”

A Tử thấy hấn nói chân thành đành phải nhét viên thuốc vào miệng, ngậm ở dưới lưỡi: “Vậy ta đi chuẩn bị, chúng ta đi tìm Quách Tĩnh.”

Ra khỏi phòng, A Tử nhả viên Cửu hoa ngọc lộ hoàn ra, chôn dưới chậu hoa bên cửa sổ: “Ai muốn trở về Bạch Đà Sơn với ngươi chứ! Tiểu sắc quỷ, ngươi cứ chờ xem đi!”

Khi hai người đi trên phố thì chợt thấy hai bóng người thoáng qua, A Tử chỉ vào cô nương mặc y phục màu vàng phía trước: “Này, kia không phải là Hoàng cô nương của ngươi sao?”

Thấy Hoàng Dung và Mục Niệm Từ, Âu Dương Khắc kéo A Tử theo sau, đến một rừng cây hòe, hai người trốn ở giữa rừng nhìn cuộc chiến của hai người kia.

Khinh công của Mục Niệm Từ không bằng Hoàng Dung, chạy lâu như vậy đã hơi thở dốc, lo lắng nói: “Muội muội, dao găm kia là di vật của nghĩa phụ ta, ngươi lấy đi làm gì?”

“Ai là muội muội ngươi?” Khi Hoàng Dung nói chuyện thì đã động thủ, hai người đánh nhau, không lâu sau Mục Niệm Từ đã rơi vào thế yếu, bị Hoàng

Dung điểm huyết.

Hoàng Dung nói: “Ngươi thề độc rằng tuyệt đối sẽ không gả cho Tĩnh ca ca thì ta sẽ không giết ngươi.”

Mục Niệm Từ nói: “Cho dù ngươi lấy dao đặt trên cổ ta thì ta cũng tuyệt đối không thể nào gả cho Quách đại ca.”

Lúc này A Từ tránh khỏi tay của Âu Dương Khắc, nhảy ra trước mặt Hoàng Dung, dùng dao găm chỉ vào yết hầu của nàng, cũng nói: “Ngươi thề độc rằng sẽ gả Quách Tĩnh cho ta thì ta sẽ không giết ngươi.”

“Lại là yêu nữ ngươi!” Hoàng Dung giận dữ nói: “Ngươi cứ quần lấy chúng ta làm gì? Tĩnh ca ca của ta sẽ không thích ngươi!”

A Từ cười to: “Ta cũng không cần hẳn thích ta, bên cạnh ta thiếu một người bưng trà giót nước, Tĩnh ca ca kia của ngươi đáng vẻ không tồi...”

“Ngươi cầm mồi!” Hoàng Dung vung dao găm trong tay đánh với A Từ.

Âu Dương Khắc chậm rãi đi ra, đứng bên cạnh Mục Niệm Từ nhìn hai người đánh nhau: “Tiểu Vương phi, đã lâu không gặp.”

Từ khi Mục Niệm Từ và Dương Khang tách ra thì nàng đã theo sau hắn tới đây. Dương Khang nói với nàng rằng đi đến bên cạnh Hoàng Nhan Hồng Liệt làm nội ứng, nàng không hề nghi ngờ, “Ai là Tiểu Vương phi! Mồm miệng sạch sẽ một chút đi!”

“Vậy Mục cô nương, lần này cô nương theo Tiểu Vương gia đến đây sao?”

“Ta không biết Tiểu Vương gia gì hết!”

“Dao găm mà cô nương mang theo bên người hẳn là của lệnh tôn giao cho Tiểu Vương gia? Đáng tiếc lại có khắc tên Quách Tĩnh, khó trách Hoàng cô nương lại hiểu lầm.”

Mục Niệm Từ bị Hoàng Dung điểm huyết không thể nhúc nhích, lúc này thấy Âu Dương Khắc say mê nhìn mình thì không khỏi chán ghét: “Cái tên chó của người Kim kia, tránh xa ta ra một chút!”

“Bốn chữ chó của người Kim này, cô nương cũng không thể tùy tiện nói, nếu như để cho Tiểu Vương gia nghe thấy thì không phải sẽ làm tổn thương hòa khí hay sao?”

“Phi! Khang ca ca là người Tống!”

Lúc này, Âu Dương Khắc thấy A Từ liên tục đánh ra độc chưởng, đã dần rơi vào thế yếu. Quạt sắt vung lên liền tách được hai người ra, “Hoàng cô nương, có chuyện gì từ từ nói.”

Hoàng Dung nói: “Bản cô nương không rảnh nói chuyện với các ngươi!” Lập tức đi đến bên cạnh Mục Niệm Từ, giải huyết cho nàng ấy: “Mục tỷ tỷ, chúng ta đi.”

A Từ trải qua trận chiến này đã sớm mệt mỏi, lúc này thân thể mềm nhũn liền ngã xuống.

Âu Dương Khắc ôm nàng về khách điểm, hết lòng chăm sóc.

A Từ ngủ suốt một ngày mới tỉnh, thấy Âu Dương Khắc ở đây thì xoay đầu đi không thèm nhìn hắn.

“Trách ta không ra tay đúng lúc sao?” Âu Dương Khắc bưng một chén thuốc qua: “Ngươi sử dụng độc chưởng có thể giúp tán bớt độc tính ra ngoài, ta sẽ không nhìn ngươi chịu thiệt.”

A Từ vung tay lên, đánh rơi chén thuốc xuống đất.

Âu Dương Khắc cười gượng nói: “Nghe nói Quách Tĩnh đã đi Nghi Hưng, chờ thân thể ngươi tốt lên, chúng ta sẽ khởi hành đuổi theo hắn.”

A Từ lung lay đi đến bên bàn, rót một chén nước uống: “Không cần, ta tự mình đi, ngươi đừng đi theo ta.”

Âu Dương Khắc rất kiên quyết trả lời: “Không được.”

A Từ cười lạnh một tiếng: “Ngươi nói không được thì ta phải nghe theo sao? Âu Dương thiếu chủ, nơi này không phải Bạch Đà Sơn.”

Âu Dương Khắc liên tục tự nhủ bản thân phải kiên nhẫn, phải bình tĩnh, nhưng lúc này rốt cục hắn cũng không nhịn được nữa, đại nảo nóng lên liền tiến lên túm lấy vai A Từ hét lớn: “Ngươi còn muốn náo loạn tới khi nào? Ngươi cho rằng hiện tại ngươi có mấy tên thị vệ thì có thể vô tư rồi sao? Ngươi có biết người ta coi ngươi là chủ tử hay là kẻ thù hay không?”

A Từ bị hắn mắng, hơi sững sờ một chút, sau đó nước mắt lập tức rơi xuống: “Đúng vậy, ta là dã nha đầu tự cho là đúng, nhưng cũng không đến lượt ngươi mắng ta! Ta có náo loạn hay không, ta sống hay chết thì liên quan gì đến ngươi! Ngươi rút đi! Ai cần ngươi lo chứ!”

“Được, không lo thì không lo.” Âu Dương Khắc phất tay áo ra ngoài, đi ra được hai bước thì tỉnh táo lại, cảm thấy không đúng, nghĩ muốn trở về nói

chuyện đang hoàng với nàng thì đã thấy cửa phòng đóng chặt, bên trong chỉ truyền ra tiếng khóc.

A Tử vừa khóc vừa gọi: “Tỷ phu... Tỷ phu...”

Trái tim Âu Dương Khắc lạnh đi một nửa, cho dù mình có đối xử với nàng tốt thế nào thì trong lòng nàng vẫn chỉ có tỷ phu của nàng.

Thậm chí trong lòng nàng, một tên tiểu tử ngốc có vẻ ngoài giống như tỷ phu của nàng cũng quan trọng hơn mình.

Nghĩ đến đây, Âu Dương Khắc nhanh chóng thu thập hành trang đi Nghi Hưng tìm Tiểu Vương gia Hoàng Nhan Khang.

“Cô nương, trước khi đi, Âu Dương công tử bảo tiểu nhân giao cái này cho ngài.” Tiểu nhị lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ giao cho A Tử.

Mở ra, một là Cữu hoa ngọc lộ hoàn, còn có tấm lụa trắng có viết Lăng ba vi bộ.

Trên giấy là nét chữ mạnh mẽ có lực: “Nếu như ngươi thích Quách Tĩnh kia thì ta chắc chắn sẽ nghĩ cách đến hẳn ở bên cạnh ngươi. Lăng ba vi bộ là tuyệt học của Đoàn gia, không dám tranh giành, vật về chủ cũ. Nhớ kỹ, tuyệt đối không thể luyện Hóa công đại pháp nữa

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 23

A Tử cầm tấm lụa trắng kia, mơ hồ nhớ lại ngày đó ở Thiên Long Tự, Âu Dương Khắc dùng hết võ mồm muốn nàng truyền Lăng Ba Vi Bộ cho hắn, nếu như nuốt lời thì lấy thân báo đáp.

Nghĩ đến bây giờ Âu Dương Khắc đã không biết ở chỗ nào, nàng lâm bẫm nói: “Tiểu dân tặc, ngươi nên bỏ lại ta sớm hơn.”

Hạ quân gia nhờ người mang từ Quỳnh Châu đến một khối gỗ trầm hương cực lớn và một vài hương liệu khác. A Tử sai người tạc khối gỗ kia thành dáng vẻ của Thần mộc vương đình, pha trộn các loại hương liệu lại tạo thành một loại hương đặc biệt.

“Hừ, ngươi cảm Thần mộc vương đình đi, bản cô nương không biết tự làm một cái sao?” A Tử đắc ý nhìn Thần mộc vương đình mới, trên gương mặt tái nhợt xuất hiện vẻ phấn khởi.

Chiếc đình mới tuy không dùng tốt như Thần mộc vương đình nhưng có những hương liệu này thì cũng có thể dẫn rất nhiều trùng độc tới.

A Tử rốt cuộc có thể tiếp tục luyện Hóa công đại pháp, không còn vẻ ốm yếu của mấy ngày trước, chỉ là giữa lông mày có thêm một chút âm trầm.

Sau khi thân thể phục hồi lại, A Tử quyết định đi Nghi Hưng. Nàng muốn tìm Quách Tĩnh, tuy rằng không xác định có thực sự muốn giữ hắn ở bên người bụng trà rót nước hay không.

Âu Dương Khắc đến Nghi Hưng, hỏi thăm được chỗ ở của Hoàng Nhan Khang và đoàn khâm sai nước Kim thì lập tức chạy tới.

Hoàng Nhan Khang ở trong một ngôi nhà cổ trong thành, vị quan nước Tống đến tiếp đón đoàn khâm sai là Đoàn Thiên Đức.

Nhân lúc trời tối, Âu Dương Khắc trèo tường vào trong, cũng không phải là hắn không muốn đi cửa chính, chỉ là tòa nhà này rất sâu, trèo tường có vẻ nhanh hơn một chút.

Phòng của Hoàng Nhan Khang rất dễ tìm, chính là nơi có thị vệ nhiều nhất.

Âu Dương Khắc đi bên trên mái hiên, vừa đi lại gần lập tức thấy có một bóng người lao từ trong phòng ra, vừa chạy vừa khóc.

Mục Niệm Từ.

Âu Dương Khắc quyết định trước khi gặp Tiểu vương gia thì đi gặp vị Tiểu vương phi tương lai này trước.

Mục Niệm Từ vừa khóc vừa chạy, chạy đến một quán trà ven đường, đi vào gọi một vò rượu.

Âu Dương Khắc theo đuôi tới, ném một thỏi bạc cho tiểu nhị: “Pha một bình trà xuân Long Tĩnh tốt nhất, lại chọn thêm hai món ăn, thanh đạm một chút.” Quay đầu nói với Mục Niệm Từ: “Cô nương vẫn là nên uống ít rượu mới tốt, không biết tại hạ có vinh hạnh cùng cô nương uống một chén trà.”

Mục Niệm Từ không lên tiếng, Âu Dương Khắc liền ngồi xuống đối diện nàng.

“Không biết vì sao cô nương lại phiền não? Không ngại nói ra một chút.” Âu Dương Khắc thấy Mục Niệm Từ đã uống đến mức hai má đỏ ửng, đôi mắt

còn vương lệ càng có thêm vài phần đầm đìa đáng yêu, trong lòng tự nhủ, trong thiên hạ còn có rất nhiều nữ tử ôn nhu xinh đẹp, không có chuyện không phải người là không được.

Mục Niệm Từ lạnh lùng nhìn hắn một cái, đứng dậy muốn đi, Âu Dương Khắc nói: “Tiểu vương gia từng nói với tại hạ về lệnh tôn, không biết cô nương có sẵn lòng nghe không?”

Mục Niệm Từ nói: “Hắn nói nghĩa phụ ta thế nào?” (Chỗ này Mục Niệm Từ với Dương Khang đang cãi nhau nên mình để xưng hô là hắn nhé.)

“Cô nương ngồi xuống trước, chúng ta từ từ nói.”

Mục Niệm Từ đành phải trở về ngồi xuống, rũ mi không thèm nhìn Âu Dương Khắc: “Hiện tại ngươi có thể nói rồi chứ?”

“Tiểu vương gia nói...” Âu Dương Khắc biết Mục Niệm Từ nhất quyết sẽ không nguyện ý làm Vương phi nước Kim, lúc này nàng vừa cãi nhau với Dương Khang xong, chỉ cần đổ thêm dầu vào lửa thì cơ hội mình có thể ôm người đẹp vào lòng sẽ nhiều hơn một chút.

“Tiểu vương gia nói, cho dù Dương đại hiệp chỉ là một kẻ lang thang cũng chính là cha ruột của ngài, trong cơ thể ngài quả thực chảy dòng máu của người Tống.”

Lời vừa nói ra, Âu Dương Khắc quả thực muốn tát cho mình hai cái.

Mục Niệm Từ nghe xong, sắc mặt hơi dịu đi: “Xem ra ta quả thực hiểu lầm Khang ca rồi...”

“Mục cô nương, thứ cho tại hạ mạo muội, nếu như Tiểu vương gia vĩnh viễn là Tiểu vương gia của nước Kim, cô nương vẫn sẽ thích ngài ấy sao?”

Mục Niệm Từ dùng một chút: “Bất luận huynh ấy là Tiểu vương gia hay là kẻ ăn mày, là người Kim hay người Tống thì cuộc đời này của ta đã định trước là người của huynh ấy rồi. Ta sẽ tức huynh ấy, sẽ giận huynh ấy, nhưng sẽ không rời bỏ huynh ấy.”

Âu Dương Khắc kinh ngạc, một cô gái nhu nhược lại có thể nói một cách kiên định mạnh mẽ như vậy, trong lòng không khỏi nể trong nàng ba phần. Nhớ đến chính mình trải qua vô số người nhưng lại không có ai sẽ đợi chờ mình như vậy, không khỏi cười khò: “Tiểu vương gia thật may mắn.”

Mục Niệm Từ nhìn về mặt của hắn lúc này, so với ngày xưa thì khác nhau rất lớn. Vừa cô đơn vừa thô lương, trong lòng không khỏi có một chút đồng tình, giọng điệu cũng không lạnh băng như trước: “Âu Dương công tử chưa bao giờ có người mình thích như vậy sao?”

Âu Dương Khắc tiếp tục cười khò: “Có hay không, bản thân tại hạ cũng không biết... Cô nương yên tâm, không phải tất cả nam tử đều hoa tâm bạc tình, tình cảm sâu đậm của Tiểu vương gia đối với cô nương, người ngoài đều nhìn ra được.”

“Ta chỉ mong huynh ấy không cần làm chuyện khiến mình phải hối hận...” Mục Niệm Từ nói xong, thở dài.

“Tiểu vương... Dương công tử hắn là định ở lại Kim quốc làm nội ứng, cô nương lo lắng nhiều rồi.”

“Nhưng mà ta bảo huynh ấy giết Đoàn Thiên Đức, huynh ấy không đồng ý.” Đôi mắt Mục Niệm Từ bỗng nhiên sáng lên, nghiêm túc nhìn Âu Dương Khắc, nói: “Âu Dương công tử, ngươi sẽ không tố giác Khang ca ca với Hoàng Nhan Hồng Liệt chứ?”

“Cô nương yên tâm, tại hạ không phải người Kim cũng không phải người Tống, những chuyện không lên quan, tại hạ có thể không quản thì sẽ không quản.” Âu Dương Khắc mỉm cười: “Cô nương vừa mới nói Dương công tử muốn giết Đoàn Thiên Đức?”

Mục Niệm Từ oán hận nắm chặt tay: “Đoàn Thiên Đức là đầu sỏ làm hại hai nhà Quách Dương tan cửa nát nhà, lần này hắn tới đón huynh ấy đi gặp Hoàng thượng... Lúc này còn ở cùng với huynh ấy trong nhà cũ của Trương gia.”

“Cô nương khiến Dương công tử khó xử rồi, tại hạ nghĩ, cho dù ngài ấy muốn báo thù thì cũng phải ngầm động thủ, dọc theo đường đi, người nào cũng biết Đoàn Thiên Đức đi cùng với đoàn khâm sai của Nước Kim, lúc này nếu như hắn ta chết thì không phải là Dương công tử sẽ bị người dèm pha sao?”

“Ngươi nói cũng có lý... Xem ra thực sự là ta hiểu lầm huynh ấy rồi.”

“Các cô nương trong thiên hạ đều giống như Mục cô nương thì Âu Dương Khắc ta thực sự phải đốt nến thơm rồi.”

Mục Niệm Từ hiếm thấy nở một nụ cười: “Âu Dương công tử gặp nhiều người, dây dưa nhiều, phiền não cũng nhiều hơn. Nữ tử trong thiên hạ sao có thể giống như nhau.”

“Cô nương nói có lý. Tại hạ lấy trà thay rượu, kính cô nương 1 ly.” Âu Dương Khắc nâng chén trà lên, uống một hơi cạn sạch.

Mục Niệm Từ uống xong thì đứng dậy: “Ta cùng uống trà với công tử cũng chỉ có ngày hôm nay, đạo bất đồng bất tương vi mưu(*), về sau gặp nhau, công tử cứ xem ta như người qua đường đi.” Nói xong thì đi thẳng ra khỏi quán rượu.

(*) Câu này có xuất xứ trong Luận Ngữ, chương Vệ linh Công, nguyên văn như sau子曰: ‘道不同, 不相为谋’ (Tự viết: Đạo bất đồng bất tương vi mưu) Có thể hiểu là không cùng chí hướng thì không thể cùng nhau mưu sự nghiệp được.

Âu Dương Khắc bảo tiểu nhị: “Mang rượu tới!”

Uống đến nửa đêm, trước mắt loáng thoáng có một bóng dáng mà hắn không muốn nhìn thấy nhất. Hai tay Âu Dương Khắc khua lung tung, bóng dáng màu tím kia vẫn loáng thoáng trước mắt. Hắn giận dữ, chỉ vào bóng dáng kia, quát: “Không phải là người đã nói ta đừng xen vào chuyện của người sao? Tại sao còn tới tìm ta?”

“Xin lỗi khách quan, quán rượu sắp đóng cửa rồi.

Âu Dương Khắc mở to mắt nhìn, là tiểu nhị của quán rượu.

“Người, về sau không được phép mặc y phục màu tím!” Âu Dương Khắc nói xong, lắc lư ra khỏi quán rượu.

Lúc này một trận mưa lớn đổ xuống, Âu Dương Khắc đứng ở bên đường, ngẩng đầu lên, giọt mưa lạnh lẽo đập vào mặt, nhất thời tỉnh táo hơn không ít.

Tối khi đến được nhà cũ của Vương gia thì Âu Dương thiếu chủ đã ướt sũng.

Thị vệ canh giữ trước cổng chính là thị vệ của Vương phủ, thấy Âu Dương Khắc lao đảo đi tới còn tưởng rằng hắn vừa đánh một trận với cao nhân nào, vội vàng hô to: “Người đầu nhanh tới đây! Âu Dương thiếu hiệp bị thương!”

Âu Dương Khắc nghe thấy quả thực muốn cười, nhưng mà vừa uống rượu lại bị mắc mưa, vừa lạnh vừa mệt, nằm ở trên cáng lập tức ngủ quên.

Một người thị vệ đi bẩm báo Dương Khang: “Tiểu vương gia, Âu Dương thiếu hiệp đến đây, hình như bị thương.”

Dương Khang vừa mới nằm ngủ, không kiên nhẫn nói: “Vậy thì tìm người đến trị thương cho hắn! Làm phiền tiểu vương.”

“Chuyện này...” Sở dĩ thị vệ này làm kinh động đến Dương Khang là vì ban đầu khi ở trong Vương phủ ở kinh đô, thấy Vương gia vô cùng coi trọng Âu Dương Khắc. Lần này Tiểu vương gia hồi phủ nghe nói cũng là công lao của Âu Dương thiếu hiệp. Trên dưới Vương phủ đều biết thúc phụ của Âu Dương Khắc là cao thủ đứng đầu đương thời cho nên không ai dám đắc tội.

Nhưng mà Dương Khang vô cùng chán ghét Âu Dương Khắc, từ khi lần đầu tiên đơn độc uống rượu với hắn thì cảm giác đó đã ăn sâu bén rễ rồi. Âu Dương Khắc gia giỏi nhất là thuật công tâm(*), có thể nhìn thấu tâm tư người khác, có hắn ở đó, sớm muộn phụ vương cũng sẽ bị hắn thao túng.

(*) Thuật công tâm: nôm na có thể hiểu là đánh vào tâm lý :)))

Nhưng mà nếu như hắn thực sự bị thương nặng thì mình cũng không thể làm như không nghe không thấy không hỏi. Dương Khang nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định mặc quần áo tử tế đi thăm Âu Dương Khắc.

Bên trong phòng nhỏ, ngự y đi theo đoàn khám sai sau khi bắt mạch cho Âu Dương Khắc xong, vuốt râu ra vẻ sầu khổ: “Thương tổn của Âu Dương thiếu hiệp sâu mà không thấy, chỉ sợ...”

Lúc này Âu Dương Khắc ngáp một cái ngồi dậy: “Ai nói ta bị thương?”

Dương Khang vừa đẩy cửa vào, mặt đen lại quát ngự y và thị vệ liên quan: “Ra ngoài hết cho ta!”

Âu Dương Khắc vội đứng lên hành lễ: “Tham kiến Tiểu vương gia, quý rầy Tiểu vương gia nghỉ ngơi, tại hạ cảm thấy vô cùng bứt rứt.”

Dương Khang kiêu căng đưa lưng về phía Âu Dương Khắc: “Ta có thể trở về làm Tiểu vương gia vẫn là nhờ ơn Âu Dương thiếu hiệp.”

“Nào có, Vương gia và Tiểu vương gia phụ tử tình thâm, người ngoài không thể nhúng tay vào.”

“Âu Dương công tử không phải là thích quản chuyện nhà người khác nhất sao?”

“Vương gia có lệnh, tại hạ chỉ phụng lệnh. Nếu như có chỗ đắc tội, vẫn xin Tiểu vương gia bao dung.”

“Âu Dương thiếu hiệp nói quá lời.” Dương Khang cười xoay người lại, đỡ Âu Dương Khắc đang cúi người lên: “Phụ vương nói lần này đi Nam triều muốn ta nghe ý kiến của Âu Dương công tử nhiều hơn.”

“Nghe nói Tiểu vương gia phụng theo mật chỉ của Hoàng đế Đại Kim?”

“Đúng. Nhưng mà ngoài truyền mật chỉ ra thì còn có một nhiệm vụ quan trọng khác, chính là tìm hiểu tung tích của Võ Mục Di Thư. Hắn là Âu Dương công tử cũng thấy rất hứng thú.”

“Tiểu vương gia đã có lệnh, tại hạ đương nhiên sẽ dốc toàn lực để hoàn thành. Ban đầu khi ở kinh đô, Vương gia từng nói Võ Mục Di Thư kia giấu trong hoàng cung Lâm An?”

“Đây cũng là suy đoán của phụ vương sau nhiều năm nghiên cứu thi từ của Nhạc phi, cho nên lần này chúng ta đi phải xem là thật hay giả.”

“Ý của Tiểu vương gia là muốn tại hạ đi Lâm An tìm hiểu trước.”

“Âu Dương công tử võ công cao cường, mưu trí phi phàm, ta nghĩ công tử nhất định có thể tìm được tung tích của Võ Mục Di Thư.”

“Tại hạ tuân lệnh. Tiểu vương gia là muốn đi theo đường thủy Thái Hồ?”

“Đúng như vậy thì sao?”

“Nghe nói Thái Hồ nhiều cường đạo thổ phỉ, tại hạ vẫn nên cùng Tiểu vương gia qua Thái Hồ trước.”

“Không cần!” Dương Khang nói: “Chỉ là một đám gác cò, cũng không cần phiền đến Âu Dương thiếu hiệp.”

“Vây... Tại hạ cáo từ, vừa sáng sẽ khởi hành, không thể đến từ biệt Tiểu vương gia.”

Thực ra đám người Sa Thông Thiên và Hầu Thông Hải đã sớm đi Lâm An, Dương Khang để cho Âu Dương Khắc đi trước là có một số việc sợ người này quá thông minh sẽ nhìn ra sơ hở.

Thái Hồ có nhiều cường đạo thổ phỉ, hẳn đương nhiên là biết điều đó. Hẳn chính là đang chờ đợi đám thổ phỉ kia.

Tối hôm sau, quả nhiên có thổ phỉ tới đánh cướp thuyền quan.

Không lâu sau tin tức truyền đến Lâm An, Binh mã chỉ huy sứ Đoàn Thiên Đức đại nhân bị thổ phỉ giết chết, Khâm sai nước Kim là Hoàng Nhan Khang thì không rõ tung tích.

Ngày đó, sau khi Âu Dương Khắc rời đi thì vẫn chưa đi xa mà là cải trang thành binh lính Tổng trà trộn lên thuyền. Hắn tận mắt nhìn thấy Dương Khắc thừa dịp rối loạn để giết Đoàn Thiên Đức, sau đó thị thổ phỉ Thái Hồ bắt giữ.

Mất thấy đám thổ phỉ kia muốn châm lửa đốt thuyền, Âu Dương Khắc tóm lấy một tên thổ phỉ, thay quần áo của hắn rồi nhảy lên chiếc thuyền áp giải Dương Khang.

Một tên ra dáng thủ lĩnh nói: “Các anh em trở về Quy Vân Trang, chúng ta mở tiệc mừng công!”

Đội thuyền đổ trên một cồn đảo nhỏ bên bờ Thái Hồ, đằng sau bóng cây xanh có thể mơ hồ nhìn thấy một sơn trang, hẳn chính là Quy Vân Trang.

Lúc này trời đã tờ mờ sáng, bên trong sơn trang đã chuẩn bị tiệc rượu xong xuôi, mọi người ngồi vào vị trí xong thì thoải mái chère chén, còn Dương Khang thì bị bắt giam ở nhà tù.

Bạn đang đọc truyện *A Từ Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Chương 24

Âu Dương Khắc muốn đi cứu Dương Khang, từ phòng mở tiệc đi dạo một vòng, mãi đến trời sáng cũng không tìm thấy nhà tù. Thôn trang này chỗ nào cũng lộ ra vẻ tà mồm, được xây dựng như kỳ môn độn giáp, mỗi chỗ rẽ, đỉnh đài, lầu các đều giống nhau, chuyển hai vòng là sẽ lạc đường. Âu Dương Khắc nghe nói Hoàng Dược Sư ở Đào Đào Hoa Đông Hải rất giỏi về kỳ môn độn giáp, không ngờ ở ngay bên bờ Thái Hồ cũng sẽ có kì nhân dị sĩ như thế này. Nghĩ đến Hoàng Dược Sư thì lại không tự chủ được mà nhớ tới Hoàng Dung. Âu Dương Khắc không nhận được phiền muộn, nếu như có nàng ở đây thì sẽ không bị lạc đường rồi.

“Tình ca ca, chút nữa gặp trang chủ, huynh nhất định không được nhắc đến chuyện chúng ta ra ngoài ban đêm.”

“Biết rồi, ta nói ít một chút là được. Phải rồi, Khang đệ bị bắt, chúng ta không cứu sao?”

“Hiện tại chúng ta còn chưa hiểu rõ nội tình của vị trang chủ này, đợi hiểu rõ rồi nói.”

...

Giọng nói của một nam một nữ từ xa truyền tới, đúng là Quách Tĩnh và Hoàng Dung. Âu Dương Khắc vội vàng trốn vào trong bụi hoa, chờ bọn họ đi qua thì lặng lẽ theo sau.

Quả nhiên là Hoàng Dung hiểu rất rõ cơ quan ở đây, Âu Dương Khắc lại không thể đi quá gần, có khi chỉ chớp mắt là hai người phía trước đã biến mất, trước mắt lại không hề có đường. Hẳn chỉ có thể phó mặc cho may mắn, đi vòng qua phía sau núi giả, cuối cùng cũng không mất dấu, mãi cho đến phòng của Quách Tĩnh và Hoàng Dung.

Lúc này Hoàng Dung mặc nam trang, khó trách lại được ở cùng một phòng với Quách Tĩnh.

Âu Dương Khắc trốn phía sau núi già, bắt đầu hối hận vì trước kia không nghiên cứu 64 quẻ kinh dịch. (*)

(*) 64 quẻ kinh dịch là một phần Kinh Dịch, thường được dùng để xem bói, bày trận pháp và có nhiều ý nghĩa nghiên cứu.

Qua một lúc lâu sau, có người hầu trong trang đến gõ cửa, nói: “Trang chủ mời hai vị đến thư phòng.” Quách Tĩnh và Hoàng Dung đi theo người hầu kia, Âu Dương Khắc cũng theo sau bọn họ.

Thư phòng của trang chủ được bố trí rất lịch sự, tao nhã, sau khi mấy người ăn uống xong thì trang chủ lấy ra vài cuốn tranh chữ mời hai người thưởng thức.

“Đàm luận về Tô Hoàng Mễ Thái (*) với tên tiểu tử ngốc kia thật đúng là đàn gảy tai trâu.” Âu Dương Khắc ghé sát vào nóc nhà nhìn thấy rất rõ ràng trang chủ kia cất giữ rất nhiều tranh chữ quý giá, Hoàng Dung nói về tranh chữ, nói đến mức mặt mày hớn hờ, Quách Tĩnh thì ở một bên gãi đầu cười ngây ngô.

(*) Tô Hoàng Mễ Thái: Ý chỉ 4 nhà thư pháp nổi tiếng, đại diện cho thư pháp của đời Tống là Tô Thúc, Hoàng Đình Kiên, Mễ Phát và Thái Tương.

Không bao lâu sau, một bóng dáng cuống quýt xông vào thư phòng, chính là Hoàng Nhan Khang.

Phía sau là đám cướp ở Thái Hồ đang đuổi theo, chắn ngoài cửa.

Đang ngồi trên ghế của trang chủ chính là Thiếu trang chủ Lục Quán Anh, cũng chính là người dẫn đầu đám cướp thuyền quan hôm trước.

Dương Khang chỉ vào Lục Quán Anh nói: “Các người nhân lúc trời tối mà đánh lén, không sợ hảo hán trên giang hồ chê cười sao?”

Dương Khang nói lời khích tướng là muốn đánh 1 đấu 1 với Lục Quán Anh, đánh thắng là có thể thoát thân. Âu Dương Khắc nhìn Dương Khang đấu với Lục Quán Anh, qua mấy chục hiệp, Dương Khang dần chiếm thượng phong, thầm nghĩ, Tiểu vương gia này cũng không phải chỉ là gốitheu hoa. (*)

(*) Gốitheu hoa: ý chỉ người chỉ có mẽ ngoài nhưng thực chất thì vô dụng.

Sau cùng, Dương Khang sử dụng Cửu âm bạch cốt trảo, cẳng chân của Lục Quán Anh bị đánh trúng, máu chảy đầm đìa, cả người đều bị đánh bay ra ngoài. Mắt thấy hấn sắp va vào tường thì Lục lão trang chủ nhìn như không biết võ công kia bỗng nhiên ra tay đỡ lấy con trai của ông ta.

Lục trang chủ kia chỉ dùng mấy chiêu là đã bắt được Dương Khang, lệnh cho người hầu áp giải xuống, trông giữ nghiêm ngặt.

Âu Dương Khắc vốn định là nếu Dương Khang không đánh thắng thì hấn sẽ ra tay giúp đỡ nhưng không ngờ võ công của vị trang chủ này rất bí hiểm, bản thân hấn cũng không nắm chắc phần thắng. Vì thế hấn hạ quyết tâm, đợi đến khi đêm khuya rồi mới đi cứu người.

Đợi mọi người đi rồi, Âu Dương Khắc mò vào thư phòng tìm kiếm bản 64 quẻ kinh dịch nhìn xem. Vừa rồi khi đi theo Hoàng Dung tới đây thì hấn đã nhờ kỹ của ra của các nơi, lúc này kết hợp với trận đồ bát quái, cẩn thận nghiên cứu một chút thì nhận thấy chỉ cần đi theo phương vị trong bát quái thì sẽ không bị lạc đường. Mặc dù hấn không tinh thông được như Hoàng Dung nhưng lúc này cũng sẽ không tìm sai đường nữa.

Vị trang chủ kia dường như nghĩ rằng người ngoài sau khi vào đây sẽ không dám đi loạn cho nên phòng bị các nơi đều rất lỏng lẻo. Âu Dương Khắc nhìn hết tranh chữ của các danh gia mấy lần, lại đến phòng bên ăn chút trà bánh, đi đi lại lại để quen đường, đến khuya cũng tiện tìm đường ra.

Đem xuống, Âu Dương Khắc nép mình ở gần nhà giam, đang chuẩn bị đánh ngất thủ vệ để vào cứu người thì đã thấy một bóng dáng nhảy đến trước cửa điểm huyệt hai tên thủ vệ sau đó lại phi vào phòng.

Theo sát phía sau, một bóng dáng vội vã chạy tới, là Mục Niệm Từ.

Âu Dương Khắc cười khỏ, xem ra hấn lại làm điều thừa rồi. Lặng lẽ dán đến gần cửa sổ lắng nghe, Âu Dương Khắc thầm thở dài, thủ đoạn đối phó với nữ nhân của Tiểu vương gia đúng là không thua kém gì hấn.

Hai người kia ngọt ngào nói chuyện một lúc, cuối cùng Dương Khang cũng nói vào chuyện chính, hấn muốn Mục Niệm Từ đến Tô Châu tìm sư phụ hấn tới cứu giúp.

Âu Dương Khắc thầm nghĩ, vị sư phụ này nhất định không phải là Khâu Xử Cơ mặt dày về chính nghĩa kia, hấn là Mai Siêu Phong rồi. Lại nghe Dương Khang muốn Mục Niệm Từ đến núi hoang cách thành Tô Châu 30 dặm về phía Bắc, tìm kiếm chín cái đầu lâu người chết thì liền khẳng định rằng người hấn muốn tìm chính là Mai Siêu Phong.

Âu Dương Khắc đã sớm nghe nói Cửu âm chân kinh là võ công tuyệt học đương thời, hiện giờ Mai Siêu Phong một mình đi Tô Châu đúng là cơ hội tốt, hạ quyết tâm, Âu Dương Khắc rời khỏi Quy Vân Trang trước Mục Niệm Từ một bước, đi về phía Tô Châu.

Từ khi thân thể A Từ chuyển biến tốt đẹp thì nàng bắt đầu đi về phía nam, vừa đi vừa thám thính tin tức của Quách Tĩnh, Hạ quân gia đã đi theo thuyền gổ từ Quỳnh Châu trở về, hẹn nàng gặp tại Tô Châu.

Cao gia có một cửa hàng tơ lụa ở Tô Châu, chương quầy của cửa hàng đó được lệnh của Hạ quân gia nên đã sắp xếp cho A Từ ở lại Phụng viên.

A Từ nhìn ngôi nhà có vẻ như đã lâu không có người ở: “Tại sao nơi này lại gọi là Phụng viên?”

Chường quây kia nói: “Nơi này vốn là nhà mẹ đẻ của lão phuy nhân. Về sau Phùng gia ngày càng xuống dốc, Tướng quốc liền mua lại Phùng viên. Sáng mai Hạ quân gia sẽ đến nơi, mời cô nương đi nghỉ ngơi trước.”

“Ta biết rồi, người lui xuống đi.”

Nơi này bình thường không có ai ở, lúc này cũng chỉ có mấy người đầu bếp và mấy nô tỳ hầu hạ, A Từ ngại phiền phức nên bảo các nàng đợi phía xa, bản thân thì nhân lúc trắng sáng, ôm bầu rượu đến hậu viện uống.

Trên bàn đá để hai ly rượu.

“Tỷ phu, huynh và tỷ tỷ ở bên kia sống tốt không? A Từ kính hai người một ly.” A Từ uống một hơi cạn sạch sau đó lại rót đầy, uống liền ba ly.

“Tỷ phu, muội nên sớm đi theo huynh... Nhưng bây giờ muội lại không nỡ chết đi...” A Từ nói xong, hai dòng nước mắt chảy xuống. “Tỷ phu, huynh và tỷ tỷ ở bên kia hãy sống thật tốt, muội sẽ không quên lấy huynh nữa, muội sống tốt lắm, hai người không cần nhớ mong muội...”

Chứ tự rót tự uống, một mình làm bầm, uống hồi lâu liền nằm úp sấp xuống bàn đá.

Gió nổi lên, những cành cây bên cạnh rung lên rì rào.

“Tỷ phu, cái tên có gương mặt giống huynh kia, hẳn giống như một tên gốc.... Muội mới không thêm thích hắn...”

...

...

“Ta không nghe lời người nói, lại bắt đầu luyện Hóa công đại pháp.” A Từ nhắm mắt lại làm bầm nói: “Chờ ta luyện thành liền không cần sợ ai nữa, không cần nợ ai nữa...”

Khi đưa tay lại muốn lấy bầu rượu thì lại phát hiện nó đã không còn ở chỗ cũ. A Từ mơ màng mở mắt, thấy đối diện có một người cũng đang tự rót tự uống giống như nàng.

Người kia mặt áo dài xanh biếc, trên mặt không có biểu tình, nhìn rất giống một xác chết.

A Từ cười rộ lên, chỉ vào người kia nói: “Người... Người là quý sao? Người đã từng gặp tỷ phu của ta chưa? Huynh ấy tên là Tiêu Phong...”

Người kia cũng không đáp lời, tiếp tục tự mình uống rượu.

A Từ đứng lên đoạt lấy bầu rượu: “Rượu của ta, ai cho phép người uống? Quý thì có gì đặc biệt hơn người.... Bản cô nương còn có thể khỏi tử hoi sinh!”

Lúc này người mặc áo dài xanh kia nhìn nàng, trong mắt hiện lên một tia sáng u ám càng làm nổi bật khuôn mặt lạnh lùng đáng sợ của hắn.

“Quý sẽ không biết nói sao?” A Từ uống rất say, sớm đã không biết sợ là gì, loạng choạng đi qua, sờ sờ gương mặt người kia “Ah, ấm áp?”

Nàng gãi đầu, nghĩ mãi cũng không ra, tại sao da của quý lại không lạnh?

Người khách mặc áo xanh kia rót cuộc cũng mở miệng: “Ta không phải quý?”

“Người không phải quý? Vậy người là cái gì?”

“Là người.”

“Người là người giữ cửa trong viện này sao?”

“Không phải.”

“Vậy người là ai?”

“Người uống rượu.”

A Từ đi xung quanh hắn nhìn trái nhìn phải: “Người làm thế nào lại có thể biến khuôn mặt thành như vậy? Dạy cho ta ~~~”

“Còn rượu sao?”

“Người đợi một chút, ta gọi người lấy thêm.”

“Không cần nữa.” Không đợi A Từ gọi người thì vị khách mặc áo xanh kia đang đứng dậy, phi thân bay đi giống như ma quỷ, cả quá trình không hề có

một tiếng động.

A Tử nhìn chăm chăm bóng dáng của hắn, nhéo bắp đùi của mình một cái, thật đau.

Trong lúc nàng ngẩn người thì người áo xanh kia vậy mà lại ôm một vò rượu nhẹ nhàng trở về.

A Tử nhìn hắn rót rượu vào bình, lại từ bình rót ra ly rồi mới đặt ở bên miệng, nhẹ nhàng uống một ngụm. Nhớ tới năm đó tỷ phu của nàng uống rượu đều là dùng bát lớn, A Tử đoạt lấy vò rượu, ngửa cổ uống một ngụm lớn, sau đó quệt miệng: “Nam nhân uống rượu nên là như vậy mới sáng khoái.”

“Đó là cách uống của kẻ lỗ mãng.”

“Ai nói?! Tỷ phu của ta là đại anh hùng.”

“Cũng chỉ là lừa đời lấy tiếng mà thôi.”

A Tử vỗ bàn “Ngươi dám nói tỷ phu ta lừa đời lấy tiếng?!” Nói xong, nàng vận công, đánh một chuông độc về phía mặt người kia.

Người mặc áo xanh kia cũng không hề cử động, vẫn uống rượu như cũ. Chuông độc của A Tử dừng lại cách hắn khoảng một thước, làm thế nào cũng không thể lại gần hơn, cũng không thể rút về giống như bị dính chặt ở đó.

“Ngươi họ Phùng?”

“Bản cô nương họ gì thì liên quan gì đến ngươi!”

“Nơi này đã hoang phế rất lâu, tại sao ngươi lại tới đây ở?”

“Không cần ngươi xen vào!”

“Niệm tình nơi này, hôm nay tha cho ngươi một mạng.” Người mặc áo xanh vừa dứt lời liền đẩy A Tử ngồi xuống ghế.

A Tử ngồi đó giận dữ, cho dù bản thân nàng luyện thành Hóa công đại pháp thì cũng không bằng một ngón tay của quái nhân này.

“Nha đầu, độc công của ngươi, không cần luyện nữa. Niệm tình ngươi bồi ta uống rượu, cho ngươi mấy viên thuốc, có thể ổn định độc tính của ngươi. Ngươi tìm một chút nội công tâm pháp luyện một chút, có lẽ có thể khôi phục.” Vị khách mặc áo xanh lấy ra một bình sứ nhỏ, đổ ra mấy viên thuốc màu đỏ đưa cho A Tử.

A Tử kinh ngạc hô: “Ah, tại sao ngươi lại có thứ này?” Nàng lấy từ lồng ngực ra cái hộp gỗ mà lúc trước Âu Dương Khắc cho nàng, đan dược bên trong giống hệt mấy viên thuốc kia. Lúc trước Âu Dương Khắc giấu nàng đi tìm Hoàng Dung vậy nên mới nói đây là thuốc của Bạch Đà Sơn.

“Cả thiên hạ chỉ có lão phu có thể luyện được Cửu hoa ngọc lộ hoàn này, ngươi từ đâu mà có những viên thuốc này?”

(Editor: Đến đây thì mọi người biết người mặc áo xanh này là ai rồi chứ? Không sai, chính là Hoàng Dược Sư. Còn về tại sao Hoàng lão tà lại xuất hiện ở Phùng viên thì, nhắc cho mọi người nhớ, người vợ đã khuất của Hoàng lão tà họ Phùng.)

A Tử hơi ngửa đầu: “Ca ca cho ta, sao vậy?”

“Ca ca của ngươi?” Người mặc áo xanh khép hờ hai mắt, thờ dãi: “Nha đầu kia, vậy mà lại đưa Cửu hoa ngọc lộ hoàn cho một nam tử... Ca ca ngươi họ gì, tên gì? Nhà ở đâu? Ngoại hình, võ công như thế nào?”

A Tử nhìn quái nhân này không giống đang nói lão, nghe ý tứ của ông thì viên thuốc này hẳn là do một cô nương đưa cho Âu Dương Khắc, ngẫm lại cũng biết cô nương kia nhất định là Hoàng Dung.

“Ngươi hỏi nhiều như vậy làm gì? Vợ vả kén ca ca ta làm con rể sao? Hoàng, Dược, Sư.

“Nha đầu ngươi cũng khá lạnh lợi, rất giống con gái ta.” Miệng Hoàng Dược Sư phát ra một tiếng cười nhưng trên mặt vẫn không có biểu tình.

“Ai thèm giống nàng ta!” A Tử biết người trước mắt chính là cao thủ tuyệt đỉnh đương thời, không thèm để ý đến chuyện lúc trước không đánh lại được ông, chỉ là nhìn ông vợ vả hỏi thăm về Âu Dương Khắc thì trong lòng không khỏi hơi hờn giận.

“Ngươi còn chưa nói về ca ca ngươi.”

“Ca ca ta tên Quách Tĩnh, nhà ở Mông Cổ đại mạc, ngoại hình... đương nhiên là oai hùng bất phàm, võ công, không thua kém con gái ngươi.”

Chỉ thấy Hoàng Dược Sư chậm rãi đứng lên nói với sao trời: “A Hành, Dung nhi của chúng ta trưởng thành rồi...”

Bạn đang đọc truyện *A Tử Ở Bạch Đà Sơn* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

